

Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 90^{ον}
ΑΡΙΘ. 462

3

"ΑΣΠΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ,"

ΑΝΙΤΑ ΛΟΥΗΖ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

5 Αυγούστου 1936

ΕΒΔΟΜΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΥΝΗΓΙ

Ο μήνας Αυγούστος δέν ηρθε ασφαλώς «νά κομίση γλαύκα εις Ἀθῆνας». Ἀλλοτε—οἱ παλαιότεροι Ἀθηναῖοι, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ πρόεδρος τῶν Κυνηγῶν κ. Φραγκίσκος Μαυρομάτης, θά τὸ θυμοῦνται ἀσφαλώς—τὸν μήνα αὐτὸν τὸν ἀφιέρωναν οἱ λιγοστοὶ Νεμρώδ τῶν Ἀθηνῶν στὸ κυνήγι. Σήμερα, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει ὀλωσδιόλου. Ἐν πρώτοις, τὸ κυνήγι δέν ἐντοπίζεται στίς ἐξοχάς. Δεύτερον διαρκεῖ... ὅλο τὸν χρόνον εἶνε δὲ πολλῶν ειδῶν: ἔχομε, πρῶτο καὶ καλλίτερο τὸ κυνήγι στὸ καρβέλι! Πρωταθλητὴς αὐτοῦ εἶναι ὁ ἀτυχὴς κοσμάκης ποὺ μοχθεῖ ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν ἐπιούσιον. Ὑστερα, ἔχομε τὸ φορο-κυνήγι! Διαπρέπουν σ' αὐτὸ οἱ διάφοροι εἰσπράκτορες τῆς οἰκονομικῆς ἐφορείας. Ἐχομέν ἐπίσης καὶ τὸ τερπινότατον—ἀν' ὅχι ὠφέλιμον—κυνήγι τοῦ ποδογύρου, ποὺ ἀπαιτεῖ χρόνον καί... χρήμα—δυσὸ πρᾶγματα τελείως διαφορετικὰ παρὰ τίς διαβεβαιώσεις τῶν Ἀγγλῶν ὅτι «ὁ χρόνος εἶναι χρήμα». Ἐτερον κυνήγι, ποὺ προσωρινῶς ἔχει καταργηθῇ λόγῳ τοῦ ἀκοιμιατίστου τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἡ θεσιθηρία ἢ κυνήγι μιᾶς δημοσίας θέσεως. Μὴν ἀνησυχῆτε, συμπολίται, γιατί ἡ κατάργησίς του εἶναι προσωρινή: μετὰ τὴν πρώτη κοιμιστικὴ κυβέρνησις, θάχομε καὶ τὴν «οὐβερτύρ» αὐτοῦ τοῦ κυνηγιοῦ. Οἱ διαφορὲς σαντζες τῶν καμπὰρ διαπρέπουν στὸ κυνήγι τοῦ κοροϊδοῦ—περωτοῦ, ὡς γνωστὸν, ἐφ' ὅσον μαδᾶται τόσο εὐκόλῃ!.. Νὰ μὴν παραλείψουμε καὶ τὸ κυνήγι τοῦ γαμπροῦ—τοῦ σπανιωτάτου αὐτοῦ θηράματος ποὺ εἶναι ὡσαύτως περωτό, γιατί κάνει φτερά... μόλις μυρίσῃ πῶς δέν ὑπάρχει προίκα! Μεταξὺ ἄλλων κυνηγιῶν, ὅς ἀναφερθῇ καὶ τὸ κυνήγι τῆς φτηνῆς στέγης, ποὺ καταλήγει.. στὰ παγκάκια τοῦ Ζαπτείου, τίς περισσότερες φορές!

Πολὺ ἐνδιαφέρον σπύρ, ποὺ εἶναι ὡσαύτως πάντα «τῆς ἐποχῆς» εἶναι τὸ κυνήγι τοῦ δανειστοῦ ποὺ φεύγει δρομαίως γιὰ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ τὰ ὀφειλόμενα. Αὐτὸ, ὅμως τὸ κυνήγι διαφέρει ἀπ' τὰ συνηθισμένα καὶ πρέπει μᾶλλον νὰ περιλαμβάνεται στοὺς ὀλυμπιακοὺς... ὡς δρόμος μετ' ἐμποδίων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ καθαυτὸ κυνήγι δέν περιλαμβάνεται στοὺς ὀλυμπιακοὺς κ' ὁ Ἑλλήν Γούτης, ποὺ ἀπεπειράθη νὰ κυνηγήσῃ σὲ κάποιον γερμανικὸ δρυμὸ μιά ἐλαφίνα, ἀλλὰ ἐπιτημύθη δριμύτως ἀπ' τὴν Ἐπιτροπὴ καὶ ἐπέστρεψε δρομαίως ἀπὸ ἐκεῖ. Εὐτυχῶς ποὺ τὰ καλαμπούρια αὐτὰ γίνονται ἀπάνω στίς δριμύεις!

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ //

Σταθμὸς ραδιοφωνικὸς
κ' εἰς ἄκρον παρασιτικὸς
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ἐνῷ ἡ Εὐρώπη καίγεται
καὶ καταστρέφονται ὅλα,
Ὁ Μακεδὼν ἀγανακτεῖ
γιατὶ ἔχει κόρην ποὺ ἀτακτεῖ:
τουτέστι τὴν περίφημη
Λεβεντοπνίχτρα Λόλα!

Τοὺς συντοπίτες τῆς μαδᾶ
πεντάκις καὶ δεκάκις...
Γιὰ τὸ φιλὶ τῆς σπὴν στιγμῇ
γίνονται ἀράδα σκοτωμοί...
ποὺ ἐπικηρύσσει τὴν τρελλή
ὁ κύριος Σκυλακάκης!

Ὁ ρέκτης μας ὁ ὑπουργὸς
νὰ τὴν συλλάβῃ θέλει—
μὰ τὸν ἐλώλανε ἡ λωλή
κ' ἀπολώλῳς... παραμιλεῖ—
γιατὶ ἀπ' τὸ χωριὸ Φίλ!
πολλὰ φιλιὰ τοῦ στέλνει!

ΛΑΡΙΣΑ

Καινούργιες ἀστυνομικὲς
ξεφούρνισαν διαταγές
ποὺ πλήττουν τὸν κάθε ἀμαξά.
Καὶ βλέπουμε τὸν Μεταξά
—ἄνδρα καθ' ὅλα σιδηροῦν—
ν' ἀκούῃ τά... ἐφ' ἀμάξης!

ΠΑΡΙΣΙΟ!

Σούσουρο μέγα γίνεται
γιὰ ἔξ ἀεροπλάνα
ποὺ ἐστάλησαν στοὺς στασιαστὰς
ἀπ' τοὺς ρωμαίους φασιστάς...
Μὰ τὰ χαρακτηρίζει αὐτὰ
ὁ Ντουῖτσε ὡς...λόγια πλάνα!

Ὁλη ἡ Μαδρίτη ἀνάστατη—
μὰ ὁ Μουσσολίν...μύκο!
Οἱ φασισταὶ τὸ ἀμφισβητοῦν...
κ' ὅς τάειδαν ὅλοι νὰ πετοῦν
τὰ τρία δὲ νὰ πέφτουνε
κοντὰ εἰς τὸ Μαρόκο!

Ἐν τέλει διαμαρτύρονται
τὰ κράτη μετὰ τὸν νόμον τους...
Μὰ ὁ Ντουῖτσε πλῆξον—καθὼς οἱ διτ
δηλοῖ πετῶν τὴν λεοντὴ:
«Στὴν Αἰθιοπία πηγαῖναν...
καὶ χάσανε τὸν δρόμον τους»!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Φ.Α.ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐβδομάδος» κ. Δημ. Ἰωαννόπουλος ἀνεχώρησε διὰ Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν, ὅπου θά παραμείνῃ περὶ τὸν ἕνα μῆνα καὶ θά ἔλθῃ εἰς ἀπευθελίας συνεννοήσεις μετὰ ξένων ἐκδοτικῶν οἰκῶν διὰ τὸν πλουτισμὸν τῶν πηγῶν καὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ περιοδικοῦ διὰ τὴν προσεχῇ ἀνακαίνισιν τοῦ Ὀκτωβρίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ κ. Ἰωαννοπούλου οἱ ἀναγνώσταί μας οἱ ἀπευθυνόμενοι προσωπικῶς εἰς αὐτὸν διὰ ζητήματά των μποροῦν νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ ζητήματα ἐγγραφῶν, ἀποστολῆς φύλλων καὶ οἰκονομικῆς ἐν γένει φύσεως νὰ ἀπευθύνωνται πάντοτε εἰς τὸν διαχειριστὴν τοῦ περιοδικοῦ κ. Κ. Συριανούδη.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ὅλοι οἱ παλαιοὶ ἀναγνώσταί μας, χωρὶς ἀμφιβολία, θά θυμοῦνται τὸ ὠραῖοτατο μυθιστόρημα ποὺ ἐδημοσιεύσαμε πρὸ ἔτων, τίς «Περιπέτειες τοῦ λόρδου Λόβλαντ» τῆς μεγάλης συγγραφέως κ. Οὐίλιαμσον. Ἀπὸ τὸ προσεχές φύλλον μας, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ «Δυσὸ γυναικὲς ἀγαποῦν» ποὺ ἄρεσε τόσο πολὺ, θά ἀρχίσωμε τὴν δημοσίευσιν ἑνὸς ἄλλου ἀριστουργηματικοῦ μυθιστορήματος τῆς Οὐίλιαμσον. «Οἱ περιπέτειες τῆς λαίδης Μπέτυ».

Εἶναι ἡ αἰσθηματικώτατη καὶ συγκινητικὴ ἱστορία μιᾶς νεαρᾶς ἀγγλίδος ἀριστοκράτισσας ποὺ ταξιδεύει στὸν Νέον Κόσμον. Κοιρασμένη ἀπὸ τοὺς ψυχροὺς καὶ φλεγματικούς ἀγγλοὺς λόρδους, ἀντικρύζει μ' ἕνα παράξενο στὴν ἀρχὴ βλέμμα τοὺς ἀνδρὲς τοῦ Νέου Κόσμου, θαρραλέους, ἀπλούς καὶ λίγο παιδικούς. Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κερδίζει τὴν καρδίαν της.

Τὸ ὄνομα τῆς συγγραφέως ἀποτελεῖ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας τὴν καλλίτερην ἰγγύσην.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΟΙ

ἀπὸ τὸ προσεχές φύλλον
τὸ νέο μας μυθιστόρημα

"ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΙΝΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΘΕΝΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

"Εξυπνα καὶ κουτά

ΔΙΑΡΚΩΣ ΕΠΑΙΡΝΕ

Ο κ. Κ. συναντά στον Κήπο τον γνωστό τοκογλύφο Δ.

—'Ηλθα κι' εγώ να πάρω λίγο άέρα του λέγει ο Δ.

Και ο «Πειραχτήρας» φίλος του.

—Δεν μπορείτε τέλος πάντων να κάνετε όημα χωρίς να πάρετε τίποτε...

■ ■

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΝΑ ΧΑΣΗ ΤΙΠΟΤΕ

—'Ερχομαι φίλε μου να σου προτείνω μια πρώτης τάξεως δουλειά, που αν επιτύχει θα έχει κέρδος 50%.

—Και αν αποτύχει;

—Τότε θα τα κερδίσεις όλα!...

■ ■

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΟΣ

Ένας γνωστός φλύαρος συναντά τον φίλο του Κ. και τον ρωτά για τον κοινό φίλο τους Χ.

—Είναι αλήθεια, αυτά που λένε πάλι για τον Χ;

—Ναι, άλλ' είναι μυστικό...

—Μπορείς να μου εμπιστευθείς φίλε μου, εγώ κρατώ μυστικό...

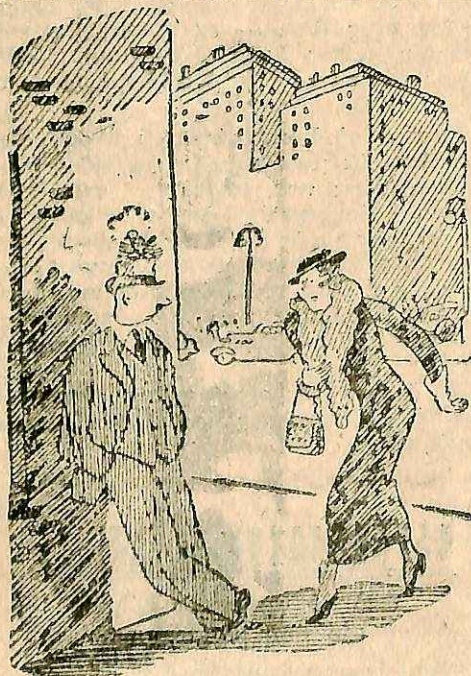
—Και εγώ το ίδιο... απήντησε ο άλλος και του τσίρισε τις πλάτες.

■ ■

ΓΛΥΚΕΙΑ ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

—Τι επιθυμίο θέλετε να γράψουμε στον μακαρίτη των άντρα σας;

—'Αναπαύσου λίγο έως ότου έλθω και σε ξαναβρω!

...ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΦΩΛΗΑ

—Δεν άργησα πολύ χρυσό μου. "Ε;

Πού βρίσκονται

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οδηγούμενος απ' τον γέρω-υπηρέτη, διέσχισα τον πλακόστρωτο προθάλαμο του πύργου, που άλλοτε είχε γνωρίσει τόσες δόξες και τώρα σωριαζόταν σε έρείπια.

Ο Γκαστόν με δέχτηκε με μεγάλη έγκαρδιότητα:

—Πώς; Δεν με ξέχασες; Κι' ήρθες να με βρεις; Σ' ευχαριστώ!

Τόν είχα γνωρίσει στο Καρτιέ-Λατέν, στο άτελιέ του Ζυλιέν όπου δουλεύαμε όλοι μαζί. Ταλέντο στην ζωγραφική δεν είχε καθόλου—έπέμενε όμως να κάνει «κάτι».

—Θά μείνεις στο δωμάτιό μου, είπε ο Γκαστόν.

—'Ακουσε, φίλε μου, άρνούμαι απόλυτως να μείνω στο δωμάτιό σου. Και ξέρεις, αν είμαι πεισματάρης...

—Μά... μονάχα ένα δωμάτιο υπάρχει όπου μπορείς να μείνεις και σ' αυτό...

—Λέγε...

—Σ' αυτό δολοφονήθηκε ο δυστυχισμένος μου θεός!

—Σ' αυτό το δωμάτιο θα μείνω!

—Τι ψύχραιμοι άνθρωποι που είσθε σεις οι "Αγγλοι!

Και διάταξε το γέρω-υπηρέτη:

—Κοαντίκ, να μεταφέρεις την βαλίτσα του κυρίου μέσα στο δωμάτιο του θείου μου.

Ο γέρος υποκλίθηκε και βγήκε.

—Είναι άφωσιωμένος υπηρέτης, παράξενος όμως. Όλοι οι Βρετάνοι είμαστε προληπτικοί, μολονότι δεν θέλουμε να το παραδεχτούμε. Ο Κοαντίκ δεν μπόρεσε να συνέλθω από της έπο-δής του θανάτου του θείου μου. Πάμε στο άτελιέ μου, αν θέλεις, να σου δείξω τα έργα μου.

Ξεχώρισα μονάχα ένα κοριτσιότικο κεφάλι, ζωγραφισμένο με παστέλ.

—Είναι η 'Αρτζεντίνα μου, είπε ο Γκαστόν. Πώς την βρίσκεις;

—Είναι το καλλίτερο έργο σου, φίλε μου. Να συνεχίσεις το παστέλ...

—Το πορτραίτο δεν το ζωγράφισα εγώ, αλλά ένας φίλος μου. Σε ρωτώ για το μοντέλο.

—Φαίνεται χαριτωμένη.

—'Ημασταν άρραβωνιασμένοι. Τους άρραβώνες μας διέλυσαν οι γονείς της πριν από λίγο καιρό. Σκέψου πώς δολοφονήθηκε ο θεός μου και τοῦκλεψαν την συλλογή του των πολυτίμων λίθων που την είχαν έκτιμήσει αντί 1.500.000 φράγκων. Μ' αυτή την συλλογή θα γινόμουν πλούσιος. Κι' όμως, έμεινα άδέκαρος... κι' οι γονείς της 'Αρτζεντίνας μου με περιφρόνησαν. Το χειρότερο είναι ότι η άστυνομία δεν μπόρεσε να ανακαλύψει ίχνη ούτε του δολοφόνου ούτε των πολυτίμων λίθων.

—Πώς; παραξενεύτηκε. Ο δολοφόνος δεν έπνευρίσε ακόμα να πουλήσει ούτε ένα λίθο;

—Ούτε έναν! Ο δολοφόνος εξαφανίστηκε ως έκ θαύματος. Ο διάσημος ντέτεκτιβ 'Επίν συμφώνησε με τον Ιατροδικαστή πώς ο θεός μου δεν δολο-

φονήθηκε, αλλά πέθανε απ' τον φόβο του. Τον βρήκαν νεκρό κοντά στο παράθυρο από όπου είχε ξεφύγει ο κλέφτης. Από το παράθυρο, έξ αλλου, θά είχε μπη, γιατί η πόρτα ήταν κλεισμένη με σύρτη. Κι' έμένα ακόμα με υποκτεύθηκε ο 'Επίν.

■ ■

Το δωμάτιο του θείου ήταν ξεροχα έπιπλωμένο και φωτιζόταν από δυο παράθυρα, αντίκρου στην πόρτα. Το πολυτελές δρύινο κρεβάτι ήταν αντίκρου στο τζάκι. Ο Γκαστόν μου έδειξε τούς σύρτες της πόρτας. Όσο για τα παράθυρα, το ένα άσφαλώς είχε χρονια να άνοιχτεί. Το άλλο έβλεπε στο προ-αύλιο. Κάτω απ' το περβάζι, περνούσε ένας μολυβένιος σωλήνας που κατέβαινε ως κάτω.

—Ο κλέφτης σκαρφάλωσε από έδω, είπε ο Γκαστόν. 'Η κασετίνα των κοσμημάτων βρέθηκε μέσα στο πηγάδι.

—Πώς ξέρεις ότι ο κλέφτης σκαρφάλωσε απ' τον σωλήνα;

—'Η άστυνομία ανέκάλυψε ίχνη άπάνω στο μολύβι.

—'Αλλους υπηρέτες δεν έχεις;

—Όχι. Ο Κοαντίκ κι' ο θεός μου ζούσαν μόνοι έδω. Καθεμέρα, μία γυναίκα έρχόταν για να μαγειρέψη.

—Και τα κοσμήματα, τα είχες δη;

—Ένα σωρό φορές και την βραδυά του θανάτου του θείου μου ακόμα. Κοιμόταν μ' αυτά. Τα λάτρευε. Θυσίαζε το πάλ για ν' αγοράσει καινούργια.

—Εσύ δεν κάνεις συλλογή;

—Όχι.

—Κι' όμως, βλέπω στο δάχτυλό σου ένα δείγμα πρώτης γραμμής. Σπάνια είναι τέτοια σμαράγδια.

Μιλήσαμε για καλλιτεχνία ως την ώρα του δείπνου.

Ο Κοαντίκ μούφερε ζεστό νερό μέσα στο δωμάτιό μου.

—Είναι σχεδόν ζεματιστό, είπε καρφώνοντας τα μάτια στον δαχτυλίδι μου που είχα άφισει στην τουαλέττα.

—Μου επιτρέπει ο κύριος να το κυτάξω; ρώτησε.

Το πήρε στα χέρια του.

—Είναι πραγματικό κι' όχι άπομίμηση, είπε.

■ ■

Μόλις έμεινα μόνος, άρχισα να γδύνωμαι. Καθώς έτοιμαζόμουν να πλυνώ, άντελήφθην πώς το παράθυρο ήταν κλειστό. Το άνοιξα. Το φεγγάρι έπαιζε κρυφτούλι με τα σκοτεινά σύννεφα. Το ρεύμα είχε άνοιξει την πόρτα. Την έκλεισα, ξανάνοιξε όμως, 'Αυτοπομονώντας, έκλεισα έναν απ' τούς σύρτες. Σε λίγο, κοιμώμουν.

—'Ανοιξα τα μάτια άκούγοντας έναν έλαφρό θόρυβο κι' είδα μία σκιά άπάνω στον τοίχο, δεξιά απ' το κρεβάτι μου, σκυμμένη άπάνω στο τραπέζάκι μου. Σηκώθηκα άθόρυβα και πλησίασα τον άγνωστο—που καθώς άντελήφθην φορούσε στο κεφάλι του ένα μικρό μαύρο σκούφο.

τά κοσμήματα;

ΤΟΥ ΧΟΡΑΣ ΒΑΤΣΕΛΑ

—Ποιος είναι εκεί; φώναξα.

—'Εκείνη την στιγμή διάλεξε το φεγγάρι να χαθεί πίσω απ' τα σύννεφα.

Ξαφνικά, ένοιώσα κάτι κοκκαλιάρικα, παγωμένα δάχτυλα να σφιγγουν τον λαιμό μου. 'Η έπίθεση ήταν τόσο θπρόπτη που έπεσα κάτω λιπόθυμος.

Όταν συνήλθα ήταν μέρα πιά. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα. —'Ανοιξα. ή-ταν ο Γκαστόν. Του είπα τι συνέβη.

—Θά είδες κανέναν έφιόλτη, μου είπε χαμογελώντας. Πώς ήθελες να μπη ο κλέφτης μέσα στο δωμάτιό σου;

—Όπως μπηκε ο δολοφόνος του θείου του.

Σε λίγο, έμπαινε ο Κοαντίκ με ζεστό νερό για το έύρισμα. Πηγαινοερχόταν, χωρίς να φύγη.

—Δεν σε χρειάζομαι πιά! του είπα κάπως άπότομα.

—'Εφυγε. Καθώς έφαгна κάτω στο πάτωμα βρήκα τον μαύρο σκούφο πίσω απ' το παραπέτασμα. 'Ακουσα τον Γκαστόν που με φώναζε για να πάρω το μπάνιο μου. Και σκέφτηκα να άφήσω εκεί το σκούφο.

Μόλις έπέστρεψα, ύστερα απ' το μπάνιο, στο δωμάτιό μου... ο σκούφος είχε εξαφανιστεί! Και το δαχτυλίδι μου είχε μετακινηθεί ή ή λ α φ ρ ά απ' το τραπέζάκι!

Δεν χωρούσε καμμιά άμφιβολία: ο Κοαντίκ είχε μετακινήσει το δαχτυλίδι και είχε πάρει τον σκούφο. 'Εκείνος είχε έρθει την νύχτα στο δωμάτιο. Δεν μπόρεσε ν' άνθέξη στον πειρασμό να άγνίσει το σμαράγδι μου! Πώς όμως είχε μπη στο δωμάτιο; 'Ασφαλώς, θά ήταν κρυμμένος κάτω απ' το κρεβάτι του κυρίου του, την βραδυά της κλοπής. Το ίδιο και σε μένα...

■ ■

—Θέλω να μ' οδηγήσεις σε όλον τον πύργο, είπα στον Κοαντίκ, για να δώ τα αξιοπερίερά του.

Μ' ένα βλέμμα δυοπιστίας, ο υπηρέτης άρχισε την περιόδεία. Τίποτε όμως δεν μεύ κινούσε την περιέργεια: παντού οι τοίχοι ήσαν γυμνοί, τα πατώματα σάπια και τα δωμάτια χωρίς έπιπλά.

—Δεν με πήγες στο δωμάτιό σου, του είπα. Μήπως έχεις εκεί κανένα παλιοέπιπλο που να παρουσιάζη ενδιαφέρον;

Όπως είχα μαντέψει, το δωμάτιό βρισκόταν στο ισόγειο μ' ένα παραθυράκι στην αύλη, κοντά στον μολυβένιο σωλήνα.

—Τι γερά κάρκελλα! είπα πιάνοντας τα κάρκελλα του παραθύρου.

Το ένα τους όμως έπαιξε.

—Πού έκρυψες τα κοσμήματα; τον ρώτησα άπότομα. —'Ελα, μην κάνης τον άνήξερο. 'Ακόμα έχω στον λαιμό μου τα ίχνη των δαχτύλων σου!

Με μία βραχνή κραυγή, ώρμησε πρὸς το παράθυρο. —'Ελεγα πώς ήθελε να ξεφύγη, άρπαξε όμως το κάρκελλο, το εκόλλησε κι' ώρμησε έναντίον μου

σάν τρελλός. Του ξεφύγα και με μία γροθιά κάτω απ' το σαγώνι τον έάπλωσα άναίσθητο.

Σε λίγο έμπαινε ο Γκαστόν.

Του διηγήθηκα την ιστορία:

—Οι πολύτιμοι λίθοι πρέπει να βρίσκονται μέσα στον πύργο! συμπέρανα.

Δυστυχώς, ο Κοαντίκ είχε πέσει σε άφασία κι' ο γιατρός διέταξε να μεταφερθή άμέσως σε κλινική. —'Ετσι, δεν μπορούσαμε να του παρωμε λέξη.

Ψάξαμε σε όλον τον πύργο, λεπτομερώς, χωρίς άποτέλεσμα όμως...

■ ■

Τα ξεμερώματα, ήλθε ο Γκαστόν.

—Τα καταραμένα τα κοσμήματά σου με κάνανε να μην κλείσω μάτι όλη νύχτα! του είπα. Ξέρεις που τα έκρυβε ο θεός σου;

—Μέσα στην κασετίνα. Την κασετίνα την είχε μέσα σ' ένα σομιέ όπου ήταν αδύνατο να την άνακαλύψη κανείς. Ο κλέφτης—έφ' όσον είναι ο Κοαντίκ—θά είδε καμμιά μέρα κρυφά, απ' την κλειδαρότρυπα τον θείο μου.

—Γιά τόνονα του Θεού! Δείξε μου γρήγορα την κρυψώνα!

Ο Γκαστόν, γελώντας, παραμέρισε τα σεντόνια κι' άναποδόγυρσε το στρώμα. Σε λίγο, μία καταπακτή άνοιγόταν κάτω απ' το προσκέφαλό μου.

Στο βάθος, βρισκόταν δολόκληρη ή συλλογή κοσμημάτων του θείου.

■ ■

—Υστερα από καιρό, όταν έπισκέφθηκα ξανά στον πύργο τον Γκαστόν και την άμορφη σύζυγό του, την 'Αρτζεντίνα, έμαθα όλη την αλήθεια. Προτού πεθάνη, ο Κοαντίκ τά είχε όμολογήσει όλα. Δεν είχε δολοφονήσει τον κύριό του, γνωρίζοντας όμως ότι στον θάνατό του θά πολυούταν δολόκληρη ή συλλογή, άποφάσισε να την κλέψη προκαταβολικά. Κρύφτηκε μέσα στο δωμάτιο, έκλεψε τα κοσμήματα και τδσκασε απ' το παράθυρο. Ο μαρκήσιος πέθανε απ' τον καύμό του που δεν βρήκε τα κοσμήματα στην θέση τους. Ο Κοαντίκ είχε τύψεις γιατί πίστευε πώς αυτός προκάλεσε τον θάνατο του κυρίου του. 'Αργότερα, ξανάβαλε τούς πολυτίμους λίθους στην θέση τους και πήγαινε μόνος να τούς άποθαμιάτη. Την βραδυά που θάμεινα εκεί, φοβήθηκε μήπως ο Γκαστόν μου δείξη την κρυψώνα κι' άνέβηκε να πάρη τα κοσμήματα. Πήγα όμως χωρίς και χώθηκε κάτω απ' το κρεβάτι. Καθώς κοιμόμουν, βγήκε έρποντας κάτω απ' το κρεβάτι κι' αυτό με έύπνησε. Θέλησε να ξεφύγη απ' το παράθυρο, το δαχτυλίδι μου όμως που άκτινοβολούσε με τις άγτίδες του φεγγαριού, τον γοήτευσε. Μ' άφησε λιπόθυμο κι' έφυγε με τα κοσμήματα.

—Υστερα, μαθαίνοντας πώς θάφευγα το άπόγευμα, ξανάβαλε τον θησαυρό στην θέση του.

■ ■

ΧΟΡΑΣ ΒΑΤΣΕΛΑ

"Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ!

Ο Τάκης βλέπει τον Γιώργο με το κεφάλι δεμένο.

—Μά... κι' εγώ που νόμιζα πώς είχες κάνει άνακωχή με την γυναίκα σου! του λέει.

—Ναι, κλαίγεται ο άλλος, είχαμε κάνει προσωρινή άνακωχή. 'Ανάλαβε όμως καινούργια έπίθεση μόλις της ήρθαν ένισχύσεις: ή πεθερά μου...

■ ■

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

—Θά είμαι δικός σας μέχρι... θανάτου!

—Μπά!

—Και, ξέρετε, έχω άσφαλίσει τη ζωή μου για πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές.

—Θά είμαι δική σας μέχρι... θανάτου!

■ ■

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

—Διαφανές, παιδιά μου, λέγεται το σώμα εκείνο που μάς επιτρέπει να βλέπουμε τί γίνεται και πίσω απ' αυτό. Πές μου ένα παράδειγμα, Λάκη!

—'Η κλειδαρότρυπα, κ. καθηγητά!...

■ ■

Σ' ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ένας ρήτωρ.— Μάλιστα κύριε, ο πόλεμος είναι πηγή παντός κακού.

Ένας άκροατής (στον διπλανό του). —'Εχει άπόλύτως δίκαιο. Παντρεύτηκε ξέρετε την χήρα άξιωματικού που σκοτώθηκε στον πόλεμο.

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

—'Εσύ είσαι ο φίλος άγγελός μου; Και που ήσουν άπρ πριν από 35 χρόνια που γνώρισα τη γυναίκα μου!

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

ΧΟΡΑΣ ΒΑΤΣΕΛΑ

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

■ ■

ΑΕΝ ΤΟΝ ΦΥΛΑΞΕ

■ ■

Ἡ κόρη τῆς τσιγγάνας

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

μ' ἀγαπᾷς;
—Πόσες φορές θά σοῦ τὸ πῶ;
—Θέλω νὰ τ' ἀκούω πάντα ἀπὸ
τὰ χεῖλη σου, Τζέλα...

Τὸ κορίτσι γέλασε.
Ἐγύρισε πίσω τὸ κεφάλι του, μὲ τὰ
κατάμαυρα, σὰν τὸ φτερό τοῦ κοράκου,
μαλλιά του κ' ἔκλεισε τὰ μάτια του,
σὰν νάθελε νὰ κρύψῃ τὴ φλόγα τους.

Ὁ Πέτρος, πού κρατοῦσε τὰ χέρια
της μέσα στὰ δικά του, ἐπέμενε μὲ φω-
νὴ πού ἔτρεμε:

—Μ' ἀγαπᾷς;
—Ναί! ψιθύρισε ἡ κόρη.

—Καὶ θά μ' ἀγαπᾷς πάντα;

Ἡ Τζέλα τράβηξε μὲ δύναμη τὰ χέ-
ρια της καὶ τοῦ ἔφευγε γελώντας.

Κάτω ἀπ' τ' αὐγουστιάτικο φεγγάρι,
τὸ κορίτσι τῶν δεκαοχτῶ χρόνων, μὲ
τὸ μεστωμένο κορμί, τοῦ φαινόταν πὼς
τὸν προκαλοῦσε.

Ἡ καρδιά του σφιγγότανε καὶ τὸ αἷ-
μα χτυποῦσε δυνατὰ στὰ μελίσγιά του.

Θέλησε νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἀλλ' ἐκεί-
νη τοῦ ἔφευγε πάλι μ' ἕνα πηδημα.

Ἀφῆσε τὸ τουφέκι πού κρατοῦσε πᾶ-
νω σ' ἕνα βράχο καὶ σταύρωσε τὰ χέ-
ρια του στοῦ στήθους.

—Δὲν μ' ἀγαπᾷς ὅσο ἐγώ! τῆς πα-
ραπονέθηκε.

—Γιατί τὸ λές αὐτό; τὸν ρώτησε χα-
μογελώντας, μ' ἐκείνο τὸ αἰνιγματικὸ
χαμόγελό της, πού τὸν μεθοῦσε καὶ τὸν
ἀπῆλπιζε.

—Γιατί δὲν μοῦδωσες οὔτε ἕνα φιλι-
ἀκόμα, τόλμησε νὰ τῆς πῇ.

Κοῦνησε τὸ δάχτυλό της σὰ νὰ τὸν
ἐμάλλωνε.

—Ποτέ! Ἐκαμε... Σ' ἀγοπῶ, σοῦ τὸ
εἶπα, τὸ ξέρεισ. Μὰ θά σὲ φιλήσω μο-
νᾶχα ὅταν στεφανωθῶμε.

—Ὅταν στεφανωθῶμε... Ζῆσε, Μόη
μου...

—Γιατί παραπονιέσαι; Τί σοῦ φταίω
ἐγώ πού δὲν γίνονται οἱ γάμοι μας
γρήγορα;

Ὁ Πέτρος ἀναστέναξε.

—Τὸ ξέρεις κ' ἐσύ πόσο τὸ θέλω,
τῆς εἶπε. Ἀλλ' ἔχω τόσες υποχρεώσεις!
Μάννα, ἀδερφάδες ἀνύπαντρες, ἀδερφία
μικρὰ πού περιμένουν ἀπὸ μένα...

—Τότε δὲν θὰ παντρευτοῦμε ποτέ. Θά
μένῃς μὲ τὸν καημὸ τοῦ φιλιῶ μου!

Ἐκαμε ἐκείνη εἰρωνικά.

—Μὴν τὸ λές αὐτό! διαμαρτυρήθηκε
ὁ τελωνοφύλακας. Φτάνει νὰ πετύχω νὰ
πιάσω κανέναν ἀπ' αὐτὴ τὴ συμμορία
τούς λαθρεμπόρους, πού ὅλο τριγυρ-
νᾶνε στὰ σύνορα. Ἀς βάλω μόνο ὑπὸ
χέρι μιὰ παρτίδα κοντραμπάσο καὶ σώ-
θηκα. Ξέρεις τί θὰ πάρω ἀπ' τὸ κοι-
νὸ βέρνο; Περιουσία δολακίρη. Θά παν-
τρέψω τίς ἀδελφάδες μου, θά ἐξασφα-
λίσω τ' ἀδερφία μου, θά σιάξω τὸ σπι-
τάκι μου καὶ θά παντρευτοῦμε...

—Ζῆσε Μόη μου!... ἔκανε ἡ κόρη.

—Καθόλου! Θά τοὺς πιάσω! Σοῦ δι-
νώ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου. Δὲν ξέρω

ποιοὶ εἶναι, μὰ θά τοὺς
βρῶ. Ἄλλοι λένε πὼς εἶναι
Βουλγαρόφωνοι ἀπ' τὰ γύ-
ρω χωριά, κ' ἄλλοι πάλι
πὼς εἶναι κοιτατζήδες.
Ἐχουνε, λένε, ἀρχηγὸ ἕνα
νεαρό, ἕνα ἀμούστακο παλ-
ληκάρη, πού ξέρει ὅλα τὰ
μονοπάτια κ' ὅλα τὰ φα-
ράγγια τῶν βουνῶν μας.
Γι' αὐτὸ μοῦ ξεφεύγει. Ἀλ-
λά πού θά μοῦ πᾶ; Ὅταν
πιάσω κ' αὐτὸν κ' ὅλη του
τὴ συμμορία. Καὶ τότε θά κάνω τὴ
μπάζα μου καὶ θά σὲ παντρεῶ...

Παραξενεύτηκε γιὰ τὸ εἰρωνικὸ τῆς
γέλιο.

—Ἄν εἶν' ἔτσι, τοῦ εἶπε. δὲν θά μὲ
παντρευτῇς ποτέ.

—Γιατί;

—Γιατί δὲν θὰ τὸν πιάσῃς ποτέ! τοῦ
ἀποκρίθηκε μ' ἕνα τέτοιο τόνο θεσπαιό-
τητος στὴ φωνή της, ὥστε ἐνοιωσε ἕνα
παγερὸ ρίγος νὰ τοῦ περνᾷ τὸ κορ-
μί.

Κι' ἔφυγε τρέχοντας καὶ σὲ λίγο γά-
θηκε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα...

□ □

Ἦτανε μιὰ παράξενη κοπέλλα, κ' ὁ
Πέτρος ὁμολογοῦσε πὼς δὲν εἶχε γνω-
ρίσει ὡς τότε κορίτσι σὰν κ' αὐτό.

Ζοῦσε μὲ τὸν πατέρα της—ἕνα γέρο
ἐξηγτάρη, ἀμίλητο πάντοτε—μέσα σὲ
μιὰ καλύβα, στὴν πλαγιά τοῦ δασο-
μένου βουνοῦ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φαράγγια
τοῦ ὁποίου ἦσαν τὰ σύνορα.

Λίγο πῶς κάτω ἀπὸ τὴν καλύβα τους,
μέσα στὸ λόγγο, ἔφτιαναν τὰ κάρβου-
να καὶ τὸν ἀσθέστη, πού τὰ πουλοῦσαν
κάθε τόσο στὴν πολιτεία, ὀχτῶ ὥρες
μακριά.

Ἡ Τζέλα ἦταν ὀρφανή.

Λέγανε μάλιστα—ὁ Πέτρος εἶχε ἀ-
κούσει ἀπὸ κάποιον ἀγοροφύλακα τῆς
περιφέρειας— πὼς ἡ μάνα της ἦτανε
τσιγγάνα. Ὁ καρβουνιάρης τὴν εἶχε
καταφέρει νὰ μείνῃ μαζί του ἕνα διά-
στημα.

Ἐκείνη δέχτηκε. Εἶχε ἐκδόσει ἀπὸ
τὸ μπουλούκι τῶν αἰσιγγάνων μαζί μὲ
τὴ μάνα της καὶ γυρνοῦσαν στὰ χωριά
παιλώντας μύλους καὶ λέγοντας τὴ
μοῖρα.

Μιὰ νύχτα ὅμως τοὺς ἐπιάσε ὁ χι-
ονιάς σ' ἕνα διάσελο. Χάσανε τὸ δρόμο
καὶ, κατατακισμένες ἀπ' τὴν κούραση
κ' ἀπ' τὴν πείνα—εἶχαν ἀπ' τὴν αὐγὴ
τοῦ σκοποῦσαν—ἔπεσαν σ' ἕνα ἀπῶ-
γιο. Ἐκεῖ τίς ἐσκέπασε τὸ χιόνι πού ἔ-
πεφε πυκνὸ ὅλη νύχτα.

Τ' ἄλλο τὸ πρωὶ ὁ καρβουνιάρης εἶ-
γε βγῆ μὲ τὸ σκυλί του καὶ μὲ τὴ «φι-
στο» του γιὰ κυνήγι.

Τὸ χιόνι εἶχε σταματήσει ἀπὸ τὰ ξημε-
ρώματα, κ' ἕνας κίτρινος ἥλιος μισο-
ἐκείνηταν πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα.

Ὁ καρβουνιάρης πήγαινε σιγά, μὲ

τὸ τουφέκι στὰ χέρια, ψαχνοντας γιὰ
κανένα λαγόν.

Ξαφνικά, εἶδε τὸ σκυλί του νὰ σκά-
βῃ μὲ τὰ πόδια ἕνα σωρὸ χιόνι, γαυ-
γίζοντας σὰν τρελλό.

Ὁ καρβουνιάρης ἄρχισε κ' αὐτὸς
νὰ σκάβῃ καὶ σὲ λίγο ἔβγαλε τίς δυὸ
τσιγγάνες. Ἡ γρη῏α ἦτανε πεθαμένη πιά,
ἀλλ' ἡ νέα ζοῦσε ἀκόμα κ' ὅταν τῆς
ἔσταξε στὸ στόμα λίγο «μοῦρο» ἀπ' τὸ
παγοῦρι του συήλθε κ' ἄνοιξε τὰ μά-
τια της.

Ἐθαψαν τὴ γρη῏α τσιγγάνα ἐκεῖ πέ-
ρα πού τὴ ἔβρισκε πεθαμένη κ' ἡ νέα
ἀκολούθησε τὸν καρβουνιάρη στὴν κα-
λύβα του.

Τὸ καλοκαίρι γέννησε ἕνα κοριτσάκι,
τὴν Τζέλα.

Ἡ τσιγγάνα φαινότανε πὼς εἶχε ξε-
χάσει τοὺς δικούς της, ἀπάνω σ' ἐκεί-
νη τὴν ἐρημιά.

Μὰ, τὸν ἄλλο χρόνο, τὴν ἀνοιξη, ὅταν
οἱ γαῦροι πρασίνισαν κ' οἱ φτέρες
πλημμύρισαν τίς βραγιές κ' ὁ λόγγος
ὅλος γέμισε ἀπὸ τὴν εὐωδιά τῆς ἀγρα-
μπελῆς, ἡ τσιγγάνα ἔγινε ἀφαντῇ.

Ἐνα τσοῦρμo γύφτου εἶχανε στήσει
τὰ τραντήρια τους στ' ἀντικρινὸ βου-
νό.

Ποῦ τῦμασε; Μυστήριο.

Ὡστόσο πήγε καὶ τοὺς βρῆκε, κ' ὁ
καρβουνιάρης, πού τὴν ἀποζητοῦσε σὰν
τρελλός, ἔμαθε ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐβδο-
μάδα πὼς ἦτανε μαζί τους.

Ἀλλ' ὡς πού νὰ τὸ μάθῃ κ' ὡς πού
νὰ ξεκινήσῃ νὰ πᾶ νὰ τὴ βρῇ, οἱ γύ-
φτοι εἶχανε φύγει γι' ἄλλοι.

Δὲν ξαναεἶδε πιά τὴν τσιγγάνα μὲ
τὸ λαστιχένιο κορμί καὶ τὰ φλογερά
σαρκώδη χεῖλη.

Τοῦ ἔμεινε ἡ κόρη της, τὸ παιδί του,
ἡ Τζέλα πού, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς,
τόσο ἔδειχνε πὼς θὰ μοιάσῃ τῆς μά-
νας της.

Ἦταν ἴδια ἡ τσιγγάνα: στὴν ὁμορ-
φιά, στὴν ἀγρία ἀνυπόταχτη ψυχῇ, στὸν
χαρκτηρᾶ.

Τριγυρνοῦσε ὁλομόναχη στὸ λόγγο
χωρὶς νὰ φοβάται κανένα.

Ὅλοι στὴν περιοχή τὴν ἤξεραν, κ' ὅ-
λοι τὴν ἐσέβονταν, γιατί δὲν μπορού-

σαν νὰ κάνουν ἄλλοιῶς.

Ἐνας τσοπάνος κάποτε πού πηγε νὰ
τὴν πειράξῃ ἔφαγε ἕνα μπάτσο τόσο
δυνατὸ ἀπὸ τὸ σταράτο τῆς χέρι, πού
τὸ στόμα του γέμισε αἷματα.

Τὸ πράγμα μαθεύτηκε κ' ἀπὸ τότε
δὲν ἐτόλμησε νὰ ξαναπειράξῃ κανεῖς
τὴν κόρη τῆς τσιγγάνας.

Τόχε μάθει κ' ὁ Πέτρος ὁ τελωνο-
φύλακας, νεοδιορισμένος στὴν περιφέ-
ρεια ἐκείνη.

Ἀλλ' αὐτός, καὶ νὰ μὴ τὸ μάθαινε,
δὲν εἶχε σκοπὸ ποτέ του νὰ τὴν πειράξῃ.

Τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη
στιγμὴ πού τὴν εἶδε, μέσα στὸ πυκνὸ
δάσος, κ' ἡ ἀγάπη του εἶχε γίνει πό-
θος φλογερὸ πού τὸν ἔκαινε.

Ἡ ξεγνοιασιά της, ἡ ἐλευθερία της,
τὸν ἐμεθοῦσαν σὰν τὸ πιὸ δυνατό κρα-
σί.

Τῆς τόχε πῇ πὼς τὴν ἀγαποῦσε καὶ
γέλασε.

Ὡστόσο δὲν τὸν ἀπέφευγε. Ἐρχότανε
συχνὰ νὰ τοῦ κᾶν συντροφιά κ' ἀ-
παντοῦσε μὲ πειράγματα στὰ ἐρωτολό-
για πού τῆς ἔλεγε.

Μεθυσμένος ἀπὸ τὸ πάθος του, τῆς
εἶχε τάξει νὰ τὴν στεφανωθῇ. Κι' ἐ-
κείνη φαινότανε πὼς τὸ δέχτηκε—χω-
ρὶς ὅμως νὰ δείξῃ καὶ πὼς τὸν ἀγα-
ποῦσε πολὺ.

Αὐτὸς, ἔτρελλαμένος ἀπὸ τὸ πάθος
τῆς ρωτοῦσε κάθε τόσο:

—Μ' ἀγαπᾷς;

Κι' ἐκείνη ἡ ἀπέφευγε νὰ τοῦ ἀπαν-
τήσῃ ἢ τοῦλεγε θαρρεστημένα;

—Μὰ πόσες φορές θά σοῦ τὸ πᾶ;

Κι' ὡστόσο δὲν τὸ εἶχε πῇ καμμιά
φορὰ ὡς τώρα.

Ὁ Πέτρος δὲν εὗρισκε πιά ἡσυχία.
Δὲν ἐσκεπτόταν ἄλλο ἀπὸ τὴν Τζέλα
κ' ἀπ' τὸ γάμο του.

Γιὰ νὰ τὴν κᾶν δική του ἔπρεπε νὰ
τὴν παντρευτῇ. Αὐτὸ τὸ εἶχε καταλάβει
καλὰ καὶ τόχε πάρει ἀπόφαση.

Ὅσο ὅμως κ' ἔν τὸν ἐτρέλλαине τὸ
πάθος του, καταλάβαινε πὼς τοῦ ἦταν
ἀδύνατον νὰ στεφανωθῇ τὴν κόρη τοῦ
καρβουνιάρη μὲ τίς ὑποχρεώσεις πού
τὸν ἐβάραιναν.

Ἐπρεπε νὰ παντρεῖται τίς ἀδερφάδες
του, νὰ σιάξῃ τὸ σπιτάκι του, νὰ ἐξα-
σφαλίσῃ τὰ δέματά του.

Πὼς ὅμως;

Μὲ τὸ μισθὸ πού ἔπαιρνε; Αὐτὸς δὲν
ἔπαιρνε οὔτε γιὰ τὸ καθημερινόν. Μόνο
ἐν τύχαινε νὰ πιάσῃ ἐκείνους τοὺς
λαθρεμπόρους, νὰ τοὺς κατάσχῃ τὸ
ποῦμα, νὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβή του ἀπὸ
τὸ κοῦβέρνο...

Τὸ σκεπτότανε καὶ τὰ μάτια του γυά-
λιζαν ἀπὸ τὴν ποσοδικία.

Ναί, μὰ ἡ Τζέλα ἔλεγε πὼς δὲν θά
τοὺς πιάσῃ ποτέ καὶ γελοῦσε εἰρωνικά
ὅταν αὐτὸς ἔλεγε πὼς θά τοὺς πετύ-
χαινε...

Αὐτὸ τὸ εἰρωνικὸ γέλιο τῆς ἀναπη-
μένῃς του, πού τὸνοιωθε ν' ἀντιχρῇ διαρ-
κῶς στ' αὐτιά του, ἔκανε τὸν τελωνο-
φύλακα σὰν τρελλό.

Ἐβγαλε πιά ὅλα τὰ δυνατά του γιὰ
νὰ πιάσῃ τὸ μυστηριώδη ἀρχηγὸ τῶν
λαθρεμπόρων, πού τοῦ ἔφευγε πάντο-
τε σὰν νέλι μέσα ἀπ' τὰ γέλια του.

Δὲν ἦταν μονάχα πού, πιάνοντάς τον,
ἐξασφάλιζε τὸ ποσὸν πού τοῦ χρειαζό-
τανε νὰ νὰ πάρῃ γυναικία του τὴ Τζέ-
λα. Ἦτανε καὶ ζήτημα φιλοτιμίας.

Μέσα καὶ νύχτα γυρνοῦσε μέσα στὰ
φασόγγια καὶ τίς λαγκαδιές τῶν σι-
νιόρων, τάζοντας κροιά σ' ὅλους τοὺς
ἀγίους τῆς περιοχῆς νὰ νὰ τὸν ρίξου-
νε ὑπὸ πόδι στοὺς λαθρεμπόρους.

Μὰ τοῦ κάκου ἔσπαγε τὰ πόδια του,

τοῦ κάκου ξαγρυπνοῦσε, παραφυλάγον-
τας, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ
ὅπλου, πίσω ἀπὸ βράχους, στὰ στενά
μονοπάτια.

Αὐτὸς φύλαγε σ' ἕνα πέρασμα κ' οἱ
λαθρέμποροι διάβαιναν ἀπὸ ἄλλο. Καὶ
πάντοτε μάθαινε ἀργὰ τὰ κατορθώμα-
τά τους.

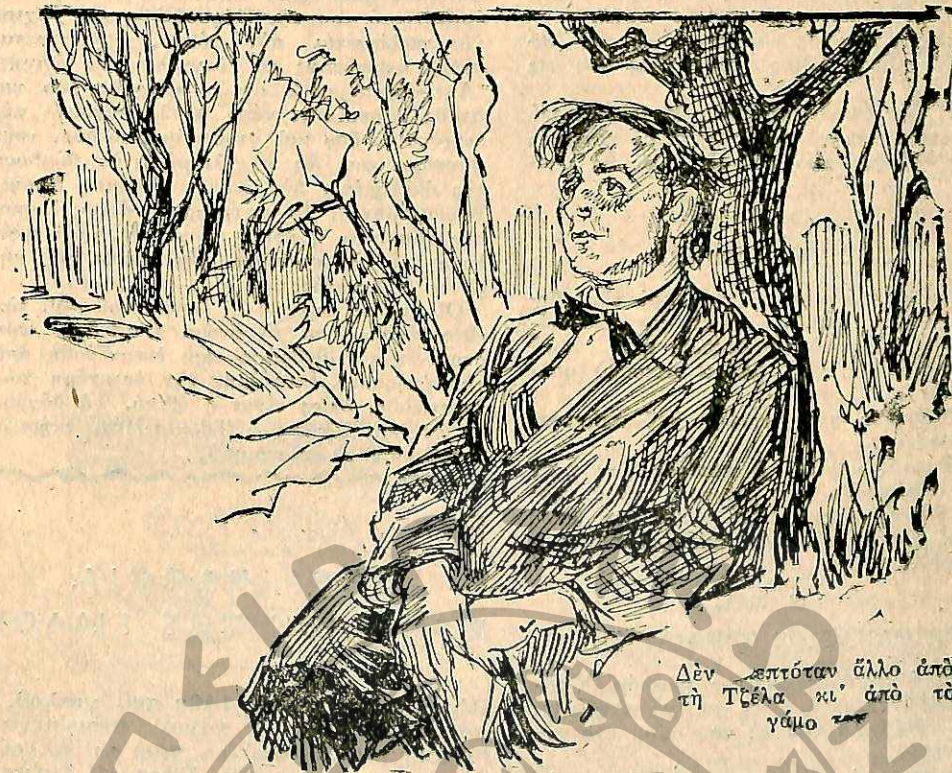
Κατὰφερναν νὰ περνᾶνε μὲ τὰ μου-
λάρια τους φορτωμένα κοντραμπάντα,
χωρὶς κανέναν ἀπὸ τοὺς τελωνοφύλα-
κες τῆς περιοχῆς νὰ τοὺς παίρνῃ μι-
ρωδιά.

Ποιοὶ ἦσαν;

Κανέναν δὲν τοὺς ἤξερε, ἢ τουλάχισ-
στον κανέναν δὲν τοὺς ἐπρόδινε.

Τὸ μόνο πού εἶχε μάθει ὁ Πέτρος ἡ-
τανε πὼς εἶχανε γιὰ ἀρχηγὸ τοὺς κά-
ποιο νεαρό, πού φαίνεται πὼς θάξερε
καλὰ τὰ κατατόπια, μιὰ πού κατῶρθε-
νε νὰ ὀδηγῇ τοὺς συντρόφους του μα-
κριὰ ἀπὸ κάθε παγίδα τῶν τελωνοφύ-
λακων.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος δὲν ἀνεφαινότανε. Τὸ

Δὲν ἐπτόταν ἄλλο ἀπὸ
τὴ Τζέλα κ' ἀπὸ τὸ
γάμο...

πεῖσμα τοῦ δεκαπλάσιαζότανε ἀπὸ τὸ
πάθος του γιὰ τὴ Τζέλα.

Ἐνα βράδυ, τίς πρώτες μέρες τοῦ
Σεπτεμβρίου, στάθηκε, τέλος, τυχερός.

Εἶχε νὰ δῇ τὴ Τζέλα τέσσερις μέρες.
Εἶχε χαθῇ ξαφνικά, σὰ νὰ τὴν κατά-
πιε ἡ γῆ. Κι' ὁ τελωνοφύλακας, φιλό-
ποτος ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι, νόμι-
ζε πὼς ἡ ἀγαπημένη του τὸν ἀπέφευγε
γιατί δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πιάσῃ
τοὺς λαθρεμπόρους, ὅπως τῆς ὑποσχέ-
θηκε.

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις στὸ μυαλό, τὸ
βράδυ ἐκείνο ὁ Πέτρος εἶχε στήσει
καρτέρι σ' ἕνα δύσβατο μονοπάτι τοῦ
βουνοῦ.

Φεγγάρι δὲν εἶχε καὶ τ' ἀστέρια μό-
λις ἐφάτιζαν ἀμυδρά τὴν ἀγρία τοπο-
θεσία.

Περασμένα μεσάνυχτα, ὁ τελωνοφύ-
λακας νόμιζε πὼς ἀκούσε ἕνα μακρο-
νὸ θόρυβο. Ἐπῆσε τ' αὐτὴ του καταγῆς.

Περπατησιές ἀκοῦγονταν ἀπὸ μα-
κριὰ, μὰ τόσο πνιχτές, ὥστε κατάλα-
βε πὼς ἐκείνι πού προχωροῦσαν μέσα
στὴ νύχτα εἶχε δεμένα στὰ πόδια τὰ δι-

κά τους καὶ τῶν μουλαριῶν τους στου-
πέτσια γιὰ νὰ μὴν κάνουν θόρυβο.

Χαμογέλασε ἀγρία!

—Οἱ λαθρέμποροι μουρμούρισε.

Καί, κρύβοντας τὴν κᾶννη τοῦ ὅπλου
του σὲ μιὰ τοῦφα χόρτα, μαζεύτηκε
πίσω ἀπὸ ἕνα βραχάκι κ' ἐπερίμενε.

Ὅσο πήγαιναν, τὰ θήματα πλησία-
ζαν.

Ὁ Πέτρος εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια
του ἀντίκρου στὴ γιδοστράτα, πού περ-
νοῦσε μέσα ἀπὸ ψηλὰ βράχια.

Δὲν εἶχε γελαστή.

Σὲ λίγο φάνηκαν δυὸ ἄντρες νὰ
προχωροῦν καὶ πίσω, ἀκολουθώντας
δυὸ θαρρυφορτωμένα μουλάρια, ἕνας
τρίτος, νέος καθὼς φαινόταν ἀπὸ τὴ
σβέλτα κορμιοστασία του.

—Αὐτὸς θάναί ὁ ἀρχηγός τους! σκέ-
φτηκε ὁ τελωνοφύλακας.

Καὶ εὐχαριστημένος γιατί τὸν πετύ-
χαινε πιά, ἐσημάδεψε τὸ νεαρό λαθρέ-
μπορο κ' ἔσυρε τὴ σκανδάλη.

Ἡ τουφεκία ἀντιλάλησε φοερῇ μέ-

σα στὰ φαράγγια τοῦ βουνοῦ.

Ὁ λαθρέμπορος κούλιστηκε καταγῆς
βογγώντας. Οἱ συντρόφοι του, κατα-
τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεση,
τῶβαλαν στὰ πόδια.

Ὅταν τοὺς ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του,
βγήκε ἀπ' τὴν κρυψώνα του κ' ὤρμη-
σε πρὸς τὸν πεσμένον λαθρέμπορο.

—Σ' ἐπιάσα ἐπὶ τέλους! φώναξε σκύ-
βοντας ἀπάνω του.

Ἡ φωνὴ του ὅμως κόπηκε στὸ
λαρύγγι του ὅταν, στὸ μελιχρὸ φῶς
τῶν ἀστρῶν, ἀντίκρουσε τὸ χλωμὸ πρό-
σωπο τοῦ λαθωμένου.

Ἦταν ἡ Τζέλα, ἡ ἀγαπημένη του,
ντυμένη ἀνδρικά.

Πέταξε τὸ ὅπλο του καὶ τὴν ἐσφίξε
στὴν ἀγκαλιά του.

—Τζέλα! τῆς φώναξε σὰν τρελλός.

Ἐκείνη τὸν κῆτταξε μὲ μάτια πού
τάσσονε ὁ θάνατος.

Ρενέ Φόνκ

Ο ΑΣΟΣ ΤΩΝ ΑΣΩΝ

Ένας από τους μεγαλύτερους ήρωες του αέρος, όλου του κόσμου, υπήρξε ασφαλώς ο Γάλλος αεροπόρος Ρενέ Φόνκ. Είναι δε πολύ δικαιο-λογημένοι οι Γάλλοι όταν τον αποκαλούν «άσο των άσων».

Και δεν υπήρξε μονάχα ένας ήρωας, αλλά και ένας μεγάλος τυχερός. Φαντασθήτε ότι όχι μονάχα δεν «έπεσε» ούτε μία φορά, αλλά ούτε καν έχει τραυματισθεί, ενώ έχει καταρρίψει περί τα 125 έμβροια αεροπλάνα!

«Ας αρχίσουμε με μερικούς αριθμούς. Οι στατιστικές δεν είναι πάντα εύχρηστοι ανήνθρωποι, αλλά είναι πιο εύλογες από κάθε περιγραφή, από κάθε διθύραμβο.

Ο Γάλλος «άσος των άσων» είναι ο μό-νος ήρωας του αέρος που κατόρθωσε να κα-ταρρίψει δώδεκα φορές από δυο αεροπλάνα μαζί, τέσσερις φορές από τρία, από τα ό-ποια το ένα μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα και δύο από έξι.

Τις πρώτες 15 νίκες του τις σημείωσε ως πιλότος ανιχνευτής. Όταν πέρασε στην καταδιώξη κατήγαγε 15 νίκες με το πρώτο του αεροπλάνο Σπάδ των 180 ίππων, 52 νίκες με το δεύτερό του Σπάδ των 220 ίππων με δύο δίδυμα μυδραλιοβόλα, τα οποία χρησι-μοποιούσε εκ περιτροπής και επτά νίκες με το Σπάδ των 230 ίππων.

Και σ' όλες αυτές τις περιπέτειές του, ούτε μία φορά, όπως είπαμε δεν έχει τραυ-ματισθεί.

Η μεγαλύτερή του νίκη, όπως λέγει ο ίδιος, υπήρξε η πρώτη: άναγκασε ένα έχθρι-κό αεροπλάνο να προσγειωθεί με τους δυο έπιβάτες του πίσω από τις γαλλικές γραμ-μές άθικτο, χωρίς να του ρίξει ούτε μία σφαίρα!

—Υπήρξαν οι μόνοι μου αχμέλωτοι, σ' όλον τον πόλεμο, έλεγε αργότερα ο Φόνκ. Μόλις με είδαν να τους ρίχνωμαι, κατέλα-θαν και έσπευσαν να προσγειωθούν μόνοι τους. Θα έπιθυμούσα πολύ το ίδιο να γινό-τανε και ως το τέλος του πολέμου, αλλά δεν μπόρεσα να καταφέρω και τους άλλους άντιπάλους μου... διὰ της πειθοῦς!

Η πιο σύντομή του ή άσπρασιαία του έπι-τυχία ήταν ή κατάρριψη τριών αεροπλάνων μέσα σε 10 δευτερόλεπτα! Αν παρτίσταθε στις 14 Αυγούστου του 1918 στην κατα-πληκτική αυτή αερομαχία, δεν θα ποσφθαί-νατε να μετρήσετε έως τα δέκα. Τα τρία έχθρικά καταδιωκτικά θάπεφταν φλεγόμενα.

Το έχθρικόν σμήνος αποτελούνταν από τέσσερα μονοπλάνα. Μόλις το είδε ο Φόνκ έορμισε εις καταδιώξή τους. Σε λίγο τα πρόφθαινε και άρχισε πυρ: λίγες σφαίρες, έφθασαν για να πέση το ένα από τα τέσσε-ρα έχθρικά αεροπλάνα. Σε λίγο, άμέσως σχεδόν, το άκολοιούσε το δεύτερο. Το τρί-το, είχε την τύχη να άπομακρυνθί λιγίσι ά-πο το σμήνος, και έτσι έφυγε. Σε λίγο έ-πεφτε καιόμενο και το τέταρτο δηλ. το τρίτο από τα καταρριφθέντα αεροπλάνα.

Οι τρεις πιλότοι έπεσαν σε άπόσταση 100 μ. ο ένας από τον άλλον, δεξιά της όδου από Ρουά εις Σόν.

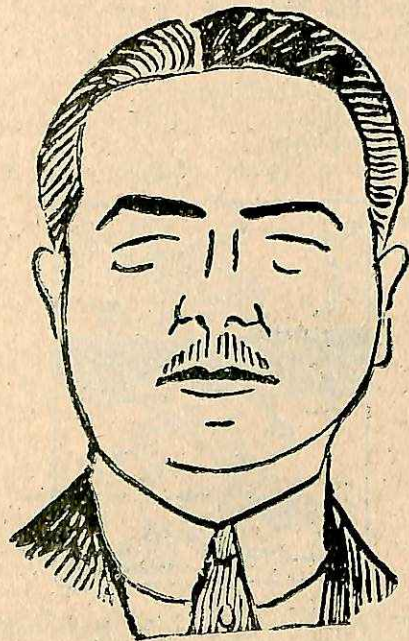
Η άκριβεία με την όποια ένεργοῦσε ο Φόνκ είναι καταπληκτική. Ήταν άσθιατος στην σκοποβολή. Στο άεροδρόμιο, έλεγε και του πετοῦσαν διάφορα μεταλλικά νομίσματα στον άέρα κι' αυτός τα διαπερνούσε με μία σφαίρα του περιστροφου του. Έτσι έξηγεύ-

ται, πώς πραγματοποίησε τις περισσότερές του νίκες μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα.

Πετούσε λίγο αλλά σπανίως γυρνούσε ά-πρακτος. Έχει καταρρίψει κατά τις έπίση-μες έξοκριθώσεις 75 αεροπλάνα, στην πρα-γματικότητα όμως ο αριθμός αυτός ξεπερνά τα 125.

Στάς 25 Μαΐου 1917 ο μεγάλος έπίσης Γάλλος αεροπόρος Ζωρζ Γκινεμέ, είχε κα-ταρρίψει τέσσερα αεροπλάνα, το ένα πίσω από το άλλο. Αυτό ήταν ένα ρεκόρ.

Το έόμενο έτος, στάς 9 Μαΐου, ο Ρενέ Φόνκ έκανε κάτι καλλίτερο: έορμισε έξι αε-ροπλάνα σε μία μέρα. Τα δυο πρώτα αερο-πλάνα έπεσαν μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα, το τρίτο 40 δευτερόλεπτα πιο ύστερα και τα τρία άλλα κατά την διάρκεια μιας δεύτερης έξορμήσεως.

Ρενέ Φόνκ

Μετά την πρώτη έξορμήσή του, ο Ρενέ Φόνκ γύρισε στο όρητηριό του για να ά-νεφοδιασθί με βενζίνη.

—Θά ξαναφύγω, είπε άπλοῦστα σταούς συναδέλφους του. Τα τρία θύματά μου ά-σφαλώς άνηκαν στο ίδιο σμήνος. Ο άρχη-γός τους τώρα, ανήσυχος που δεν θα τους δῇ να έπιστρέψουν, θα στείλῃ άλλους. Πάω να τους περιμένο.

Δεν είχε γλασθί. Άφού κατέβριψε ένα διπλάνο επάνω από το Μοντιτιέ, διέκρινε τέσσερα μονοπλάνα Πφάλτε, προστατευόμενα σε άπόσταση 500 μ. από πέντε Άλμπιέρους. Τα παρακολουθεί, κάμνει τις παρατηρήσεις του και συμπε-ραίνει πως ο άσος του όμιλου θα ήταν ή επί κεφαλής ή πίσω στην ουρά του σμήνους, έ-νώ οι άλλοι, θα ήταν οι κομπάσοι. Έπε-πε, λοιπόν, για να μή γλασθί, να ρίξη και τα δυο αεροπλάνα, και το πρώτο και το τελευταίο. Άρχίζει από το Πφάλτε της ουράς και σε λίγο το πυρπολεί.

Τα δυο αεροπλάνα της μέσης, σπεύδουν να άπομακρυνθούν. Άλλ' αυτό δεν σημαί-νει τίποτε για τον Φόνκ. Άναπτύσσοντας

ταχύτητα 240 χλμ. προφθαινει το μονοπλά-νο της κεφαλής, που προηγείτο κατά 300 μ. των άλλων. Ο Φόνκ άρχίζει έναν καταγι-αμο πυρός. Το αεροπλάνο πέφτει μέσα στις φλόγες. Κατόπι ο Φόνκ τρέπεται σε φυγή. Γιατί αυτή ήταν ή τακτική του: χτυπούσε και έφευγε.

□ □

Στάς 6 Σεπτεμβρίου 1918 ο Φόνκ έπιτυ-χάινει άλλη «έξορα»: όρμα μόνος μέσα σ' ένα σμήνος από έξι Φόνκερς, παίρνοντας τέ-τοια θέση, ώστε να μην τολμήση κανένα από τα έξι να τον πυροβολήση, από φόβο μή θίξη κανένα από τα φιλικά αεροπλάνα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ρίχνει τα δυο πρώτα, ενώ τα άλλα τρέπονται σε φυγή... Ο Φόνκ τότε διευθύνεται προς το μέρος του Σουίπε, όπου άκούεται ο όόμβος ενός αεροπλάνου. Σε λίγο άνακαλύπτει το έχθρι-κό μονοπλάνο από ύψος 6000 μ. το πλησιάζει σε άπόσταση... μονάχα 30 μέτρων και σκοτώνει τον παρατηρητή του. Ο πιλότος τότε κάνει μία άπότομο στροφή για να ξε-φύγῃ, αλλά τόσο άπότομη, που το πτώμα του παρατηρητή τινάζεται έξω από το αε-ροπλάνο και πέφτει στο κενό, ψαύνοντας το φτερό του αεροπλάνου του Φόνκ που πε-τούσε τώρα χαμηλότερα. Φοβερό όραμα!

Ο Φόνκ εν τῷ μεταξύ άρχίζει το πυρ με έμρηστικές σφαίρες αλλά το έχθρικό αε-ροπλάνο δεν παίρνει φωτιά! Γίνεται όμως κάτι καλλίτερο, άποσπάζει το ένα του φτε-ρό. Το άπόγευμα άλλη έξορμήση. Ο Φόνκ αυτή τη φορά τσακώνεται με όκτώ γερμαν-κά αεροπλάνα.

Καταρρίπτει το ένα και στρέφεται έναν-τιον ενός άλλου που πετᾷ από πάνω του. Το κόβει στα δυο. Ο κίνδυνος όμως τώρα είναι μεγάλος γιατί άφ' ενός το πληγωμέ-νο αεροπλάνο έπεφτε επάνω του και άφ' έ-τέρου ένα άλλο αεροπλάνο όρμούσε για να το χτυπήσῃ. Κατορθώνει όμως ο Φόνκ έρ-ροντας άπότομα, με κίνδυνο να άνατραπή, να σχηματίσῃ ένα μικρό διάδρομο μεταξύ του κατεστραμμένου αεροπλάνου και του άλλου που του είχε έπιτεθί και να περάσῃ ανάμεσά τους άθικτος. Όλα δε αυτά μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα! Τώρα, όμως, στο έχθρι-κό σμήνος προστίθενται και πέντε άλλα αε-ροπλάνα. Ο Φόνκ ρίχνει το ένα και συνεχί-ζει όσπου συμπληρώνει τον αριθμό 6 για εκείνη την ήμέρα.

□ □

Η δύναμη του Φόνκ ορισκότανε στην ά-περιόριστη έμπιστοσύνη που είχε στα μέσα του και στην καταπληκτική ταχύτητα της σκέψέως του. Πήγαινε, δηλ. πετούσε στην μάχη χωρίς να σκοτίζεται για το μέρος, το ύψος, τον αριθμό. Διάλεγε τον στόχο του, πυροβολούσε σχεδόν έξ έπαφής και έξηφα-νίζετο. Ποτέ δεν ξαναγύριζε στο πεδίο της μάχης, ποτέ δεν έπαναλάμβανε την έπίθεση, άν κατά τύχη άποτύχαινε.

Η κατάπληξη των αντίπαλων του ήταν έπίσης ένα από τα στοιχεία της έπιτυχίας του: οι έχθροι δεν πρόφθαιναν να καταλά-βουν καλά-καλά τί συνέβαινε και ή κατα-στροφή έπληρχετο κεραυνόβόλος: ο Φόνκ διέσχισε σαν βολή το έχθρικό σμήνος, σκο-πίζοντας τον θάνατο και έφευγε. Αν έπέ-στρεφε, οι άλλοι θα είχαν τον καιρό να σκεφθούν και να τον ύποδεχθούν καταλ-λήλως.

Ο Ρενέ Φόνκ, υπήρξε ένας άπαράμιλλος μαχητής, δεν υπήρχε μυστικό της τέχνης του που να του διέφευγε: υπήρξε ένας με-γάλος άριστοτέχνης, που συνεδύαζε όμως την γενναϊότητα και την όρημτικότητα με την ψυχραιμία και την περισκέψη. Γιατί θεωρούσε πολύ κοινό πράγμα να πάῃ κανείς και να σπάζῃ τα μούτρα του σαν παλαβός, ενώ μπορούσε πολύ όραία να μην το κάνῃ!

"Εγκλημα ή αυτοκτονία;

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΒΑΡΝΟ

ή έφημερίδα, στην σύνταξη της όποι-ας ανήκω, είχε αναλάβει υπό την προστασία της μία φιλανθρωπική έορτή που την διοργάνωσε ή κο-σμική λέσχη «Το μαύρο γαρύφαλλο» κι' έτσι έλαβα μέρος σ' αυτήν ως έπόπτης. Της έορτής προηγούνταν μία πολύ δια-σκεδαστική διαδρομή: οι συναγωνιζόμε-νοι ώφειλαν να άκολουθήσουν την διαδρο-μή που οι διάφοροι σταθμοί της ύποδει-κνύονταν υπό μορφήν αινιγμάτων. Σε κάθε σταθμό, γινόταν και από ένας γαστρονο-μικός ή βακχικός άθλος. Το γενικό ραν-τεβού ήταν στα άρχοντικά σαλόνια μιας άριστοκρατικής κατοικίας όπου ή έορτή θα παρατεινόταν ως το πρωί.

Είχαν ξεκινήσει καμμία είκοσαριά αυ-τοκίνητα, με τον οδηγό το καθένα και έ-ναν ή περισσότερους έπιβάτες, που θα γευόνταν τα κρασιά ή θα δοκίμαζαν τα φαγιά.

Παρασμένα μεσάνυχτα, με πλησίασε ο γραμματέας της λέσχης κ. Σομπέρ ντε Τρεμπούα.

—Είμαι πολύ στενοχωρημένος είπε. Τά-χασα με τον αριθμό των αυτοκινήτων.

—Ίσως, ή πολλή σαμπάνια...

—Δεν πίνω ποτέ. Είναι κάτι πολύ πιο σοβαρό. Στόν κατάλογό μου έχω καταγράψει είκοσι αυτοκίνητα, μοί-ρασα είκοσι φακέλλους, έδωσα το σημείο της έκκινήσεως σε είκοσι διαγωνιζόμενους. Έ λοιπόν, δεκα-εφτά έχουν έρθει ως τώρα. Το τε-λευταίο ήρθε πριν από μία ώρα. Λέπει το υπ' αριθμόν 18, καθώς έ-ξασκριβωσα. Το ώδηγοῦσε...

Διεκόπη:

—Σωθήκαμε, άίαγνωνρίζω την γυ-ναίκα του οδηγού. Ο αριθμός 18 άσφαλώς θα ήρθε.

Μία όμορφη γυναίκα, μισόγυμη με τουαλέττα έσπερίδος, προχωρού-σε προς το μέρος μας.

—Μήπως είδατε τον σύζυγό μου, ρώτησε τον γραμματέα, τον γυ-ρεύω παντού.

—Δεν έπιστρέψατε μαζί του;

—Πού έχετε τον νοῦ σας, μικρέ μου Μπόμπ; Ξέρετε πολύ καλά πως ο σύζυγός μου το άποφάσισε τη τελευταία στιγμή, κι' είχα πιά ύπο-σχεθῇ να συνοδέψω τους Μπερνιέ.

—Άλήθεια... Σας ζητώ συγγνώ-μην.

—Δεν έχει σημασία γιατί διασκε-δάζω τρελλά και δεν έχω την ά-νάγκη του. Αν τον δῆτε, πῆτε του πως είμαστε καλεσμένοι να ξημε-ρωθούμε στο Σαίτν - Κλού.

Άφού έφυγε, ο γραμματέας διά-βασε τον κατάλογό του κι' είπε:

—Το υπ' αριθμόν 18 αυτοκίνητο είχε για έπιβάτιδα την κ. Βρόνσκα που δεν είναι μέλος της λέσχης, άλ-λά μας την έφεραν φίλοι. Είναι με-λαχροινή, όραία γυναίκα, κομψή, με άποφασιστικό ύφος. Είναι ξένη, νομίζω.

Την πέμπτη πρωινή, ο Ρομπέρ ντε Τρε-μπούα θύμωσε:

—Το παρακάνει, είπε. Μπορούσε να το σκάση με μία όραία γυναίκα, άς τηλε-φωνούσε όμως κάτι, να ξέρω τι να πῶ της γυναίκας του.

—Ποιός είναι;

—Θά τον γνωρίζετε, άσφαλώς. Ένας γνωστότατος και ιδιότροπος τύπος τρα-πεζίτου: ο Σάρλ Βιλεσέφ.

—Βιλεσέφ;

Μοῦ φαινόταν πως κάπου είχα ήδη ά-κούσει αυτό το όνομα.

□ □

Είχε ξημερώσει πιά. Οι τελευταίοι χο-ρευταί ντύνονταν στο βεστιαριο. Διέκρι-να, σ' έναν όμιλο φρακοφόρων, την κ. Βι-λεσέφ μεθυσμένη άπ' την σαμπάνια που είχε πῆ όλη νύχτα. Διαρκώς γελοῦσε:

—Δεν βρίσκω τον άδινρα μου, τι ά-στείο! Πάμε δεν νυστάζω, καθόλου.

Ο γραμματέας της λέσχης, ανήσυχος, τηλεφώνησε στην άστυνομία. Ξαφνικά, τον είδα κατάχλωμο, να μοῦ δίνει το ά-κουστικό. Και ίδου τι μάθαινα:

Το υπ' αριθμόν 18 αυτοκίνητο είχε βρεθῇ σ' ένα δρομάκι του 'Ωτέι. Σωρια-σμένος στο βολάν, ο Βιλεσέφ ήταν νε-

κρός, με μία σφαίρα μέσα στο κεφάλι, έξ άπολύτου έπαφής. Το ρεβόλβερ βρι-σκόταν πεσμένο στα πόδια του. Άραγε να έπρόκειτο περί έγκλήματος ή αυτοκτο-νίας;

Το γόητρο κι' ή τιμή της λέσχης του «Μαύρου Γαρύφαλλου» κινδύνευαν. Ο φίλος μου ντε Τρεμπούα ήταν άξιολύπη-τος. Η λέσχη δεν ήταν άνοιχτή σε όλους. Γιατί να καλέσῃ ένα πρόσωπο χωρίς να ζητήσει πρώτα πληροφορίες;

Κι' όμως, ή νεαρά κ. Μπριμρντάν του είχε ζητήσει με τόση γοητευτική χάρη την άδειά να φέρῃ την φίλη της Νισέτ Βρόνσκα! Κι' ή νεαρά κόμηση ντε Κλερβάλ είχε έπιμείνει. Η Νισέτ ήταν, μία άπ' τις καλλίτερες φίλες του. Ο γραμματέας είχε συγκατατεθί. Κι' έτσι ή κ. Βρόνσκα έλαβε θέση μέσα στο αυ-τοκίνητο του κ. Βιλεσέφ. Άσφαλώς θα την άνακάτευαν τώρα στην ύπόθεση κι' οι πρεσβύτεροι από τους έγγεγραμμένους στην λέσχη του «Μαύρου Γαρύφαλλου» θα τάβαζαν με τον Ρομπέρ ντε Τρεμπούα, γραμματέα της λέσχης, που δεν τηρούσε τον κανονισμό κι' έμπαζε ένα ξένο πρό-σωπο χωρίς τις άπαραίτητες διατυπώ-σεις.

—Παραδέχομαι, φώναζε ο γραμ-ματέας, πως ή κ. Βρόνσκα δεν εί-ναι καθόλου άνακατεμένη στον θά-νατο του Βιλεσέφ, πάντως όμως εί-ναι γρουσουζά.

—Άκούστε, του είπα, πρώτα άπ' όλα, πρέπει να μάθετε ποιά είναι αυτή ή κ. Βρόνσκα. Άς πάμε σ' αυτούς που την έφεραν. Θα κατα-τοπισθούμε για να μπορήτε ν' ά-παντήσετε στις έρωτήσεις που θα σας θέσῃ ή άστυνομία. Ύστερα, είδοποιούμε την κ. Βιλεσέφ.

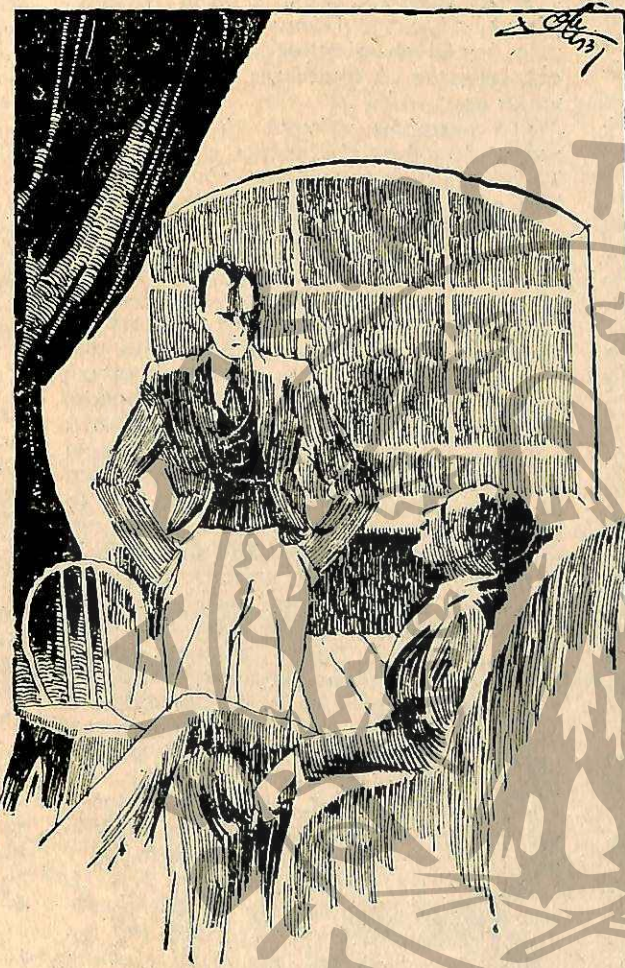
—Η άστυνομία! Χριστός και Πα-ναγιά!...

Ξεκινάμε λοιπόν με το φράκο μας. Ο κ. κι' η κ. Μπριμρντάν κα-τοικοῦσαν σ' ένα πολυτελές διαμέ-ρισμα της λεωφόρου Φός. Δεν πί-στευαν σ' ό,τι άκούγαν.

—Το πιο φριχτό, στέναζε ή κ. Μπριμρντάν, είναι πως δεν ξέρα-με καλά-καλά στην πραγματικό-τητα την άγαπημένη μας Νισέτ. Ήταν αξιανάπητη φῆη. Την συναν-τούσα συχνά, μιλούσαμε στον ένι-κό-άπό που έρχότανε όμως, δεν έ-χω ιδέα. Πάντως, δεν την θεωρώ ίκανή για τραγικά πράγματα. Η άλήθεια θα είναι αυτή: ο κ. Βιλε-σέφ θα την ώδήγησε σπίτι της κι' ύστερα ποιός ξέρει που πήγε μόνος του.

—Η Νισέτ, πρόσθεσε ο κ. Μπρι-μρντάν, δεν μας είχε είδοποιήσει πως θάφευγε πολύ πρωί.

—Βέβαια. Σήμερα το πρωί, θά-φευγε ταξίδι. Είχε να έτοιμάσῃ τε-τατοῦλα πράγματα. Δεν είναι τόσο τραγ-ικό τα πράγματα, καλέ μου Μπόμπ. Η άστυνομία θα άνακαλύψῃ πῶς

—Άς έλλίσουμε πως πρόκειται περί αυτοκτονίας, συμπέρανε ο διευθυντής μου.

αυτοκτόνησε ο κ. Βιλεσέφ κι' έπωσώηπο-
τε ή Νισέτ δεν θά ανακατευθί στην υπό-
θεση. Ήξε άλλου, θά της τηλεφωνήσω ά-
μέσως.

Ή κ. Βρόνσκα έμεινε στο «Τριονφάλ».
Ο θυρωρός είπε πως ήδη είχε αναγγεί-
σει με τις αποσκευές της. Είχε αναγγεί-
λει την άναχώρησή της απ' την προηγού-
μενη μέρα.

—Βλέπετε; Ή Νισέτ δεν θά είχε φύ-
γει άν μάθαινε πώς συνέβη κάτι στον κ.
Βιλεσέφ, που ήταν σύντροφός της στην
διαδρομή.

Ρώτησα:

—Γνώριζε πολύ καιρό τον κ. Βιλε-
σέφ;

—Όχι. Ο κ. ντε Τρεμουά τους σύστη-
σε. Ο κ. Βιλεσέφ δεν είχε έπιβάτιδα
γιατί γράφτηκε άργά. Όταν έδειξε
στην Νισέτ τον κατάλογο εκεί ων που
λαμβάνουν μέρος στην διαδρομή, με ρώ-
τησε: «Είναι ο διάσημος Βιλεσέφ, ο τρα-
πεζίτης;» Είχε μιιά τρελλή έπιθυμία νά τον
γνωρίση. Γι' αυτό ήρθε, μολονότι ήταν
αναγκασμένη νά φύγη ταξίδι το πρωί
της έπομένης.

□ □

—Τώρα, δεν νομίζεις ότι πρέπει νά
δούμε τί γίνεται ή κ. Βιλεσέφ;

—Νά παρουσιαστώ σπíti της, στις ό-
χτώ το πρωί; Σ' αυτά τά χάλια; Τι λέ-
τε, φίλε μου;

Πήγαμε. Ή αστυνομία μάς είχε προ-
λάβει. Ή δυστυχισμένη ή γυναίκα είχε
ξαναφύγει με τους αστυνομικούς που την
περίμεναν, κλαίγοντας με λυγμούς. Δεν
είχαμε πιά καμιά δουλειά εκεί. Έσπευ-
σα νά πάω ν' αλλάξω κοστούμι.

Πού διάβολο όμως είχα ήδη ακούσει
νά προφέρεται τó όνομα του Βιλεσέφ;
Ξαφνικά, θυμήθηκα που κι' από ποιόν
είχα ακούσει νά προφέρεται αυτό τó ό-
νομα.

Ήταν στην διεύθυνση της αστυνομίας.
Είχα πάει, εκείνη τη μέρα, νά κάνω μιιά
καμπάνια για τά άνώνυμα γράμματα που
στελλούνται καθεμέρα στόν Εισαγγελέα.

—Θά σάς όμολογήσω, μου είπε, πώς
τά τέσσερα πέμπτα των έπιτυχιών μου
δφελούνται σέ τέτοιες καταγγελίες. Πολ-
λές φορές μάλιστα είναι ύποδειξεις, προ-
ειδοποιήσεις.

—Νά, λόγου χάριν, είπε, ένα γράμμα
που τώρα δεν φαίνεται νάχη καμιά
σπουδαιότητα, έξομε όμως τι θ' αξίζει
αύριο;

Ο άγνωστος έπιστολογράφος διηγό-
ταν πώς, σ' ένα διαμέρισμα που είχε
νοικιάσει για μιιά μέρα, για νά συναντη-
θί με μιιά γυναίκα, περιμένοντάς την, εί-
χε ακούσει, άνάμεσα απ' τόν ξυλότοιχο,
μιιά ένδιαφέρουσα συνομιλία που άξιζε
τόν κόπο νά περιέλθι εις γνώσιν της ά-
στυνομίας. Άκουσε έναν άνδρα και μιιά
γυναίκα νά φιλονεικούν ζωηρά. Ήταν ή
κλασική σκηνή της διακοπής των σχέ-
σεων κι' ο άνδρας ήθελε νά φύγη. Ξα-
φνικά, ή γυναίκα φώναξε:

—Είμαι κόλπο του φίλου σου Βιλεσέφ!
Άκούγοντας αυτό τó όνομα, ο άλλος
έγινε έξω-φρενών:

—Τι είναι αυτά που λές;! Πρώτα απ'
όλα, που τó ξέρεις τó όνομα;

—Κάτι ύποπτευόμουν και σέ παρακο-
λούθησα. Μιά μέρα, μπήκες σέ μιιά τρά-
πεζα, όπου έμεινές πολλή ώρα μέσα στά
γραφεία του διευθυντού. Ο διευθυντής
αυτός, τó ξέρω, είναι ο Βιλεσέφ. Συχνά
πήγαινες εκεί.

—Μέ καλούσαν για ύποθέσεις μου.

—Δέν είναι μόνο αυτό. Πολλά βράδυα,
πήγες στην όδό Μονσώ. Σέ είδα νά μπαί-
νεις μέσα σ' ένα μικρό μεγάλο κατά τόν
μυστηριωδέστερο τρόπο. Πήρα πληροφο-
ρίες. Εκεί μένει ο Βιλεσέφ. Είναι ένας
επικίνδυνος άνθρωπος που έχει άνακα-
τευθί σέ πολλές ύποπτες ύποθέσεις. Ξέ-
ρω επίσης πώς έχει μιιά όμορφη γυναίκα.
Άπάντησέ μου. Γι' αυτήν ή έξ αίτίας
του θέλεις νά μ' εγκαταλείψης;

—Άφού πήρα άμετάκλητα την άπόφα-
σή μου, σοι λέω πώς ο Βιλεσέφ, πληρο-
φορηθείς τις σχέσεις μας, μου ύπέδειξε,
πώς λόγω των ύποθέσεων που είχαμε
μαζί, ήταν προτιμότερο...

Τήν στιγμή εκείνη, συνέχισε ο δρά-
στης της άνωώνιμου έπιστολής, ή φίλη
μου έφθανε και δεν άσχολήθηκα πιά με
τους γειτόνους μου. Πέρασα σ' ένα άλ-
λο δωμάτιο, από όπου δεν μπορούσα ν'
άκούω. Κι' όμως, ύστερα απ' την άνα-
χώρησή της φίλης μου, ξαναγύρισα στην
σκοπιά μου.

Ο άνδρας είχε φύγει, ή γυναίκα έ-
κκαισε και μιιά άλλη γυναίκα προσπα-
θούσε νά την παρηγορήσει. Στό τέλος,
της είπε:

—Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ, κι' είμαι τό-
σο άναστασιασμένη με την διαγωγή του
Παρμαίν, ενός ανθρώπου για τόν όποιο
θυσιάσεις τó πών, τόν σύζυγό σου, τó σπί-
τί σου, τά παιδιά σου, και θέλω νά πάω
νά του μιλήσω. Ξέρεις ότι σύντομα πρό-
κειται νά έπιστρέψω στην Άμερική και
δέν θά μέ ξαναδοούν πιά έδω. Άν δέν μ'
άκούση, τόσο τó χειρότερο γι' αυτόν. Με
μιιά πιστολιά, θά καθάρίσω τόν κόσμο ά-
πό έναν παληάνθρωπο.

—Σέ ίκετεύω, έλεγε ή άλλη γυναίκα,
μήν άγγίξης τόν Παρμαίν. Είμαι βέβαιη
πώς θά ξαναγυρίση σέ μένα. Τόν Βιλε-
σέφ θάπρεπε νά σκοτώσης ή ίσως την γυ-
ναίκα του.

Τό γκαρσόνι χτύπησε την πόρτα μου
και μ' έμπόδισε ν' άκούσω την συνέχεια.
Τό διαμέρισμά τους έφερε τόν αριθμό 6
Άν ποτέ συμβή κανένα δυστύχημα σέ
κάποιον Βιλεσέφ, θά ξέρετε ποιός είναι
ο ένοχος».

□ □

Έτρεξα στην αστυνομία νά ρωτήσω
τόν εισαγγελέα άν τó γράμμα που μου
είχε δείξει ύποβοηθοόσε τις έρευνές του—
για νά άσχοληθώ στό πρώτο μου άρθρο.
Ο εισαγγελεύς δεν τó είχε λάβει στά
σοβαρά ύπ' ύψει του γιατί ή άνάκριση

που είχε κάνει μόλις έφθασε τó γράμμα,
δέν είχε καταλήξει σέ κανένα θετικό ά-
ποτέλεσμα. Ο θυρωρός τού σπιτιού, πα-
ρουσίασε τά βιβλία του. Στό ύπ' αριθμόν
6 διαμέρισμα, έμεινε κάποιος Παρμαίν.
Όσο για την φίλη του, την είχε έγγρα-
ψει ως γυναίκα του. Δεν είχε ξαναφανή
απ' την μέρα της ζωηρής φιλονεικίας που
άνέφερε τó άνώνυμο γράμμα.

Η γυναίκα είχε φύγει απ' τó σπíti λί-
γο άργότερα και δεν είχαν ειδήσεις της,
μολονότι είχε άφίσει ρούχα και μερικά
άλλα αντικείμενα.

Σήμερα τó πρωί, συνέχισε ο εισαγ-
γελεύς, έστειλα έναν αστυνομικό έπιθεω-
ρητή στό σπíti αυτό. Η γυναίκα δεν είχε
ξαναφανή. Βλέπετε πώς αυτά τά ίχνη εί-
ναι άρκετá άόριστα. Θά άναζητήσω ό-
μως την γυναίκα που συνόδευε τόν Βι-
λεσέφ. Τά άνωμα που την είχαν φέρει σ'
αυτή την γιορτή την γνώριζαν άπλώς
γιατί την συναντούσαν συχνά και τήνομά
της ήταν Νισέτ. Άπ' τά χαρακτηριστι-

κά όμως που μάς έδωκαν, έλπίζω σύν-
τομα νά την ανακαλύψουμε. Σ' αυτό τó
σημείο βρίσκεται ή ύπόθεση. Έξ άλλου,
ή νεκροψία του πτώματος δεν έγινε ακό-
μα κι' άν ο Ιατροδικαστής άποφανθί ότι
πρόκειται περί αυτοκτονίας, θά εγκατα-
λειφθί ή ύπόθεση.

Αυτές τις πληροφορίες έφερα στόν δι-
ευθυντή μου.

—Άς έλπίσουμε πώς πρόκειται περί
αυτοκτονίας, συμπέρανε.

Η έκθεση του Ιατροδικαστού δεν ήταν
άπολύτως πειστική. Ο πυροβολισμός ή-
ταν έξ άπολύτου έπαφής και τó όπλο με
την κατεύθυνση που είχε πάρει ή σφαίρα,
μπορούσε νά τó είχε κρατήσει τó θύμα
με τó δεξι χέρι ή ή έπιβάτης του που βρι-
σκόταν στά δεξιά του. Η εξέταση του ρε-
βόλβερ δεν ώδηγοόσε επίσης σέ κανένα
συμπέρασμα. Τά χέρια του Βιλεσέφ ή-
σαν γαντοφορεμένα—όπως, άσφαλώς, και
της έπιβάτιδος. Κι' έτσι, άποκλείονταν
τά δαχτυλικά άποτυπώματα.

Τά κυριώτερα έπιχειρήματα στά όποια
στήριζε την άποψη της δολοφονίας, ήταν
ή έξασφάνιση της έπιβάτιδος. Προσπαθή-
σαν νά άναπαραστήσουν θετικά την δια-
δρομή που ακολούθησε τó ύπ' αριθμόν
18 αυτοκίνητο και ως ποιό σημείο είχε
άκολουθήσει τις οδηγίες του διαγωνισμού.
Τά ίχνη του όμως δεν άργούσαν νά χα-
θούν. Έξετασθέντες διαδοχικά, οι οδηγού
των άλλων αυτοκινήτων μόνο άκαθόρι-
στες και άντιφατικές πληροφορίες μπό-
ρεσαν νά δώσουν. Καθένας ήταν άπηχο-
λημένος με τόν διαγωνισμό και δεν πρό-
σεχε τους άλλους. Στά καταστήματα ό-
που είχαν περάσει οι διαγωνιζόμενοι, ή
ίδια άοριστία. Πάντως, ήταν σχεδόν ά-
πολύτως έξακριβωμένο πώς είχαν διή-
τον Βιλεσέφ και την συνοδό του νά στα-
ματούν στην Μονμάρτηρ σ' ένα νυκτερινό
κέντρο και ν' άνοίγουν τόν φάκελλο του
διαγωνισμού άφού παράγγειλαν μιιά μπό-
τίλλια σαμπάνιας, σάν άνθρωποι που δεν
βιάζονται νά λύσουν τó άνιγμα που θά
ύποδείκνυε τόν έπόμενο σταθμό. Μπορού-
σαν λοιπόν νά συμπεράνουν πώς ο Βιλε-
σέφ έκείνη την στιγμή δεν είχε διάθεση
νά συνεχίση την διαδρομή και πώς θά ά-
ριέρωνε στην συνεπιβάτιδά του τόν υπό-
λοιπο χρόνο.

Υστερα όμως τι είχε συμβή;
Άν ήθελαν νά συμπεράνουν ότι έπρό-
κειτο περί αυτοκτονίας, έπρεπε νά πιστέ-
ψουν πώς ο Βιλεσέφ, άφού πέρασε κάμ-
ποση ώρα μαζί με την νέα την εγκατέ-
λειψε κι' ύστερα αυτοκτόνησε. Πώς ιά
παραδεχτούν πώς είχε σκοτωθί έχοντάς
την στό πλευρό του; Η γυναίκα άσφα-
λώς θά καλούσε εις βοήθειαν, έξδν άν,
τρομοκρατημένη, φοβήθηκε μήν κατηγο-
ρηθί ότι τόν σκότωσε—κι' έφυγε κρυφά.
Κι' αυτό ήταν δυνατόν. Άν συνέβαινε ό-
μως αυτό, έπρεπε νά είχε μετανοιώσει
για την άπερισκεψία της γιατί δεν θά εί-
χε πιά κανένα έλαφρυντικό.

Άπέμενε ή δολοφονία.

Ποιά νάταν ή άφορμή του φόνου; Ο
Βιλεσέφ ζούσε παράξενη ζωή. Η τρά-
πεζά του, που διαρκώς βρισκόταν στά
πρόθυρα της χρεωκοπίας, σωζόταν πάν-
τα κατά μυστηριώδη τρόπο. Βρισκόταν
σέ έπαφή με «κάθε καρυδιάς καρύδι».

Πάντως, έπεκράτησε τó συμπέρασμα
ότι ο Βιλεσέφ, βλέποντας ότι πλησίαζε
ή οικονομική του καταστροφή, προτίμησε
νά σκοτωθί. Η γυναίκα του παραιτήθη-
κε της μηνύσεως κατ' άγνώστου κι' ή ύ-

πόθεση πήγε στό χρονοντούλαπο.

□ □

Όσο για μένα, ακολουθώντας τις ύ-
ποδείξεις της άνωώνιμου έπιστολής, άν
ήμουν δικαστής, θάκαινα τ' άδύνατα δυνα-
τά για νά ξαναβρώ τόν Παρμαίν, την γυ-
ναίκα που είχε εγκαταλείψει και την φί-
λη που ήταν πρόθυμη νά σκοτώση για
χατήρι της φίλης της.

Άργότερα, μου έτυχε ή εύκαιρία νά
μιλήσω ιδιαίτερος με την κ. Βιλεσέφ.
Ένας φίλος μου ζωγράφος είχε τελειώ-
σει, λίγο καιρό πριν απ' την τραγωδία,
τό πορτραίτο του Βιλεσέφ. Τό πορτραί-
το έμεινε στό άτελιέ του για νά έμφανι-
σθί σέ μιιά μεγάλη έκθεση που θάνοιγε
τότε. Ήθελε όμως την άδεια της κ. Βι-
λεσέφ και γνωρίζοντας, απ' την έφημε-
ρίδα μου, πώς ή έν λόγω κυρία ήταν
γνωστή μου, μου άνέθεσε την άποστολή.

Όμολογώ πώς δεν την βρήκα καθό-
λου συγχυσμένη ή λυπημένη. Έτοιμαζό-
ταν νά φύγη για μιιά μακρυνή έκδρομή.
Είχε χαρή την λευτεριά της—αυτό τó ή-
ξερε όλος ο κόσμος—και κατόπιν πολ-
λών αισθηματικών περιπετειών, έφυγε
τώρα και έκδρομή μ' έναν έραστή της.

Μου έδωσε πρόθυμα την άδεια που της
ζήτησα. Τότε, είπα νά έπωφεληθώ της
μοναδικής εύκαιρίας για νά μάθω κάτι.
Την ρώτησα άπτόεμα άν, μεταξύ των φί-
λων του μακρινού συζύγου της ύπήρχε
και κάποιος Παρμαίν.

Τινάχτηκε όρθια.

—Πάλι φώναξε. Τι έχετε όλοι σας μ'
αυτόν τόν Παρμαίν; Η αστυνομία ήδη
με άνέκρινε γι' αυτόν. Ποτέ δεν άκουσα τόν
σύζυγό μου νά προφέρη αυτό τó όνομα.
Άν ήταν φίλος του ο Παρμαίν, άσφαλώς,
θά τó γνώριζα, μολονότι ζούσαμε μάλ-
λον χωριστή ζωή με τόν σύζυγό μου.
Ίσως νά είχε άπλως ύποθέσεις έμπορι-
κής φύσεως μαζί του.

—Όχι! φώναξα. Ίσχυρίζονται πώς αυ-
τός ο Παρμαίν ήρθε έδω, στό σπíti σας.

—Είμαι βέβαιη πώς ποτέ δεν μου σύ-
στησε κανέναν μ' αυτό τένομα.

—Παράξενο πράγμα. Βεβαιώνουν πώς ο
Παρμαίν έπισκεπτόταν τόν σύζυγό σας
βράδυ κι' εργαζόταν μαζί του την νύχτα.
—Ο σύζυγός μου, έξω από τó σπíti
του, έκανε ό,τι ήθελε. Συμφωνήσαμε ό-
μως τó σπíti μας νά είναι μιιά ουδέτερα
ζώνη, άύστηρως περιωρισμένη για τους
δύο μας.

□ □

Άφησα την κ. Βιλεσέφ σκεπτικός. Ή
αυτή ή γυναίκα δεν ήξερε την ιδιωτική
ζωή του συζύγου της... ή έλεγε ψέμμα-
τα, όπως ένδεχόμενον ήταν νά είχε πη

ψέμματα και στην αστυνομία!

Θυμόταν την αστυνομική μέθοδο που
άναζητεί τόν έγκληματία μεταξύ εκεί-
νων που βγαίνουν ώφελημένοι από τó έγ-
κλημα.

Μήν ξεχνάτε πώς ή κ. Βιλεσέφ ήταν
έτοιμη νά φύγη με τόν έραστή της για
μιιά θαλάσσια έκδρομή...

Μου φαινόταν πώς άν καθορίζονταν ά-
κριβώς οι σχέσεις μεταξύ του μυστηριώ-
δους Παρμαίν, του κ. Βιλεσέφ και της
κ. Βιλεσέφ, ή άνάκριση θά είχε κάνει ένα
γιγάντιο βήμα.

Δέν μπορούσα όμως νά κάνω έγώ τόν
άνακριτή.

...Έξετέθη λοιπόν τó πορτραίτο του
Βιλεσέφ κι' όλο τó κοσμικό Παρίσι βρι-
σκόταν στό «βερνισάζ».

Καθώς μου είχαν άναθέσει νά γράψω
γι' αυτή την έκθεση δημοσίεψα, για νά
εικονογραφήσω τó άρθρο μου, μεταξύ
άλλων χτυπητών προσωπογραφιών, και
τό πορτραίτο του Βιλεσέφ.

Την μέρα που δημοσιεύονταν τó άρθρο
μου, πήρα τó έξις τηλεγράφημα:

«Κύριε,

Δέν με γνωρίζετε είναι όμως απαραίτητο
νά σάς συναντήσω άμέσως σήμερα μάλιστα.
Είμαι πολύ άρρωστη και δεν μπορώ νά θώ
απ' την κλινική. Με συγχωρείτε. Άλλά σάς
ίκετεύω νάβηθε, γιατί μόνος έσείς μπορεί-
τε νά διαλύσετε τó μυστήριο που με κάνει
σάν τρελλή. Λυπηθήτε με».

Δέν θά πρόσεχα τó γράμμα άν δεν εί-
χα αυτό τó ύστερόγραφο:

«Τό όνομά μου Σαβιέ δεν σάς λείει άπολύ-
τως τίποτα. Πολόν καιρό όμως με λέγαν κ.
Παρμαίν— και τó όνομα αυτό αναφέρθηκε
στην άνάκριση για τόν θάνατο του Βιλε-
σέφ».

□ □

Βρήκα μιιά γυναίκα εξαντλημένη, στην
κλίνη του μαρτυρίου της.

Η νοσοκόμος μου συνέστησε νά μείνω
μόνο λίγες στιγμές μαζί της.

—Σας εύχαριστώ που ήρθατε, είπε ή
άρρωστη με σβυσμένη φωνή, είμαι ακό-
μα πολύ αδύνατη και δεν θά μπόρεσω
νά σάς μιλήσω πολύ. Μή με διακόπτετε.

Άκούστε! Ένα χρόνο, ήμωνα έρωμένη
του Παρμαίν. Ο φίλος του Βιλεσέφ τόν
έξανέγκασε νά μ' εγκαταλείψη. Τότε,
μέσα στην όδύνή μου, έπλιστα τó χέρι
που σκότωσε αυτόν τόν μοχθηρό άνθρω-
πο, έλπίζοντας πώς ο Παρμαίν θά ξανα-
γυρνούσε σέ μένα. Έξακολουθοόσε νά

μ' αγαπά, ήμουν βέβαιη, τόν είδα τó
πρωί της μέρας που σκοτώθηκε ο Βιλε-
σέφ. Περίμενα τόν Παρμαίν την έπομένη
που μου είχε ύποσχεθί νά ξαναρθί, τού
κάκου όμως. Τόν περίμενα όλη μέρα και
στην άπόγνωση μου θέλησα ν' αυτοκτονή-
σω παίρνοντας δηλητήριο. Μ' επάνεφε-
ραν στην ζωή, απ' τότε όμως βρίσκομα
μεταξύ ζωής και θανάτου και δεν ξέρω
άπολύτως τι συνέβη. Μόλις μπόρεσα νά
μιλήσω, ρώτησα την νοσοκόμα μου, που
μου μίλησε για την αυτοκτονία του
Βιλεσέφ. Ήμουν εύχαριστημένη που δεν
είχε ένοχοποιηθί ή φίλη μου. Σήμερα τó
πρωί, είδα την έφημερίδα σας. Άνοιζτε
την, είναι πάνω στό κομμένο... Μέσα
στό άρθρο σας συμβαίνει κάποιο λάθος,
τό πορτραίτο που δημοσιεύετε δεν είναι
του Βιλεσέφ. Είναι τού Παρμαίν, τού άγα-
πημένου μου Παρμαίν. Ξέρω ότι γνώριζε
τόν ζωγράφο κι' ότι πόζαρε στό σπíti
του. Πήτε μου, λοιπόν, τι σημαίνουν όλα
αυτά; Δυό άνθρωποι είναι ποτέ δυνατόν
νά μοιάζουν τόσο πολύ; Φοβούμαι, πήτε
μου... πήτε μου...

Έξαντλημένη, σωριάστηκε στό προ-
σκέφαλό της και έμεινε άκίνητη. Κάλε-
σα έπειγόντος την νοσοκόμα κι' έφυγα

□ □

Μιά τρελλή σκέψη είχε περάσει απ' τó
μυαλό μου. Έτρεξα στής κ. Βιλεσέφ. Τó
σπíti ήταν κλειστό. Κι' όμως ήθελα νά
μάθω. Σέ ποιόν ν' άποταθώ; Στόν ζω-
γράφο, ίσως, που είχε κάνει τó πορτραί-
το;

Εύτυχως που βρισκόταν στό σπíti του.
Και καθώς μ' εύχαριστούσε για τó αρ-
θρο μου, τόν δέικοψα:

—Γρήγορα, γρήγορα, πήτε μου, άκού-
σατε ποτέ τόν Βιλεσέφ νά μιλά για κά-
ποιον Παρμαίν;

—Όχι, ποτέ.

Τό μυστήριο θά ξανάρχιζε.

—Δέν άφησε γράμματα, έγγραφα;

—Μόνο ένα σακκάκι του είχε για την
πόζα. Έδω τόχω ακόμα. Ίσως μέσα
στις τσέπες του...

Πραγματικά, μέσα στις τσέπες του
σακκακιού, βρήκα ένα γράμμα και μιιά
φωτογραφία με άφιέρωση. Δεν χωρούσε
καμιά άμφιβολία: ο Βιλεσέφ κι' ο Παρ-
μαίν ήσαν τó ίδιο πρόσωπο.

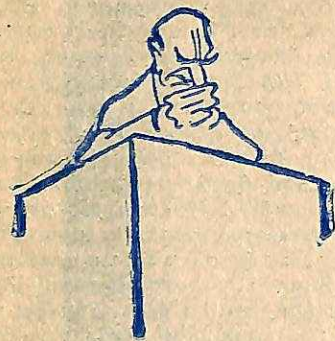
Κι' ή δυστυχισμένη, όπλίζοντας την
δολοφονία που είχε σκοτώσει τόν Βιλε-
σέφ, την είχε βάλει χωρίς νά θέλη, νά
σκοτώση τόν Παρμαίν, τόν αγαπημένο
της έραστή...

ANTRE BARNO

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο Κ. Πειραχτής πηγαίνει σέ έναν χαρτομάνη και τόν πείθει νά παίξουν χαρτά

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

"Όνομα καί μή χωριό

Πέμπτη άπογευματινή. Είναι ολομόναχος, τώρα, στο έδώλιον του κατηγορουμένου. Άρκετά όμορφο πρόσωπο, μάτια άνοιχτο-γάλανα, λεπτή υφή, στόμα με μιá εϊρωνική πτυχή στα χείλη, μέτωπο στενό και πελώριο χέρια.

Πρόεδρος.— Τό όνομά σου, κατηγορούμενε ;

Κατηγορούμενος.— Εύγένιος Καρκαλούμπας.

Πρόεδρος.— Ήλικία ;

Εύγένιος.— Είκοσιεφτά χρονών.

Πρόεδρος.— Έχεις ήδη καταδικασθή ;

Εύγένιος.— "Άλλο τίποτα. (Φλύαρα). Από πού νάρχισω και πού να τελειώσω ; Την 26 'Απριλίου 1929, έξι μήνες για άπρομελέτητα τραύματα... Την 8η Μαΐου 1934, τρεις μήνες για έπιθεση μετά βαιοπραγιών... Την 10 'Δεκεμβρίου 1933, έξι μήνες για άπρομελέτητα τραύματα... Την 7 'Ιουνίου 1934, τρεις μήνες για έπιθεση μετά βαιοπραγιών... Την 15 'Ιουλίου 1935, έξι μήνες για...

Πρόεδρος.— Άπρομελέτητα τραύματα ;

Εύγένιος.— "Όχι, για βαιοπραγίες και άπειλές. (Γέλοια στο άκροατήριο). Για άπρομελέτητα τραύματα, έχομε την 20 Φεβρουαρίου 1936.

Πρόεδρος.— Είσαι, καθώς βλέπω, άποτόμου χαρακτήρος.

Εύγένιος.— Είμαι άκακος σαν άρνάκι, ίσα-ίσα. Μή μου πατήσης όμως τόν κάλο.

Πρόεδρος.— Και σου...πατούν τόν κάλο συχνά ;

Εύγένιος.— Συχνά. Δεν είμαι τυχερός.

Πρόεδρος.— Έκείνοι που σε άνταμώνουν είναι λιγώτερο τυχεροί από σένα, Έγγονια σου !

Εύγένιος.— Δεν έχουν παρά να μ' άφίσουν ήσυχο !

Πρόεδρος.— Κι' όμως στην υπόθεση που σε φέρνει σήμερα έδω, ό μνηνυτής δεν σε προκάλεσε καθόλου. Περνούσε από μιá πάροδο της όδοδ 'Αθηνάς, όπου περπατούσατε κι' έσύ με δυό άτομα του φυράματός σου. Άθωα, σάς πλησίασε και τούς τρεις και σάς ζήτησε φωτιά. Τόν άπεισίσκεπτο ! Ή άπάντησή σου ήταν μιá κουτουλιά άπάνω στην κοιλιά !

Εύγένιος.— "Όχι στην κοιλιά, Πρόεδρέ μου, να ζής ! Δεν είμαι ειδικός για χαμηλές κουτουλιές. Μιά κουτουλιά στο πηγούνι του.

Πρόεδρος (συμβουλευόμενος τόν φάκελλο).— Στο πηγούνι, ένεις δίκην... Αυτό όμως δεν σε δικαιολογεί παραπάνω. Γιατί να γτυπήσης αυτόν τόν εύγενικό κι' άκίνδυνο νέο ;

Εύγένιος.— Τό είχα τσούξει λιγάκι.

Πρόεδρος.— Ώραία δικαιολογία ! Εύγένιος.— Τί τα θέλετε, κύριε Πρόεδρε, ήταν δυό μετά τά μεσάνυχτα... Μπορείς να ξενυχτάς ως αυτή την ώρα χωρίς να δροσιστής ;

Πρόεδρος.— "Ας ακούσουμε και τόν μνηνυτή.

Μπαίνει ό μνηνυτής. Είναι ένας κοντός, παγουλός και χλωμός έφηβος, έξω-φρενών άκόμα. Προκαλεί με τό βλέμμα τόν τώως αντίπαλό του που τού δείχνει την μεγαλήτερη περιφρόνηση.

Πρόεδρος.— Κάνετε την κατάθεση σας.

Μνηνυτής.— Χωρίς πολλά λόγια, κ. Πρόεδρε, έβγαينا από ένα καφενείο μ' ένα φίλο μου... Έπέστρεφα στο σπίτι μου όταν άντελήφθην πώς δεν είχα φωτιά για ν' ανάψω τό τελευταίο μου σιγαρέττο. Ζήτησα φωτιά από αυ-

—Ζητά να εξαπατήση τη δικαιοσύνη...

τό τό ύποκείμενο που είδα μπροστά μου... Την στιγμή που με πλησίασε, έβαλα τις φωνές : είχα άναγνωρίσει ένα άτομο του σκoiνου και τού παλουκιοδ, που πριν από μιá ώρα, μέσα στο καφενείο όπου βρισκόμαστε, είχε άπειλήσει την καφετζού να την σφάξη, κραδαίνοντας ένα πελώριο μαχαίρι.

Εύγένιος.— Λέει ψέμματα, κύριε Πρόεδρε ! Ποτέ μου δεν έχω μαχαίρι άπάνω μου. Ή δύναμή μου είναι άρκετή. Ξέρετε, ένα φεγγάρι έκανα και τόν παλαιστή και θά προκαλούσα τόν Τζιμ Λόντο αν δεν είχε τό ετύχημα να βρίσκεται στην Άμερική. (Γελά τό άκροατήριο). "Όσο για την καφετζού, την ξέρω άπ' την καλή, αν την είχα άπειλήσει, θά υπέβαλε μήνυση έναντίον μου !... Είμαι μιá γκαμήλα ! (Και πάλι ίλαρότης στο άκροατήριο).

Μνηνυτής (κατηγορηματικά).— Σήκωσες τό χέρι σου έναντίον της και στο χέρι αυτό κρατούσες ένα μαχαίρι.

Εύγένιος.— Ψέμματα ! Είσαι πλερωμένος ! "Αν σε βρώ ποτέ στο δρόμο μου, θά σε κάνω «τούμπανο στο ξύλο» !

Μνηνυτής (κάνει λίγα σηματα πίσω).— Δεν σε φοβάμαι καθόλου και τις φοβέρες σου τις γράφω στα παλιά μου τά παπούτσια ! Έπαναλαμβάνω : μιá ώρα πριν με χτυπήσης μένονα, είχες κακοποιήσει αυτή την γυναίκα.

Εύγένιος.— Έγώ, να κακοποιήσω μιá γυναίκα ; Ποτέ ! Είμαι ίππότης. Δεν έχετε παρά να έξετάσετε τό ποινικό μητρώο μου, κύριε Πρόεδρε. "Ολόκληρα κατεδάστα από βαιοπραγίες και τραύματα έναντίον άνδρών... την γυναίκα όμως την σέβομαι. "Όλα κι' όλα... (Γέλοια στο άκροατήριο). Δεν είμαι ψευτοναής. Βαρύω εκείνους που μπορούν να υπερασπίσουν τόν έαυτό τους. "Όχι μπαμπεσιές.

Μνηνυτής.— Κι' όμως μου έπετέθηκε ύπουλα. "Όταν πλησίασα για να σου ζητήσω την φωτιά σου, μου κολήσες ξαφνικά μιá γροθιά στο σαγώνι που μου τόκανε λυώμα και σωριάστηκε χάμω. Κι' όταν σηκώθηκα, αν δεν τόβαζα στα πόδια...

Πρόεδρος.— Σας κατεδίωξε ;

Μνηνυτής.— Άκούς εκεί, κύριε Πρόεδρε ! Κι' έτρεχε σαν ζαρκαδί ! "Ας είναι, πάλι καλά που κάποτε ήμουν πρώτος στα τριακόσια μέτρα...

Πρόεδρος.— Μήπως έτρεχε... λοξά-λοξά ;

Μνηνυτής.— Δεν πρόσεξα... Ξέρετε, έτρεχε πίσω μου.

Πρόεδρος.— Φυσικά, δεν τόν κυνηγούσατε έσείς... Ίσχυρίζεται όμως πως ήταν μεθυσμένος.

Μνηνυτής.— Και πάλι ζητά να εξαπατήση την δικαιοσύνη. Έλπίζω, κ. Πρόεδρε, να προστατεύσετε την κοινωνία άπ' τις επιθέσεις αυτού του κακοποιού !

"Ο Εύγένιος Καρκαλούμπας θεωρεί πιδ συμφέρον να μην προσθέση λέξη. Άφήνει στάν διηγόρο του την φροντίδα της υπερασπίσώς του. "Ο διηγόρος τού όμως άνασηκώνει τα μανίκια του λέγοντας :

—Δεν μπορώ να άρνηθώ αυτή την αλήθεια, ό πελάτης μου είναι άποτόμου χαρακτήρος.

Πρόεδρος.— Θά είχατε άδικό, κ. συνήγορε, να άρνηθήτε. Κανείς δεν θά σάς πίστευε. (Γέλοια στο άκροατήριο). Ένώ αν τό παραδεχθήτε...σας πιστεύει όλος ό κόσμος ! (Και πάλι γέλοια).

Κατόπιν συντόμου άγορεύσεως της υπερασπίσεως που για έπιχειρήματα προσπαθεί «να βγάλη άπ' την μύγα έύγνι», ό Εύγένιος Καρκαλούμπας καταδικάζεται σε τετράμηνη φυλάκιση. Οι χωροφύλακες τόν τραβούν για τό φρέσκο, ό ίπποτικός όμως κατάδικος προλαβαίνει να κάνει στάν μνηνυτή μιá χειρονομία που έχει την έξης βαρυσήμαντη έννοια :

«Έγγονια σου κι' έσένα θά σε ξαναβρώ ! Και τότε, κλάψε, μαννάδες !».

Άς ελπίσουμε για τόν δυστυχισμένο μνηνυτή, πως δεύτερη πυγμαχική συνάντηση... δεν πρόκειται να λάβη χώρα με τόν δξύθυμον κ. Εύγένιον Καρκαλούμπαν.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΟΘΩΝΗΣ

Έκείνοι που άντιμετωπίζουν

κάθε τόσο τόν δάνατο

Οι πιο ένδιαφέροντες και άπαραίτητοι βοηθοί τών κινηματογραφικών στούντιο τού Χόλλυγουντ είναι χωρίς καμμιá άμφιβολία οι άκροβάται. Οι άκροβάται αυτοί, 13 τόν όλον—δεν είναι φαίνεται καθόλου προληπτικοί—άντικαθιστούν τούς πραγματικούς στάρ σ' όλες τις έπικίνδυνες έπιδείξεις που άπαιτεί τό σενάριο.

"Ο άρχηγός της ομάδος είναι ένας άνδρας συμπαθητικός που είναι γνωστός κυρίως με τό παρατσούκλι Νιξ Νέρβο, που σημαίνει «ό άνθρωπος που δεν έχει νεύρα».

Πρέπει πράγματι να δhte—όπως τόν είδα έγώ τόσο συχνά—κατά τό γύρισμα μιás ταινίας να έκτελή τις πιο έπικίνδυνες άκροβασίες που κάνουν να σηκώνονται οι τρίχες της κεφαλής σας από τόν φόβο, με μιá ψυχραιμία έντελή και καταπληκτική.

Τις προάλλες, ύστερα από μιá «άτραξιόν» που συνίστατο στο να πέση με σπασμένο άεροπλάνο καταγής, βγήκε από τά συντρίμματα τού άεροπλάνου του άπαθέστατος, προχώρησε προς τό μέρος μου με τό πλατύ χαμόγελο ενός ανθρώπου που έξετέλεσε την πιο συνηθισμένη έργασία και μου είπε δίνοντάς μου τό χέρι του :

—Θά πληρωθώ γι' αυτό 200 δολλάρια !

"Ο Νιξ Νέρβο, ό άνθρωπος χωρίς νεύρα, είναι διάσημος ειδικός στις πτώσεις τού άεροπλάνου. "Όπως αυτός, έτσι και οι συνεργάται του έχουν ειδικευθή ό καθείς σε άλλο γύμνασμα. "Ας επιθεωρήσω με ένα προς ένα τά μέλη της ομάδος.

"Ο αριθμός 1 ονομάζεται Ντικ Χάρρισον και είναι ό άσος τών αυτοκινητικών άτυχημάτων... "Ο αριθμός 2 είναι ό Μπερτ Γκάρις, θαματοποιός της μοτοσυκλέτας. "Ο συνάδελφος και αντίπαλός του, ό αριθμός 3 της ομάδος, Σκόττυ Κάμινς, είναι συχνότατα ό παρτεναίρ του στις σκληρές παρακολουθήσεις με μοτοσυκλέτα.

Οι αριθμοί 4 και 5, ό Ντέννυ Κάβανα και ό Σάμ Χάρμαν είναι έξιςου έπιτήδειοι στις έναέριες άκροβασίες και στις έπικίνδυνες άτραξιόν έπάνω από ό τιδήποτε αυτοκίνητο, άμάξι κ.τ.λ. Ένας άλλος διπλός σπεσιαλίστας είναι ό αριθμός 6, ό Λεόν Νέλσον, που μπορεί όχι μόνο να κατεβή μιá βραχώδη απόκρημνη πλαγιά με ποδήλατο και να πηδήξη ένα μεγάλο λάκκο με τό άμάξι του, αλλά ξέρει συχνά χρόνως περίφημα την τέχνη τού μπόε.

"Ο Φράνκ Τούρνερ, ό Τζώρτζ Μπούντ και ό Φιλ Ουόιτ είναι οι τρεις βοηθοί της ομάδος, όμοίως έξησκημένοι σ' όλες τις άκροβασίες και τούς όποιους χρησιμοποιούν αναλόγως τών άναγκών τού σενάριο και της όμοιότητός των με τόν τάδε ή τόν τάδε ήθοποιό.

"Όσο για τις γυναίκες άκροβάτιδες τού Χόλλυγουντ, έκτελούν έργασίας που

θά έφερναν δισταγμούς σε όχι όλιγους άνδρες. Ή μιá άπ' αυτές, ή Άδέλα Σαίνκλαιρ, φανερώνει λ.χ. μιá καταπληκτική έπιδειξιότητα ως άλεξιπτωτίστρια της θόνης. Είναι τό δεξί χέρι τού Νιξ Νέρβο, τού άρχηγού. "Όπως αυτός, έτσι κι' ή Άδέλα, περιφρονεί τόν κίνδυνο τόν όποιο άντιμετωπίζει με ψύχραιμη εϋθυμία, και άγαπά ύπερβολικά τό έπάγγελμά της. Άρνείται έπιμόνως να τό έγκαταλείψη.

—Αν έφευγα, θά λυόταν ή γοητεία, έδήλωσε πολλές φορές στους δημοσιογράφους.

Νιξ Νέρβο, ό βασιλεύς τών άκροβατών.

Με τη λέξη γοητεία έννοει τόν αριθμό 13. Είναι πραγματικά πεπεισμένη ότι όσο είναι 13 δεν μπορεί να τούς συμβή κανένα άτυχεταίον. Ή πεποίθησή της αυτή μπορεί να χαρακτηρισθής ως ένα είδος προλήψεως από την άνάποδη.

Οι τρεις άλλες γυναίκες ονομάζονται Τζόαν Έγκαρ, Ντενίς Ρίτσαρσον, και Λάουρα Γκίμπς.

"Ο αριθμός 13 της ομάδος είναι ό Νιξ Νέρβο ό άρχηγός. Ή καριέρα τού συμπαθητικού αυτού ανθρώπακου με τά διαπεραστικά μάτια και την ναυαγική εμφάνιση, ό όποιος όμως ξέρει να δείχνη στην έξάσκηση τού έπαγγέλματός του την πιο

άξιοθαύμαστη γεναιότητα, είναι ύπερβολικά παράδειση. "Ο Νιξ Νέρβο προσέλυσε για πρώτη φορά την προσοχή πριν από 21 χρόνια, στο «Μυστήριο ενός έκατομμυρίου δολλαρίων» Στο φίλμ αυτό έρψοκινδύνευσε την ζωή του όχι λιγώτερο από είκοσι φορές. "Άφησε την μοτοσυκλέτα του για να πηδήξη σ' ένα άλογο, ύστερα σ' ένα άμάξι, έπεσε έπάνω από μιá φέφουρα σ' ένα σιδηροδρομικό βαγόνι που έτρεχε με ταχύτητα έξηντα μιλίων την ώρα και ξαναπήδησε από τό τραίνο εν κινήσει για να γλυστρήση από έναν κατήφορο ύλγιγώδη σ' έναν ποταμό.

Στό φίλμ «Διασταύρωσις» κόντεψε να χάση τη ζωή του. Τό αυτοκίνητό του παρηκολουθείτο από ένα άλλο και για να σωθή ό Νιξ Νέρβο έπρεπε να ριχτή στο νερό. Κατά δυστυχίαν τό αυτοκίνητό του έμπλεξε σε ένα είδος έμποδίου που είχε τοποθετηθή εκεί για να δείχνη τό μέρος όπου έπρεπε να βυθιστή. Τό αυτοκίνητο ντεραπόρισε και ό Νιξ Νέρβο έπεσε ανάσθως μέσα στο νερό άπ' όπου τόν έβγαλαν με πολλές προσπάθειες.

Μολαταύτα, ό πόλεμος ήταν εκείνος που δίδαξε στόν Νιξ Νέρβο την τέχνη να προκαλή τόν θάνατο και σ' αυτόν όφείλει τό παρατσούκλι του. Μόλις έκηρύχθη ή έναέρις τών έχθροπραξιών υπό της Άμερικής κατά της Γερμανίας, προσήλθε να καταταχθή κι' έπολέμησε με τόσο ήρωισμό που αν πιστέψη κανείς τόν θρύλο, ένας Γερμανός αϊχμάλωτος φώναξε μιλώντας γι' αυτόν : Νιξ Νέρβο (Ή άνθρωπος αυτός δεν έχει νεύρα). Από τότε ό κόσμος τόν φωνάζει έτσι.

Είθε ό κοινόν που δεν ξέρει, θά πίστευε ότι οι τολμηροί αυτοί καλλιτέχνες, οι άκροβάτες αυτοί που ριψοκινδυνεύουν τη ζωή τους για την ευχαρίστησή μας, πληρώνονται άδρότατα. Κι' όμως δεν συμβαίνει έτσι. Είχα την ευκαιρία να ρίξω μιá ματιά στο τιμολόγιο τών «άντικαταστατών» τών στάρ, και όμολογώ ότι έξεπλάγην από την σχετική μετριότητα τών αρίθμων αυτών.

Ένας άκροβάτης που αναποδογυρίζεται στο φίλμ με τό αυτοκίνητό του παίρνει περίπου 100 δολλάρια δηλ. 10.000 δρ. περίπου. "Αν έξη μαζί του μιάν έπιβάτιδα την όποία πρέπει να σώση προτού σωθή ό ίδιος, ό μισθός του αύξάνει κατά 25%. Για να διασχίση έναν λάκκο με τό αυτοκίνητό του, για να περάση από ένα άεροπλάνο στο άλλο την ώρα που πετούν δεν μπορεί να ζητήση περισσότερο από 50 - 60.000 δρχ. Μιά πτώσις από τό άλογο πληρώνεται 3.000 δραχμές περίπου και μιá πτώσις με άλεξιπτωτό, 6.000 δρ.

Ρώτησα την Άδέλα Σαίνκλαιρ, γιατί, υπό ταιούτους όρους, προτιμά να έκτίθεται στις έπικίνδυνες έπιδείξεις της αντί να έξασκή ή έπάγγελμα όλιγώτερο δύσκολο.

—Τι θέλετε να κάνω ; μου άπάντησε. Άγαπά τόν κίνδυνο και τό γεγονός ότι τό ρίγος που αισθάνομαι έγώ ή ίδια πρό της έργασίας μου, θά τό συμμερισθού έκατομμύρια ανθρώπων προτού δοϋν που θά καταλήξη, με κάνει να νοιώθω ένα ευχάριστο συναίσθημα, μου δίνει την έντύπωση ότι επικοινωνώ με τούς άδελφούς και τις άδελφές μου όλων τών φυλών και όλων τών τόπων. Δεν θάθελα ν' αλλάξω έπάγγελμα για τίποτα στάν κόσμο...

ΧΙΟΥΓΚ ΒΑΛΤΕΡ

Επικαιρότητες από παντού

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΟΥΜΠΕΡ

Στο Ντουμπάι της Ν. Αφρικής, πέθανε τώρα τελευταία μια σπουδαία προσωπικότητα του τόπου που ο θάνατός της βύθισε σε πένθος όλους και έκανε τις άρχες να υψώσουν μισοτίσιες σημαίες.

Πρόκειται για τον Ούμπερ, ένα ύπεροχο άρσενικό... Ιπποπόταμο!

Ήταν γνωστός σ' όλη την χώρα, και έχονταν από κάθε γωνία της για να τον θανάτωσαν στο ιδιαίτερο διαμέρισμα που του είχε διατεθεί στον ζωολογικό κήπο.

Μια μέρα ο Ούμπερ εξαφανίστηκε. Τον ξανάβρισκαν... μετά 30 μήνες σε απόσταση 400 μιλίων από εκεί, μέσα στην ζούγκλα, όπου πήγε να κάνει έναν μικρό περίπατο. Ένθ' όμως έτοιμαζόνταν να τον ξαναπιάσει, έπαιξε και παρατάζει πίσω, ένας κυνηγός, ένας «δάνδαλος» όπως γράφουν οι εφημερίδες του τόπου, διέπρεψε το έγκλημά να τον πυροβολήσει σαν ένα κοινό αγκυρίμι.

□ □

Η ΔΗΜΟΤΙΚΟΤΗΣ... ΜΕ ΤΟ ΚΙΛΟΒΑΤ

Στην Αμερική, βρήκαν έναν νέο τρόπο για να υπολογίζουν την δημοτικότητα των διαφόρων σπουδαίων προσώπων. Άλλοτε ή μέθοδος αυτή συνίστατο στον υπολογισμό του χαρτιού που έχει ξεδουλεύσει για άρθρα, εκτακτά, παραρτήματα, βιβλία κλπ. για το καθένα από τα πρόσωπα αυτά.

Τώρα μετρούν την δημοτικότητα... με το κιλοβάτ.

Όταν μετεδόθη ραδιοφωνικώς ο μεγάλος λόγος του Ρούσβελτ, τα έργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος διεπίστωσαν ότι είχαν δαπανηθεί επί πλέον 23.000 κιλοβάτ ρεύματος.

Για το μάς όμως Κασνέρα Μπαέρ είχαν ξεδουλεύσει επί πλέον 82.300 κιλοβάτ, για την αναγγελία των αποτελεσμάτων σ' όλο τον κόσμο. Έρχεται έπειτα ο μακαρίτης Χίτσιπμαν που χρειάστηκαν για να μεταδοθούν τα κατ' αυτόν, 133.000 κιλοβάτ ηλεκτρικού ρεύματος.

Το ρεκόρ, όμως, της κιλοβατικής δημοτικότητας το κατέχουν οι πυγμάχοι Τζος Λουίς και Μπαέρ.

Όταν έγινε το πολύκροτο μάς τους, ξεδουλεύθηκαν... 341.000 κιλοβάτ επί πλέον.

□ □

Η ΚΑΣΠΙΑ... ΞΕΡΑΙΝΕΤΑΙ

Μια επιστημονική έρευνα που έγινε τελευταία στην Κασπία θάλασσα, ώδηγησε στην διαπίστωση ότι τα νερά της λιμνοθάλασσας αυτής χαμηλώνουν άνησυχητικά. Τό βλέπει αυτό κανείς ιδίως στην είσοδο των λιμένων της και στην έκβολή των ποταμών που χύνονται σ' αυτήν. Τό νησί της Τσελέκεν, έχει ενωθή πιά με την ξηρά και έχει γίνει μια χερσόνησος.

Στον κόλπο του Μπακού, βλέπει κανείς να προβάλλουν μέσα από τα νερά, τα ρεβέρια του αρχαίου φρουρίου του Σαλκίν. Με ήσυχο δέ καιρό, βλέπει κανείς καθαρά στον βυθό τα ίχνη του δρόμου που συνέδεε το φρούριο αυτό με την παραλία.

Φρονείται, ότι τα νέα υδροηλεκτρικά έργα που εκτελούνται στον Βόλγα, τον Κούρα και τον Τερέκ, ποταμούς που εκβάλλουν στην Κασπία, θα συντελέσουν περαιτέρω στην αποξήρανσή της.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΑ ΣΩΤΗΡΙΟ ΜΕΤΡΟ

Στην πολιτεία Όντάριο του Καναδά, εφαρμόζεται τώρα ένα νέο σύστημα κατά των αυτοκινητικών δυστυχημάτων, που είχε ως αποτέλεσμα τον περιορισμό των δυστυχημάτων αυτών.

Σε διάφορα σημεία της πολιτείας έχουν ιδρυθή σταθμοί επιθεωρήσεως των κυκλοφορούντων αυτοκινήτων. Στόν σταθμό αυτό υπάρχει ένας αστυφύλαξ εφοδιασμένος μ' ένα μηχανήμα ελέγχου των φρένων. Ο αστυφύλαξ σιαματά κάθε αυτοκίνητο που περνά από εκεί, και το εξετάζει με το μηχάνημά του. Αν βρει τα φρένα του εν τάξει, κολλά μια ειδική ετικέτα στο «πάρμπρίζ» του αυτοκινήτου. Σε αντίθετη περίπτωση υποχρεούται ο οδηγός να κάνει μέσα σε 48 το πολύ ώρες τις απαραίτητες επισκευές και να ξαναφέρει το όχημά του στον έλεγχο.

Τό ίδιο γίνεται και αν παρατηρηθή καμιά άλλη, σοβαρά βλάβη στον όλο μηχανισμό του αυτοκινήτου.

Ο φόβος της αϊφνιδιαστικής επιθεωρήσεως έκανε όλους τους αυτοκινητιστάς της περιφέρειάς, να σπεύσουν να επισκευάσουν τα τυχόν βλαμμένα αυτοκίνητά τους.

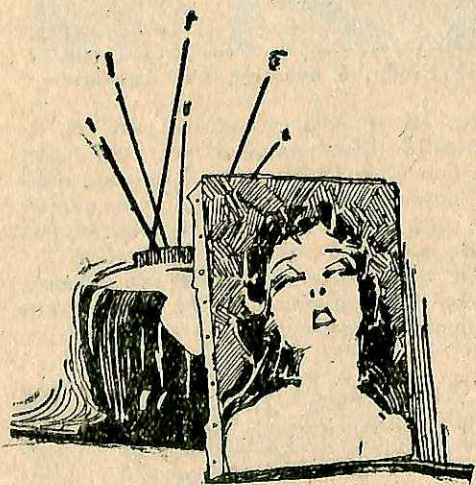
Τό μέτρο είχε ακόμη και αυτό τό καλό. Τό αϊφνιδιαστικό σιαματάμα ενός αυτοκινήτου προς επιθεώρηση, επιτρέπει σε πολλές περιπτώσεις να συλληφθή κανένας οδηγός σε κατάσταση μέθης, ή να ανακαλυφθή ένας άλλος σωφέρ, από πολλού καταζητούμενος για διαφόρους παραβάσεις.

Από την ημέρα της εφαρμογής του μέτρου, ή πόλη Τορόντο του Καναδά, έγινε τό μέρος στο οποίο συμβαίνουν τό ελάχιστο αυτοκινητικά δυστυχήματα. Η αναλογία των χαλασμένων φρένων που ήταν 81% τό 1928, έπεσε τώρα στα 10%.

Τέλος, ο έλεγχος των αυτοκινήτων είχε και αυτό τό πλεονέκτημα: ότι χάρις στην συχνή και στενή επαφή των οργάνων της τροχαίας με τους σωφέρ, ανακαλύπτονται οι πρώτοι πολλές φυσικές ανικανότητες στους σωφέρ, πράγμα που είχε ή συνέπεια την αφαίρεση των αδειών τους και την πρόληψη κατά συνέπειαν πολλών δυστυχημάτων.

Π. χ. πρό μηνών ανεκαλύφθη από τους αστυφύλακας του ελέγχου ένας σωφέρ... μοινοβλαμμος, και σε λίγο ένας με μισοπαράλυτο τό ένα πόδι!

Με την ευκαιρία δέ του συχνού ελέγχου οι αστυφύλακες διδάσκουν και εξηγούν στους σωφέρ και τις διατάξεις του κώδικος κυκλοφορίας τροχοφόρων, που δέν έχουν ακόμη καταλάβει πολλοί σωφέρ.

Τά παραμύδια της Χαλιμάς

Ποιός δέν έχει άκούσει για τό περίφημο Παραμύθιο των Χιλίων και μιας Νυκτών, ή συνηθέστερα: τό Παραμύθιο της Χαλιμάς, που έχουν μάλιστα περάσει και στην κινηματογραφική άθανασία, και που έχουν κάνει την χαρά των παιδικών μας χρόνων.

Έν τούτοις τό παραμύθιο αυτό είναι απλώς άραβικοί μύθοι συναρμολογημένοι σαν ένα άτελείωτο κομβολόγι, άλλ' είναι ίστω οίς που εκφράζουν την ψυχή όλόκληρης της Νοτίου και Νοτιανατολικής Ασίας. Άνάλογα παραμύθια άκούει κανείς και στις Ινδίες, υποθέτουν δέ οι λαογράφοι ότι από τις Ινδίες πέρασαν στην Περσία και από εκεί στην Μεσοποταμία και στις άλλες άραβικές χώρες, της Ασίας, και της Βορείου Αφρικής.

Στην άρχή, κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα ασύνδετα, όπως οι ραψώδες του Όμηρου. Μόλις δέ κατά τον 13ο αιώνα, στην άρχή δηλ. της Αναγεννήσεως, πήραν την ημεμερινή τους μορφή, με την όποία κυκλοφορούν σήμερα παντού του κόσμου.

Πολύ πρωτότυπα άρχίζουν τό παραμύθιο της Χαλιμάς: ο Σουλτάνος έπειδή έχει άπατηθή από την γυναίκα του πιστεύει ότι όλες οι γυναίκες είναι άπιστες και αποφασίζει για να έκδικηθή να παίρνει κάθε θράδυ μία νέα και ωραία γυναίκα και τό πρωτό να την κρεμνά.

Και ο θρύλος άρχίζει έτσι:

Η πανώρεια και υπεργέλεια Σεχραζάτ, άνέλαβε να άπελευθερώσει τον κόσμο γι' αυτό έγινε γυναίκα του Σεχραζάτ. Όταν την πρωτόβειδε ο Σουλτάνος έμεινε έκθαμβος από την όμορφη και την φρονιμάδα της. Η Σεχραζάτ χάρισε για την έντύπωσή που έκανε του Σουλτάνου και κούταξε να έπωφεληθή. Τόν παρακαλεί λοιπόν να επιστρέψη στην άδελφή της Ντιναρζαδέ να έλθη τό πρωτό πριν ξεμερώσει στην κάμαρά της, και να μείνει μαζί της μία ώρα για να την αποχαιρετίσει για τελευταία φορά. Ο Σουλτάνος δέχθηκε. Στην όρισμένη ώρα ήλθε ή Ντιναρζαδέ. Τότε ή Σεχραζάτ έκανε μία νέα, παράξενη, αίτηση στον Σουλτάνο: τόν παρακάλεσε να της επιτρέψη να διασκεδάσει επί παρουσία του την άδελφή της με ένα από τό παραμύθιο που ήξερε. Ο Σουλτάνος παραξενεύτηκε για την περίεργη παράκληση της Σεχραζάτ και όχι μονάνα έκέτρεψε σ' την άδελφή της να μείνει και να άκούσει τό παραμύθιο της άδελφής της άλλα έμεινε κοντά στις δύο κοπέλλες και αυτός για ν' άκούσει την ιστορία της Σεχραζάτ, γιατί σκέφτηκε ότι για να θελήσει αυτή ή τόσο φρόνιμη γυναίκα, να την πη σε μία τέτοια στιγμή—ένθ' δηλ. θα την κρεμούσαν όπως τις άλλες— θα πη πώς ή ιστορία της άξιζε τόν κόπο.

Και πραγματικά, τόσο ωραία ήταν ή ιστορία της Σεχραζάτ, που ο Σουλτάνος ζήτησε την άλλη μέρα να του πη μία άλλη παρόμοια ιστορία.

Και ή... ιστορία είναι γνωστή. Τά παραμύθια της Χαλιμάς ήταν τόσα πολλά και τόσα άπολαυστικά, που για να τ' άκούη κάθε μέρα,—μέρες άτέλειωτες,—ο Σουλτάνος, ξέχασε την συνήθειά του να κρεμνά τις γυναίκες του της μιας νύχτας, και έτσι σώθηκε ή Σεχραζάτ και όλες εκείνες που χωρίς αυτήν, θα την διεδίδαντο άσφαλώς στην κρεμάλα.

Μάτια που δέν λένε ψέμματα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΣΒΑΝ

Άκομή μία εβδομάδα σ' αυτόν τόν παληότοπο... και θα λυσάξω! Έξόν, αν δέν τά στείλω όλα στο διάβολο στο άναμεταξύ!... Άκούς εκεί, να μη θλέπης ούτε ίχνος ανθρώπινης σιλουέτας!

Ο θεός που είχαν έπιμείνει να στείλουν τόν άνεμιο του να έκτεθη στην ήσυχη πόλη Τορέν, για να μη τό Κοινοβούλιο. Στόν «παληότοπο» αυτό είχε γεννηθή ο Ζάν Σαλιέν, καθώς έμεινε όμως πολλά χρόνια στην πρωτεύουσα, είχε ξεχάσει την ταπεινή γενέτειρά του, που τώρα θα τόν έμπαζε στην Βουλή. Άπ' τό πρωτό ως τό θράδυ, έπαίρνε σθάρνα τά φτωχόσπιτα με τόν έκλογικό του «επιτελάρχη»: οι χειραψίες έπαίρναν κι' έδιναν.

Για να γλυτώσει από αυτό τό μαρτύριο, κάπου-κάπου, ο Ζάν έβγαίνει την νύχτα περίπατο, στην μοναξιά, στις όχθες του ποταμού. Εκείνο τό θράδυ, έκρινε στις όχτιδες του φεγγαριού, ένα χαριτωμένο πρόσωπο γυναικός.

— Σας παρακαλώ, της έπλε, μη φύγετε... Μά συγγερίτε αν σας ξάφισα...

— Δέν με ξαφνίσате, άποκρίθηκε μία φωνή κάπως λαχανιασμένη που διέψευδε τά λόγια της.

— Είναι μεγάλη μου εύχαρίστηση που σας συναντώ... Δεσποινίς... ή Κυρία ;...

— Κυρία ! Κάπου-κάπου, έρχομαι σ' αυτή την γωνιά που μ' άρέσει ύπεβολικά...

□ □

— Μην έπιμένετε, φίλε μου, γιατί θάχετε άδικο. Γιατί να χαλάσουμε μία φίλια που μου είναι τόσο πολύτιμη ;

— Εισθε σκληρή, Μαντλέν. Σας ύποσχομαι...

— Μην ύπόσχαστε τίποτα. Ξέρω τι άξίζουν οι ύποσχέσεις ενός ύποψηφίου βουλευτού...

— Μαντλέν !

— Άστειδόμαι. Τώρα όμως θα σας μιλήσω σοβαρά. Μην ξεχνάτε, φίλε μου, πώς είμαι παντρεμένη.

— ...με κάποιον που άσφαλώς θα είναι ανάξιος σας.

— Πώς τό λέτε αυτό, άφου δέν τόν γνωρίζετε ;

— Μήπως μου είπατε τό έπιθετό σας; Σώπασαν, ύστερα εκείνη έπλε :

— Άλήθεια, πώς πάει ή έκλογική περιοδεία, κ. ύποψήφιε ;

— Τό έξέρετε πώς δέν δίνω δεκάρα, Μαντλέν, γι' αυτήν την έκλογή. Μου χρειάζεται ένα πρόσχημα για να μείνω σ' αυτή την πόλη όπου κρατάτε σκλάβο την καρδιά μου...

— Δέν μπορείτε να σοβαρευτήτε έστω και για μία στιγμή ;

— Λοιπόν, τί τά θέλετε ; Κάθε μέρα γυρίζω στα ίδια κέντρα, έκθέτοντας τό πρόγραμμά μου.

— Και τί λέει ο έκλογικός σας επιτελάρχης, κ. Φρομάν ;

— Ό ! αυτός είναι ένθουσιασμένος. Είναι βέβαιος πώς ο Ζιρέ, ο αντίπαλος... ύποψήφιος θα φάη μαυρό ! Άρκεϊ να μην μείνω με σταυρωμένα χέρια και να δράσω... Άλλοιώς... άνήπτεται τάς γείρας ! Μά έσας τί σας έν-

διαφέρουν αυτές οι λεπτομέρειες ;

Τά μεγάλα μάτια της Μαντλέν με τό διάφανο βλέμμα τους καρφώθηκαν άπάνω του :

— Πώς τό λέτε αυτό ; Άφου έξέρετε πώς τό ζήτημα μ' ένδιαφέρει έξαιρετικά ;

Με φωνή πνιγμένη άπ' την συγκίνηση, ο Ζάν τραύλισε :

— Μαντλέν ; Άραγε να άκούσα καλά ;... Όστε δέν είχα άδικο να έλπισω πώς μία μέρα...

Τά μάγουλά της ήσαν κατακόκκινα. Ο Ζάν την άγκάλιασε και την κούταξε κατάματα. Μέσα στο διάφανο βλέμμα της διάβαζε την ειλικρίνεια της ψυχής της.

— Ζάν ! Ζάν ! Τί τρέλλες είναι αύ-

—Θά είσαι ολοκληρωτικά δική μου...

τές ; στέναξε ή Μαντλέν προσπαθώντας ν' άπαλλαγί από τό άγκάλιασμά του. Δέν σκέπτεσθε τό σκάνδαλο ;

— Τί μάς γνιόζει ; Άφου θά φύγουμε μακριά άπ' την Τορέν και θα είσαι ολοκληρωτικά δική μου !

Και της σφράγισε τά χείλη μ' ένα φλογερό φίλι.

Η Μαντλέν διατάζει στην άρχή, ύστερα όμως τό παίρνει άπόφαση :

— Μη με κυτάξεις έτσι, του λέει με άλλαγμένη φωνή. Ντρέπομαι για τά λόγια σου. Τόσο τό χειρότερο όμως... είναι πολύ άργά για να ύποχωρήσω πιά. Ο σύζυγός μου θα λείψη αύριο για τρεις μέρες... Άύριο θράδυ, θάρθω να σε θρώ εδώ... Θα περάσουμε άπ' την πορτούλα του κήπου. Οι ύπηρέτες μένουν στην άλλη πτέρυγα... Δέν θα μάς αντίληφθη κανείς. Τώρα όμως πρέπει να φύγω. Ξεχάστηκε τελείως... Πόσο διάζομαι, θεέ μου, νάρθη ή αύριο !

Και χωρίστηκαν μ' ένα τελευταίο, παρωπεταμένο και βουβό άγκάλιασμα!

Τό άλλο πρωτό, ο κ. Φρομάν που διήυθυνε την έκλογική καμπάνια του Ζάν Σαλιέν, έπρίε τα χέρια του από χαρά.

— Έτσι που λέτε, κ. Σαλιέν. Την έκλογή την έχουμε σίγουρη, άρκεί να εργασθώμαι έντατικά τις μέρες που μάς μένουν ως την Κυριακή. Υπάρχουν άκόμη άρκετοι συνοικισμοί που δέν τούς έπισκεφθήκαμε, και που πρέπει ώστόσο να τούς κατηχήσουμε... Εύτυχώς που ο αντίπαλός σας ο Ζιρέ δέν έχει πολλές συμπάθειες, κι' έτσι, άρκεί να έμφανισθώ για να κατακτήσετε τούς έκλογείς με την εύφράδεια και την έξυπνάδα σας... Άλήθεια, ξέγασα να σας είδοποιήσω πώς τό θράδυ έχουμε μία σπουδαία συγκέντρωση στο Σαιντ-Ετιέν... Έλπίζω να έλθουν παραπάνω από διακόσιοι έκλογείς... Θάναί κι' ο περίφημος Ζιρέ για να ύπερασπίσει την πολιτική του κατά την τελευταία τετραετία... Πού θα μάς πάη, όμως ! Είμαι βέβαιος πώς θα τόν αποστομώσετε...

Ο Ζάν Σαλιέν καταστενοχωρέθηκε άκούοντας τόν άσυγκράτητο αυτό χείμαρρο του Φρομάν, και βλέποντας τόν ένθουσιασμό του :

— Ξέρεις, καλέ μου Φρομάν, δέν αίσθανομαι πολύ καλά τόν εαυτό μου... και άμφιβάλλω αν θάμαι τό θράδυ σε θέση να παραστώ στην συγκέντρωσή σου... Είμαι όμως βέβαιος πώς κι' αν δέν έλθω, θα τά καταφέρης έσύ θανμάσια...

— Τί λέτε, κ. Σαλιέν ! Σοβαρολογείτε ; Εγώ είμαι ο ύποψήφιος ή έσεις ; Δέν φαντάζομαι να κάμετε καμμία τέτοια κουταμάρα και να λείψετε άπόψε ! Γιατί, τότε, ο Ζιρέ θα σας κατηγορήσει ως άκατάδεκτο, και άλλοίμονό μας ! Όλοι οι κόποι μας θα πάνε στον έρόντο...

Ο Ζάν δέν ήξερε τί να άπαντήσει. Όστόσο ή άπόφασή του ήταν άμετάκλητη : θα προτιμούσε να χάσει όλες τις έκλογές του κόσμου, παρά να λείψη από τό νυκτερινό ραντεβού του.

Πράγματι, έτσι και έκαμε. Τό θράδυ έστειλε στον Φρομάν ένα σημείωμα δικαιολογούμενος για την άπουσία του, και παρακάλεσε τούς «φιλιτάτους έκλογείς» να τόν συγχωρήσουν. Κι' έπειτα, περίμενε, μ' έξαιρετική άντοπομονησία νάρθη ή ώρα του ραντεβού με την ωραία άγνωστή.

Εκείνη τόν περίμενε στην συνηθισμένη θέση, και τό προσέφερε αξέχαστες στιγμές, όταν τόν ώδήγησε σπίτι της. Κι' όταν χωρίστηκαν, τις πρώινές ώρες, εκείνη μεθυσμένη από τό άτέλειωτα χάδια του και τά πυρωμένα φίλια του, δέν έλειψε να του όρίση νέο ραντεβού για τό επόμενο θράδυ.

Τό άλλο πρωτό, ο Φρομάν παρουσιάστηκε πολύ ψυχρός :

— Η χθεσινή συγκέντρωση δέν μου άρέσει καθόλου. Εκείνος ο Ζιρέ πήρε κουράγιο από την άπουσία σου, και τούς τάπε όπως ήθελε... Εγώ τόν άντέκρουσα, βέβαια, μά αυτές οι δουλιές δέν γίνονται με άντιπροσώπους. Οι άνθρωποι θέλουν να ξέρουν σε

ποιόν θα δώσουν την ψήφο τους... "Ας ελπίσουμε, ωστόσο, ότι στην σημερινή συγκέντρωση που θα γίνει στο Έλκου, θα εξαλειφτεί την κακή εντύπωση που κάματε χθές...

Ο Ζαν Σαλιέν άκουε με κατεδάσμενο κεφάλι. Και στο τέλος δεν έτόλμησε να πληροφορήσει τον συνεργάτη του ότι επειδή η κατάσταση της υγείας του δεν ήταν ακόμα καλή, θα αναγκαζόταν, «κατά πάσαν πιθανότητα», να άπουσιάζει κι εκείνο το βράδυ. Η ανώνυμη όμως των νυχτερινών χαδιών δεν μπορούσε να φύγει απ' τη σκέψη του.

Και το επόμενο βράδυ επανελήφθη η ίδια ιστορία. Ο Σαλιέν δικαιολογήθηκε με την στερεότυπη δικαιολογία του, ο Φρομάν, έξω φρενών, δεν έλασε καν τον λόγον, και ο Ζιρέ απέθεσθ. Αλλά και την τρίτη βραδυά, η ίδια ιστορία επανελήφθη. Ο σύζυγος της αγνώστης κυρίας εξακολουθούσε άκοιμη να άπουσιάζει, και την άφινε έτσι ελεύθερη να χαίρεται τις νύχτες της με τον νεαρό υποψήφιο.

Ο Φρομάν δεν έτόλμησε καν να εμφανισθεί πιά, ο δέ Ζιρέ ώνόμασε περιφρονητικά τον αντίπαλό του «υποψήφιο-φάντασμα»!

Φυσικά, την Κυριακή, το αποτέλεσμα υπήρξε όπως το φοβόταν ο Φρομάν. Παρά τις συμπάθειες που είχε κατακτήσει στην αρχή ο Ζιλιέν, ο Ζιρέ βγήκε βουλετής με πλειοψηφία δύο δεκά ψηφων.

Ο Σαλιέν δεν πολυστενοχωρήθηκε. Το πρόσφατο είδυλλι όπου τον κρατούσε ακόμα μεθυσμένο. Έσκόπευε να φύγει γρήγορα για την πρωτεύουσα και να κανονισθεί εκεί μερικές επείγουσες δουλειές του. Έπειτα θα επέστρεφε, θα έπαιρνε μαζί του την ώραία αγνώστη, που ήταν καθολική και σύμφωνη, και θα έφευγαν μαζί να κρύβουν τον έρωτά τους σε καμιά μακρινή επαρχία.

Στον σταθμό συνήντησε τον θριαμβευτή αντίπαλό του, τον Ζιρέ, ο οποίος επέστρεφε κι αυτός στην πρωτεύουσα. Ήταν περιτριγυρισμένος από ενθουσιάζοντες φίλους του. Στο μπράτσο του, θελκτική και αγέρωχη, σπινιόταν η ώραία αγνώστη! Ο Σαλιέν ένοιωσε το έδαφος να φεύγει κάτω απ' τα πόδια του.

— Ποιά είναι αυτή που τον συνοδεύει; ρώτησε με καρδιοχτύπι έναν πλαινό του.

— Μά η κυρία Ζιρέ, απλούστατα! Ο Σαλιέν κατάλαβε: είχε πέσει θύμα ενός αφάνταστου ελκονικού γάμου. Μαζί με τις πολιτικές φιλοδοξίες του, νικημιζόνταν τώρα μέσα του και τα πιο τρυφερά όνειρά του. "Ωστε οι όρκοι της ώραίας αγνώστης ήταν ψεύτικοι, μόνο και μόνο για να τον παραπλανήσουν. να τον τραβήξουν από τις έλκονικές ασυλίες του και να ξεφορτωθούν τον ή επιτυχία του αντίπαλου του.

Τρικλίζοντας, ο Σαλιέν επέστρεψε στο ξενοδοχείο του. Κλείστηκε στο δωμάτιό του, στήριξε την κνήμη του περιττόφρου του στον κρόταφό του και τράβηξε. "Όταν έφθασαν, καταταραχμένοι, οι σύντομοι, ήταν πιά νεκρός.

Το τρανικώτερο στάθηκε πως, ύστερα από λίγες μέρες, η έλκονική ακύρωση την έλκωσή του. Είχε γίνει κάποιος λάθος στην έλκωση των ψηφών: βουλευτής έβγαίνει ο Ζαν Σαλιέν, με μια μικρή πλειοψηφία!

Μια γυναίκα στο "Εβερρεστ"

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΓΟΡΚΜΑΝ

Αυτές τις μέρες, μια γαλλική αποστολή επιχειρεί την ανάβαση του "Εβερρεστ", της ύψιστης κορυφής των Ήμαλιών.

Όσο γνωστόν, το "Εβερρεστ", δεν είναι μονάχα η ύψιστη κορυφή των Ήμαλιών αλλά και όλου του κόσμου. Φτάνει σε ύψος, δύο φορές περίπου το Λευόν "Όρος των Άλπεων, δηλ. ξεπερνά τα 8.000 μέτρα.

Όσο τώρα, πολλές αποστολές επιχειρήσαν να φθάσουν στο "Εβερρεστ", αλλά καμιά δεν το κατάφερε απόλυτα.

Παρουσιάζει τόσες δυσκολίες, το έργο,μα, δυσκολίες τεράστιες, ανυπερέβλητες που είναι ζήτημα αν κι αυτή την φορά θα γίνει τίποτε με τους Γάλλους εξερευνητές, μ' όλον που είναι εφοδιασμένοι αυτοί με όλα τα μέσα της επιστήμης.

Αι λοιπόν, το "Εβερρεστ" αυτό, το άτακτο και το άπορθητο έχει κατακτηθεί από... μια γυναίκα.

■ ■

Ήταν πριν λίγα χρόνια.

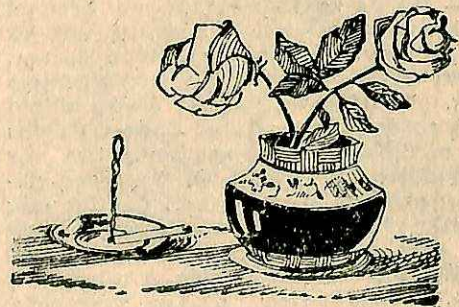
Την εποχή εκείνη ένας από τους μεγαλύτερους αλпинιστές του κόσμου ήταν ο Αμερικανός δερ Γόρκμαν. Συνδυαζόμενος από την γυναίκα του, ακατάβλητη επίσης αλпинίστρια, είχε σκαρφαλώσει ο ένας τις δύσκολες βουνοκορφές του κόσμου: "Αλπε, Βραχώδη Όρη. Μια μέρα τους ήλθε η ιδέα να ανέβουν και στα Ήμαλια. Ήταν κάτοχοι μιας στρογγυλής περιουσίας και θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τα κολοσσιαία έξοδα που χρειαζότο μια τέτοια... έδραση.

Έπειτα λοιπόν ένα ωραίο πρωί το ζεύγος Γόρκμαν για τις Ήμαλιες. Φθάνουν στην Βομβάη κι από εκεί στο Σινγκαρά, σε μια μικρή πόλη σιτάστικη, στους πρόποδες των Ήμαλιών. Από εκεί θα γινόταν η έδραση.

Είχαν μαζί τους τρεις τόνους αποσκευές: σιτηνές, επιστημονικά όργανα, σχοινιά, τρόφιμα, ρούχα κλπ. Στρατολόγησαν από το Σινγκαρά έως 150 ανθρώπους, πληρώνοντας τους το δικαίωμα των δώρων έπαιρναν συνήθως, γιατί κανείς των δώρων δεχόταν να τους συνοδέψει στην επικίνδυνη ανάβαση, πήραν ως οδηγό τον περίφημο Ιταλό αλпинιστή Λαρδέτι και ξεκίνησαν.

Επί 23 μέρες πεζοπορούσαν χωρίς να συναντήσουν ψυχή ζώσα. Το κρύο ήταν τρομερό, ο ύπνος τους κυριεύε σε κάθε βήμα τους και μια ακατανίκητη επιθυμία για ύπνο τους έπαινε αδιάκοπα σχεδόν. Όλα όμως αυτά δεν θάταν τίποτε, αν δεν υπήρχαν και οι φοβερές εκείνες «γέφυρες» που είχαν να περάσουν.

Οι γέφυρες αυτές, που περνούσαν από πάνω από κάτι τρομακτικές αβύσσους, ήταν

απλούστατα τρία χονδρά σχοινιά. Το ένα κάτω για να πατά κανείς και τα δυο ψηλότερα για να πιάνεται. Για να περάσει κανείς τις γέφυρες αυτές έπρεπε να είναι δέβαιος ότι δεν θα τον έπιανε ο ύπνος από το άπορθητο εκείνο βάθος. Πολλοί από τους ανθρώπους της αποστολής δεν μπόρεσαν ν' ανέβουν και κηλύθηκαν στους γκρεμούς που έχασκαν από κάτω τους παραυθώντας μαζί τους και το πολύτιμο φορτίο τους.

Το ίδιο το ζεύγος Γόρκμαν κινδύνεψε πολλές φορές. Έξη τέτοιες γέφυρες—θανάτους πέρασαν, ενώ ο δυνατός άνεμος τις κουνούσε εδώ κι' εκεί.

Είχαν φθάσει έτσι σε ύψος 4.200 μέτρων και όμως δεν ήταν παρά στην αρχή άνοδου. Έν τούτοις από τώρα είχε αρχίσει το έργο να γίνεται ακατόρθωτο. Το κρύο είχε φθάσει στους 35—40 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Με τη θερμοκρασία αυτή άδύνατο να βράσει κανείς τίποτε: ούτε έα τσάι δεν μπορούσαν να πιουν. Η καρδιά τρελά και η αναπνοή ήταν δυσκολιστή. Την νύχτα φουούσαν κάτω ανέιμι που θα μπορούσαν να παρασύρουν και κείνο φορτωμένο. Και όμως είχαν ακόμη 3.000 και περπάτανα μέτρα να διανύσουν! Οι άνθρωποι της αποστολής, όσοι είχαν σωθεί από τις «γέφυρες» ήταν άρρωστοι από την «αρώστια του βουνού» που έδηλώνε με έντονες, πονοκεφάλους, βάρος σ' όα τα μέλη και ύπνους και που κατέληγε συνήθως σε καρδιακή συστολή.

Η ασθένεια αυτή οφείλεται στην αραίωση του ατμοσφαιρικού αέρος.

Επάνω σ' αυτό άρρωστα και ο κ. Γόρκμαν. Απότη η γυναίκα του συνεχίζει μόνη της με δυο τρεις ανθρώπους της και με τον Λαρδέτι την ανάβαση.

Φθάνει στα 6.000 μ. καταρρίπτοντας όλα τα εφόδια. Εξακολουθούν όμως, να ανεβαίνουν. Το αίμα τρέχει από την μύτη και τα αυτιά τους, αλλά αυτοί προχωρούν. Όλοι οι ιθαγενείς, και οι θαρραλέωτεροι ακόμη τους εγκαταλείπουν. Γερνούν πίσω. Στα 6.500 μ. βλέπουν τέλος πάντων την περιπόθητη κορυφή! Η Κε Γόρκμαν είναι εξαντλημένη αλλά, αλλάζει από χαρά. Εξακολουθεί την ανάβαση. Οι δυνάμεις της όμως τώρα πιά την εγκαταλείπουν. Δεν μπορεί να προχωρήσει άλλο. Φθάνει με πολλούς κόπους σε απόσταση λίγων μόλις μέτρων από την κορυφή, αλλά αποκαμωμένη σταματά. Αδύνατο να προχωρήσει. Κλονίζεται σε κάθε βήμα και κινδυνεύει να τσακισθεί σε κανένα από τους τρομερούς γκρεμούς που χαίνουν κάτω από τα πόδια της, σε κάθε στροφή, σε κάθε βήμα.

Εγκαταλείπει λοιπόν τον άγωνα εκεί που θα τον στεφάνωνε η πλήρης επιτυχία, και ξαναγυρνά στον σύζυγό της.

Τώρα ετοιμάζονται οι δυο σύζυγοι να ξαναεπιχειρήσουν την ανάβαση, και ελπίζουν ότι αυτή την φορά η επιτυχία τους θάναί απόλυτη. Γιατί έχουν τώρα και την πείρα βοηθό πολύτιμο.

Θα το κατορθώσουν όμως, ή θα τους ποολάβουν οι Γάλλοι που άρχισαν κιόλας την ανάβαση; Αυτό είναι άλλο ζήτημα, που δεν ενδιαφέρει την επιστήμη, ή όποια δεν μόνον σκοπίζεται: την διαφύλαξη της ωρερής το μυστήριο που κρύβει ακόμη το φοβερό "Εβερρεστ.

Και είτε το ζεύγος Γόρκμαν της αποκαλύψει το μυστικό, είτε η γαλλική αποστολή, το κέρδος της θάναί μεγάλο.

'Επιστρέφω σ' ένα λεπτό

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΝΕ ΣΕΝΤΟΝΖ

Εκείνο το απόγευμα, είχαν συμφωνήσει σ' ένα πράγμα: πως ήταν ανάγκη να αγοράσουν μια κουρτίνα για να την βάλουν στην τζαμα-τη πόρτα της κρεβατοκάμαράς τους. Κάθε φορά που κλείνονταν εκεί για να κουβεντιάσουν τα ιδιαίτερά τους, έβλεπαν την σκιά της περιέργης καμαριέρας να ηγωνισχόταν για να εξακριβώσει τι μπορούσαν να λένε και να κάνουν εκεί μέσα.

■ ■

Βγήκαν λοιπόν το ίδιο απόγευμα για να πάνε στα μαγαζιά. Η Λάουρα προτιμούσε το γαλάζιο, ο σύζυγός της όμως ήθελε ένα ουδέτερο χρώμα, το γκριζο λ. χ., που ταίριαζε με τα έπιπλα και με τους τοίχους του δωματίου.

Ενώ περίμεναν το τράμ, η συζήτηση ζωήρεψε. Οι φιλονεικίες τους πάντα άρχιζαν από τέτοια ασήμαντα περιστατικά.

—Θα είχες την άπαιτηση να διδάξης σ' έναν ζωγράφο...

—Τι έχει να κάνει αν είσαι ζωγράφος ή όχι; Θυμήσου την κίτρινη γραβάτα με τις πράσινες γραμμές!

Αυτή τη γραβάτα, που την αγόρασε αφηρημένος, και την χάρισε ξε άλλοι στον θυρωρό, ο Πιέτρο θάκουγε την Λάουρα να το την θυμίζει σε όλη του την ζωή και κάθε φορά θα θυγόταν το γότρω του ως ζωγράφου.

—Πάω ν' αγοράσω έφημερίδες, περιμένε με.

—Κάνε γρήγορα.

—'Επιστρέφω σ' ένα λεπτό...

Τον είδε να διασχίζει τα καρφιά, ανάμεσα στα όχηματα, να διευθύνεται προς το περίπτερο της αντικρυφής γωνίας και να χάνεται πίσω του.

Πέρασαν πολλά τράμ με τον αριθμό «14» που θάπρεπε να πάρουν κι' η Λάουρα άρχισε ν' απογοητώνη: «Δεν με συλλογίζεται καθόλου, δε σκέπτεται πως είμαι στην μέση του δρόμου... Θά πήγε ν' αγοράσει σιγαρέττα ή βάλθηκε να διαβάσει τα περιοδικά τζάμπα, άπαιώ στην προθήκη...»

Δεν κινούνταν απ' την θέση της, από φόβο μην επιστρέψει εκείνος από άλλο μέρος και δεν την δει, ύστερα από λίγο όμως, προχώρησε προς το περίπτερο. 'Ο Πιέτρο δεν βρισκόταν εκεί κι' η περιπτερούχος δεν είχε δι κανέναν που να το μοιάζει.

Η Λάουρα, άργα-άργα, επέστρεψε στο σπίτι. Όποτε και το βράδυ εκείνος επέστρεψε, ούτε την έπομένη, ούτε τον άλλο μήνα. Η Λάουρα ξέσπασε σε κλάμα, πέρασε νύχτες αγωνίας. Πούλησε μερικούς πίνακες του συζύγου της και ζήτησε να βρει θέση. Ήταν λογική ύπαρξη κι'

αφορμή των φιλονεικιών με τον Πιέτρο ήταν ή διαφορά του χαρακτήρος των. 'Ασφαλώς όμως αγαπούσε ο ένας τον άλλο: ή Λάουρα ήταν είκοσιέξη χρονών, μελαχροινή, χαμογελαστή και ντυνόταν με πολύ γούστο.

Αντιτάθηκε στον πρώτο, στον δεύτερο, στον τρίτο που της έκανε κόρτε, στον τέταρτο διάτασε γιατί συλλογίστηκε τα λόγια του Πιέτρο: «Μου είπε να τον περιμένω, εκείνη τη μέρα. Μπορεί να επιστρέψει αύριο, λόγου χάριν». Και θυμόταν, γιατί ήταν κι' αίσθηματική, την «Μπάτερ-φλαυ», θέαμα του μηνός του μέλιτός των. Παρ' όλα αυτά όμως, επέστρεψε στον Τζόρτζιο να της κάνει κόρτε.

Ένα βράδυ, διάβασε για μια έκθεση Ιταλών ζωγράφων στο Παρίσι κι' είδε το όνομα του Πιέτρο ανάμεσα στα πιο σημανίοντα. Θέλησε να του γράψει, μα συλλογίστηκε: «Έφυγε γιατί έπαψε να ενδιαφέρεται για μένα. "Αν του γράψω, θα υποθέσει πως έχω ανάγκη χρημάτων».

■ ■

Πίσω απ' το περίπτερο, είχαν συμβη α' έξης: δεν είχε προμελετήσει ο Πιέτρο ν' αφήσει την Λάουρα, οι παροδικοί θυμοί όμως καθιστούν τα πάντα δυνατά. Ένώ αγοράζε έφημερίδες, έφθασε λαχανιασμένη η Ρόζυ Κάρβερς, κρατώντας στο χέρι ένα «νεσεσαίρ» ταξιδιωτικό από κόκκινο δέρμα, και με λίγα γαλλικά και πολλά άμερικανικά, διαλέγοντας ένα άμερικανικό περιοδικό, ζητούσε απ' την περιπτερούχο κάτι το άκατανόητο. 'Ο Πιέτρο επενέβη άγγλικά:

—Για να πάτε στον σταθμό, μπορείτε

να πάρετε το υπ' αριθμόν 28 τράμ ή το λεωφορείο με το γράμμα «Κ». "Αν όμως, καθώς λέτε, πρέπει να πάρετε το έξπρες που φεύγει ακριβώς μετά δέκα λεπτά, σας συμβουλεύω να πάρετε ένα ταξί. "Αν θέλετε, σας συνοδεύω...

—Ω ναι, σας εύχαριστώ πολύ!... Την είχε συνοδεύσει ως τον σταθμό, ύστερα στην Ρώμη, άργότερα στην Βιέννη και τέλος στο Παρίσι.

Η Ρόζυ Κάρβερς χόρευε ακροβατικούς χορούς σε θέατρα βαριετέ και στα κινηματογραφικά «ιντερμέτζα». Είχε κόκκινα μαλλιά και το πρόσωπο γεμάτο φάκιδες, μιλούσε όμως πολύ άστεία κι' ήταν χαριτωμένη σαν κοριτσάκι. Το έδινε πάντα δική, θαύμαζε την ζωγραφική του χωρίς να νοιώθει τίποτα και τον άπατούσε σε κάθε βήμα. Ήταν μια ιδεώδης έρωμένη...

Ύστερα στο Παρίσι, κατόπιν από μερικές βδομάδες, χωρίστηκαν γιατί ο Πιέτρο έμεινε εκεί ζωγραφίζοντας μεγάλους πίνακες, χωρίς νάχη την δύναμη αυτή τη φορά να την συνοδεύσει ως την Νέα-Υόρκη. Μερικές ιδανικές γυναίκες κουράζουν και κουράζονται γρήγορα...

■ ■

Μόλις επέστρεψε η Λάουρα απ' το γραφείο—ήταν Ιούνιος—έβγαине απ' το μπάνιο, βρεμμένη και μυρωμένη, τυλιγμένη μέσα στο κόκκινο μπουρνούζι της, άκουσε ν' ανοίγει την εξώπορτα. Είπε μονάχα:

—'Εσύ είσαι;

—'Εγώ είμαι.

Ήταν ή φωνή του Πιέτρο που σε λίγο την έσφιγγε τρελλά στην άγκαλιά του. Ήταν πάντα ο ίδιος, δεν είχε αλλάξει καθόλου.

—Πέριμενε μια στιγμή, του είπε εκείνη.

Πήγε στην κουζίνα κι' έγραψε ένα μπισλιτάκι:

«Μην με ζητήσης πιά, άναπτε Τζόρτζιο, γιατί ήθε να με πάρει ο σύζυγός μου και θα φύγωμε για ένα μακρινό ταξίδι. Άντίο, θα θυμούνται πάντα την εύχάριστη συντροφιά σου. Λάουρα».

Τώστειλε με τον θυρωρό.

Βρήκε τον Πιέτρο ανήσυχο.

—Λάουρα, της είπε, φοβήθηκα πολύ με την σκέψη πως μπορούσες κι' εσύ με το «περίμενε μια στιγμή» σαν κι' έμένα να χαθείς για χρόνια ή για πάντα. Θά ήσουν ικανή;

—Ποτέ!... Έφθασες όμως στην κατάλληλη στιγμή...

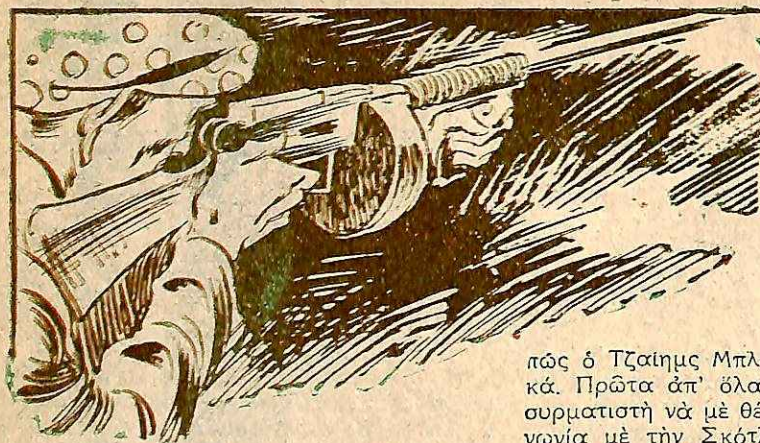
—Στην κατάλληλη στιγμή; Επανέλαβε εκείνος...

Πίσω απ' την κλειστή πόρτα είδαν να περνά ή σκιά της περιέργης καμαριέρας, όπως πάντα: ολοκληρω το παρέλθόν τους ξαναγύριζε.

—...για να μου πής μια για πάντα ποτε θα αγοράσουμε αυτή την κουρτίνα και ν' αποφασίσουμε για το χρώμα!

NENE ΣΕΝΤΟΝΖ

—Έφθασες στην κατάλληλη στιγμή...

ΝΑ Ο ΔΟ

Οι αστυνομικοί θέλουν να ανακρίνουν για δεύτερη φορά τον Μπλέηκ, αλλά όταν φθάνουν στο σπίτι του καθηγητού, μαθαίνουν ότι ο δωρ Σκίννερ έφυγε στο Λονδίνο και ο Μπλέηκ... ξηφανίστη χωρίς να πη πού πηγαίνει.

Μαζί του όμως έχει χαθή και ο νετέ- κτιδ Γουώλτερς.

Συζητούν ακόμη για την διπλή εξαφάνιση, όταν φαίνεται ο κτηνοτρόφος Τζος Ντέννι οδηγώντας στους αστυνομικούς έναν άνθρωπο καταλασσωμένο. Ήταν ο Γουώλτερς. Αύ- τος αφηγείται πως είχε δη τον Μπλέηκ να φεύγει και πως τον παρακολούθησε, μέσα από τα τέλματα, στις 4 το πρωί.

9. (Η συνέχεια)

Δέν ξέρω αν φταίη το σκοτάδι ή αν έπεσα σε παγίδα: ξαφνικά ό- μως βρέθηκα μέσα στις λάσπες. Έκανα να βγώ απ' αυτές. Τόν δρόμο που υπάρχει ανάμεσα στα τέλμα- τα δεν τον βρήκα μόνος μου, αλλά μου τόν υπέδειξε ο κτηνοτρόφος..

—Ο Μπλέηκ συνέχισε τόν... περίπατό του;

—Μάλιστα.

—Τι κατεύθυνση πήρε;

—Δέν ξέρω ακριβώς. Άφου όμως δέν έπέστρεψε απ' τόν ίδιο δρόμο, υποθέτω πως θ' ακολουθήσε άλλον, ή θά πήρε κα- νένα μονοπάτι. Γνωρίζει πολύ καλά τά τέλματα. Κάτι άλλο συμβαίνει, ίνσπε- κτορ. Ή μίς Σκίννερ έφυγε με αυτοκίνη- το στις έντεκα κι' όταν εγκατέλειψα τó σπίτι του καθηγητού στις τρισήμιση δέν είχε επιστρέψει ακόμα!

—Ή μίς Σκίννερ πέρασε την νύχτα της στον πύργο του κ. Άρντεν και δολοφονή- θηκε μεταξύ τρίτης και τετάρτης πρωί- νης, είπε ο ίνσπεκτορ.

—Ο Γουώλτερς τινάχτηκε.

—Ωστε μπόρεσε να επιστρέψη από έ- κει! Ψιθύρισε. Γι' αυτό μ' άφησε να χα- θώ μέσα στις λάσπες, δέν είναι έτσι;

—Έτσι φαίνεται. Πρό όλγλου, σās ρώ- τησα αν είχε τίποτα μαζί του. Άπαντη- στε μου θετικά.

—Δέν αποκλείεται, ίνσπεκτορ, νάκρυβε κάτι κάτω από τó αδιάβροχό του.

—Αυτό σκέφθηκα κι' εγώ. Καραμπίνα διαμετρήματος 22 δέν είναι μακρυά και μπορούσε να την κρύψη, πρό παντός νύ- χτα.

—Ειδοποιήστε τούς υπαλλήλους τών σταθμών Σταξμόντχαμ, τού Νάτσαμ και τού Χέιλαγουορθ, καθώς και τά φυλάκια της Αυτοκινητικής Λέσχης, στον μεγάλο δρόμο. Ειδοποιήστε τά αστυνομικά τμή- ματα πως ο Γουώλτερς έπέστρεψε και

πως ο Τζαίμς Μπλέηκ απέδρασε όριστι- κά. Πρώτα απ' όλα, ζητήστε απ' τόν ά- συρματιστή να με θέση άμέσως σέ έπικου- ρωνία με την Σκότλαντ- Γουάρδ. Θά ζη- τήσω να κυκλοφορήσουν άμέσως τά χα- ρακτηριστικά τού Μπλέηκ. Γουώλτερς, πηγαίνετε να κάνετε ένα μπάνιο και να φορέστε στεγνά ρούχα. Ο μπαίτρ ντ' ότέλ έλπίζω να σās βοηθήσει.

Έτσι έτέθησαν εις κίνηση οι άστυνο- μικές άρχές εις αναζήτησιν τού Μπλέηκ. Ένψ ό ίνσπεκτορ τηλεφωνούσε στην Σκότλαντ- Γουάρδ, ό Τζόπ κι' εγώ βυθι- στήκαμε στις σκέψεις μας. Ο Τζόπ δέν ήταν βέβαιος πως ό Μπλέηκ μπορούσε να ξεφύγει.

—Στην έποχή μας, είπε, είναι δύσκολο να μείνη κανείς κρυμμένος για πολλή ώ- ρα. Ακόμα κι' αν φύγη στο έξωπενικό, τó σύστημα της διεθνούς άστυνομίας εί- ναι δύσκολο να μην έπιτύχη. Μπορεί να μην βρεθί ό Μπλέηκ μήνες ολόκληρους, όπως μπορεί να συλληφθί μια βραδυά, υπό τόν ήρον, φυσικά, να έχη άποδράσει στ' αλήθεια.

Ανατρίχιασα:

—Ωστε δέν πιστεύετε ότι απέδρασε;

—Είμαι βέβαιος πως δέν είπα ψέμματα στον Γουώλτερς ότι πάει περίπατο. Δέν υπάρχει λόγος έπειδή ό ήλιος αυτός πόλισμαν χώθηκε μέσα στις λάσπες, να συμπεράνουμε ότι ό Μπλέηκ ζητούσε να ξεφύγει απ' την δικαιοσύνη. Είμαι έπί- σης βέβαιος πως ό Τζαίμς Μπλέηκ θά βοηθούσε τόν Γουώλτερς να βγί απ' τις λάσπες αν αυτός είχε την έξυπνάδα να καλέσει εις βοήθειαν.

—Κι' εγώ τó ίδιο, είπα. Άν όμως ό Μπλέηκ έπενόησε αυτό τó περιστατικό για να άπαλλαγί από τόν πόλισμαν, έν- δεχόμενον να ζήτησε να ξεφύγει. Σās λέ- γω ό,τι σκέπτομαι. Την περασμένη νύ- χτα, όταν τηλεφώνησα στο σπίτι του κα- θηγητού για να τούς ειδοποιήσω πως ή Άννίτα θά περνούσε την νύχτα μαζί μας, ό Μπλέηκ κατασυχύστηκε. Μοί μίλησε με άπότομο τρόπο κι' έκλεισε άμέσως τó τηλέφωνο. Η Άννίτα, που βρισκόταν μέ- σα στο δωμάτιό απ' όπου τηλεφωνούσα, ξέσπασε σέ γέλοια μαθαίνοντας τόν λό- γο τού θυμού τού νέου. Άσφαλώς, θά τού είχε ήδη πη πως θά με παντρευόταν μια μέρα...

—Τι έκανε, λέει, είπε ό Τζόπ.

—Ήταν, έξηγησα, από τις γυναίκες που έχουν πάντα φαντασιοπληξίες μέσα στο μυαλό τους και σκέπτονται διαφορετι- κά κάθε μέρα. Ο Μπλέηκ, κάμποσο και- ρό ήταν έρωτευμένος μαζί της. Την βα-

ρέθηκε πιά κι' έβλεπε στην έπιθυμία της να διανυκτερεύσει στον πύργο έναν τρόπο να ένθαρρύνη τά αισθήματά μου άπέναντι αυτής. Κατά την γνώμη μου, θά πλάγια- σε ύστερα από μια έξαντλητική μέρα έρ- γασίας με τόν Σκίννερ, χωρίς να μπορέ- ση να κοιμηθί. Καταλάβαινε πως έπρε- πε να χάσει κάθε έλπίδα όσον άφορά την Άννίτα. Ή αν προτιμάτε, ή Άννίτα είχε πέσει απ' τó βάθρο όπου την είχε βάλει και δέν μπορούσε πιά να την ξανανεβά- σι σ' αυτό. Βαρέθηκε να περιμένη τόν ύ- πνο κι' άποφάσισε να άπομακρυνθί. "Ι- σως να έννοιωθε τόν έαυτό του άνίκανο να ύπομεινη και πάλι την παρουσία της Άννίτας, ίσως να πίστευε πως κι' εγώ άνταποκρινόμουν στα αισθήματά της. Ή μοναξιά κι' ή άπελπισία δέν άπαικλείεται να τού προκάλεσαν μια τέτοια ύποψία. Σηκώθηκε, ντύθηκε και βγήκε. Δέν κο- πίασε να μαζέψη τά ρούχα του...

—Αυτό μάς κάνει να σκεφτούμε πως τού ήταν άπαραίτητος ένας μακρινός πε- ρίπατος για να ξεκαθαρίσει τις σκέψεις του. Κάθε άνθρωπος, την στιγμή που πρό- κειται ν' άποδράσει, παίρνει μαζί του του- λάχιστον την βούρτσα τών δοντιών του και τó ξυράφι του. Ο Μπλέηκ δέν τ'όκα- νε αυτό. Τίποτα δέν λείπει απ' τó δωμά- τιό του έξόν από ένα κοστούμι από γκρί φανέλλα, ένα αδιάβροχο κι' ένα καπέλλο. Δέν πήρε βαλίτσα μαζί του. Άν πήτε στον ίνσπεκτορ πως ό Μπλέηκ σās ζήλευε, —και πιστεύω πως έχετε καθήκον να τού τó πήτε—θά τού προξενήσετε μεγαλύτερη εύχαρίστηση, παρά αν τού πήτε πως εί- ναι ένοχος. Ή ζήλεια είναι τó ελατήριο τού φόνου της νέας και πρό παντός της άποπειρας της όποιας υπήρξατε θύμα την βραδυά τού δείπνου. Ο "Ιγκλινς θά ίσχυ- ρισθί, φυσικά, πως αν δέν είχε ύποπτει- τή τόν Μπλέηκ τόσο γρήγορα, θά μπο- ρούσατε να είχατε σκοτωθί μαζί με τούς άλλους. Άρντεν, πρέπει να τού τó πήτε αυτό, πολύ τó φοβούμαι, όσο πεπεισμένος κι' αν είσθε για την άθωότητα τού Μπλέ- ηκ.

Σώπαινα. Σάν τó Τζόπ, καταλάβαινα πως μια τέτοια κατάθεση μπορούσε να χρησιμεύσει για να καταδικασθί ό Μπλέ- ηκ—κι' ή σκέψη αυτή δέν με ίκανοποιού- σε καθόλου. Ξαναγύρισα στο άρχικό θέ- μα της συζητήσεώς μας.

—Ωστε είσθε της γνώμης ότι βγήκε περίπατο για να ξεκαθαρίσει τις σκέψεις του;

Ο Τζόπ σκέφθηκε για μια στιγμή και τέλος είπε:

—Αυτή ή ιστορία της ζηλοτυπίας μάς βυθίζει στην άβεβαιότητα. Δέν είμαι βέ- βαιος και αν δέν θά άναγκαστώ να τά πάρω όλα απ' την άρχή. Μπορεί να απέ- δρασε: μπορεί μάλιστα να είχε κρυμμένη μια καραμπίνα κάτω απ' τó αδιάβροχό του, να παρέσυρε σκοπίμως τόν Γουώλ- τερς στις λάσπες, να πήγε στο πύργο για να σκοτώσει την νέα περίπου την τετάρ- τη πρωινή... Δέν αποκλείεται να έχη κά- νει εκείνα που τόν κατηγορεί ό ίνσπε-

ΛΟΦΟΝΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΥΠΟ
ΣΕΛ. ΤΖΕΠΣΟΝ

κτορ. Πότε άλλαξαν βάρδια ό ίκρην με τόν Ρόμπερτς; Κάθε δυό ώρες, από της όγδός έσπερινής και πέρα. Δηλαδή, άλ- λαξαν την τετάρτη πρωινή...

Βυθίστηκε στις σκέψεις του, ένψ πή- γαινα όλομόναχος στην πλοκόστρωτη δεινροστοιχία, στο νότιο μέρος τού κή- που. Όφειλα να όμολογήσω πως εκείνη την στιγμή δέν μπορούσα να παραδεχτώ πως ήταν δυνατόν ό Μπλέηκ να γίνη δολοφόνος από ζηλοτυπία—κι' άς άράδια- ζαν όσες άποδείξεις ήθελαν έναντίον του. Εύχόμουν να είχε φύγει για να μην ξα- ναγυρίσει. Δέν φοβόμουν γι' αυτόν, άφου τούς είχε ξεφύγει, γιατί ήταν νέος κι' έ- ξυπνος. Θά έπιζούσε, θά ξεχνούσε την Άννίτα και τις άπογοητεύσεις που είχε νοιώσει έξ αιτίας της.

Ο ίνσπεκτορ βγήκε στον κήπο άφου τηλεφώνησε στον διευθυντή της Σκότλαντ Γουάρδ κι' ό ένωμοτάρχης Γκρίς πήρε την θέση του για να πληροφορηθί τά διάφο- ρα άστυνομικά τμήματα για τά συμβάν- τα.

—Σέ δέκα λεπτά, με βεβαίωσε ό "Ιγ- κλινς, όλοι οι πόλισμαν της Μεγάλης Βρε- τανίας θά τόν παραφυλάνε, τά λιμάνια θά έπιτηρούνται, δέν θά τού μένουν λοι- πόν παρά έλάχιστες έλπίδες διαφυγής.

Φαινόταν πιο εύθυμος τώρα παρά πρίν απ' τó τηλεφώνημα, και μάντεψα πως ό διευθυντής είχε άποζημιωθί για τόν τρίτο φόνο, με την είδηση πως είχε άνα- καλυφθί ό δολοφόνος κι' έπέκειτο ή σύλ- ληψή του.

Ήμουν άποφασισμένος να περιμένω την σύλληψή του, προτού τόν έπιβαρύνω με την κατάθεσή μου—παρά τις άντιρρήσεις, τού Τζόπ. Έφ' όσον τά είχα πη όλα σ' αυ- τόν, μπορούσε, αν ήθελε, να κάνει οιαδή- ποτε χρήσιν ήθελε αυτός της καταθέσεώς μου.

Ο Τζόπ μάς πλησίασε κι' ό ίνσπεκτορ άρχισε να μάς μιλά για την γραμμή που θά ακολουθούσε τó άπόγευμα στην ανά- κριση. Θά έφερνε όσες άποδείξεις μπο- ρούσε να συγκεντρώσει έναντίον τού Μπλέ- ηκ σ' αυτό τó έλάχιστο χρονικό διάστη- μα—ως τις 3 θά είχε σύσκεψη με τόν εί- σαγγελέα—και θά ζητούσε μια μικρή ά- ναβολή. Είχε άποφασίσει να συσχέτιση τούς τρεις φόνους και να παρουσιάσει τά κοινά τους σημεία.

—Έτσι θά άπλοποιηθούν τά πράγμα- μα, δέν είναι έτσι; ρώτησε ό Τζόπ.

—Πάντως, ό κόσμος θά καταλάβη πως δέν καθόμαστε με σταυρωμένα τά χέρια. Είναι ιδέα τού διευθυντού της Σκότλαντ Γουάρδ. Τι λέτε, Γκρίς;

—Με συγχωρείτε, κ. ίνσπεκτορ που σās διακόπτω, είπε τότε ένας άστυφύλακας μπαίνοντας, τηλεφωνούν όμως απ' τó Σά- ουθγουλντ πως κρατούν τόν Μπλέηκ...

—Δόξα σοι ό Θεός! είπε ό ίνσπεκτορ. Ποι τόν συνέλαβαν;

—Δέν τόν συνέλαβαν, ίνσπεκτορ. Πήγε στο τμήμα, λέγοντας πως είχε ραντεβού με σās.

—Στις έντεκάμιση, παρέτρησε ό Τζόπ

Ο Τζόπ βυθίστηκε στις σκέψεις του.

ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του. Πάντως, είναι ακριβής. Είναι για την κατάθεση απόλυτη σιωπή που την ανησύχησε κάπως. "Υστερα από ένα λεπτό, άφησε τα άσημικά της και διευθύνθηκε προς το γραφείο. Η πόρτα ήταν κλεισμένη. Χτύπησε δυο φορές χωρίς να πάρη απάντηση. Τότε, ανοίγοντας την πόρτα, είδε τον κύριο της καθισμένο στο γραφείο του, με το κεφάλι απάνω στο στουπόχαρτο.

"Ήταν ακίνητος, τα μάτια του ήταν κλειστά κι' επάνω στην λευκή κόλλα του στουπόχαρτου, μια κόκκινη κηλίδα, στρουγγυλή, ολοένα και μεγάλωνε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

"Ο φόνος αυτός—ο τέταρτος—προεξηγήσε κατάπληξη: ιδίως γιατί είχε διαπραχθή κατόπιν απ' την σύλληψη του ανθρώπου που κατά τον ινσπεκτορ ήταν ένοχος των τριών πρώτων—μια ώρα ύστερα απ' την αναχώρηση των αστυνομικών περιπάτων, την στιγμή που οι κάτοικοι της περιοχής άρχιζαν να αναπνέουν, καθισχυσάμενοι με την σκέψη ότι ο ένοχος βρισκόταν στην φυλακή.

Κατ' άτυχη σύμπτωση, ο "Άλισον Κροϋ, αστυνομικός συντάκτης των «Ημερησίων Νέων» και της «Απογευματινής Σφαίρας», βρισκόταν μπροστά στο προαύτιο, ακριβώς την στιγμή που η Ρομπίνα όρμωσε στον κήπο, ξεφωνίζοντας. Μόλις η καμαριέρα είδε τον κ. Κροϋ πιάστηκε στον λαιμό του, και του είπε με φρίκη πως ο αιδεσιμώτατος είχε σκοτωθή μέσα στο γραφείο του.

"Ο "Άλισον Κροϋ, την στιγμή εκείνη, επέστρεφε αφού είχε γευματίσει στο πανδοχείο κι' έστειλε στον αρχισυντάκτη του ένα τηλεγράφημα που άνηγγειλε την σύλληψη του δολοφόνου του "Ηστυμπλνθ.

Αμέσως αντέληφθη πως η Ρομπίνα του έφερνε ένα σπουδαίο κελεπούρι. Ξαναπήρε μαζί του την Ρομπίνα στο προαύτιο, παρ' τις διαμαρτυρίες της και τον φόβο της μην δολοφονηθή, έκλεισε την πόρτα της εισόδου κι' ετοιμάστηκε για ένα απ' τα λαμπρότερα ρεπορτάζ της καριέρας του. Η Ρομπίνα, στην άρχη του έλεγε όλο ασυναρτησίες, ύστερα όμως θυμήθηκε τον «παράξενο κρότο» που είχε ακούσει «κάπου εκεί πίσω». Αποφάνθηκε πως επρόκειτο για έκπυροσκόπηση—με το σιλανσιέ—του όπλου που είχε σκοτώσει τον Λέκη κι' ώρμησε ο ίδιος στον κήπο που ήταν πίσω απ' το σπίτι. Κανείς όμως δεν βρισκόταν εκεί και πήγε στην δεινδροστοιχία, που τον πλαισίωνε.

Αυτή η δεινδροστοιχία, που τον πλαισίωνε, ήταν φράχτη των κυπαρισσιών κι' απ' το άλλο από ένα φράχτη με αγκάθια, αποτελεί τὰ σύνορα του πύργου μου. Την λένε «Δεινδροστοιχία της Αμμου» γιατί είναι σκεπασμένη με άμμο.

"Ο "Άλισον Κροϋ είδε τα βαθεία αλάκια που έσκαβαν τὰ κάρα κι' ένα σωρό πατημασιές. "Ιχνη του δολοφόνου άδύνατον να βρεθούν εκεί. Η δεινδροστοιχία ήταν έρημη. Αυτό δεν τον εξέπληξε πολύ, δεδομένου ότι ο δολοφόνος είχε έφτά λεφτά στην διάθεσή του για να ξεφυγή.

"Ο Κροϋ βρέθηκε σε μεγάλο δίλημμα. Ήταν βέβαιο πως αν έτρεχε προς την κατάλληλη διεύθυνση, θα προλάβαινε τον δολοφόνο που είχε σκοτώσει τον αιδεσιμώτατο. Αδύνατον όμως να ξεχωρίση αν είχε πάει δεξιά ή αριστερά.

Αν γνώριζε καλύτερα την τοπογραφία

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

θα κατευθυνόταν αριστερά, γιατί, απ' το άλλο μέρος, η δεινδροστοιχία κατέληγε απότομα μπροστά στο σπίτι της κ. Ροζάλμπας.

Αφού πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα αβεβαιότητας, ο "Άλισον Κροϋ ανέκλυψε μέσα στα κυπαρίσσια τέσσερις—πέντε τρύπες που, απ' τις διαστάσεις τους και την θέση τους, έδειχναν ότι θα μπορούσαν να χωρέσουν την κάννη μιας καραμπίνας στηλωμένης απάνω στο παράθυρο του γραφείου, το μαλακό χώμα όμως και τα πολλά ίχνη των εμπόδιων να άνακαλύψη ποιαν είχε χρησιμοποιήσει ο δολοφόνος. Επέστρεψε στο σπίτι κι' επέδωθε σε έρευνες. Βρήκε όχτώ δέματα επιτολών άπευθυνόμενων στον αιδεσιμώτατο κι' ένα «ήμερολόγιο» που του άπεκάλυψε ακόμα περισσότερα για τὴν έρωτικὴς περιπέτειες του Λέκη. Τὸ «ήμερολόγιο» αυτό, αν δημοσιευόταν θα ήταν ένα συναρπαστικώτατο άνάγνωσμα για τούς άναγνώστες των «Ημερησίων Νέων». Τὸ έβαλε μέσα στην τσέπη του.

Στὸ διάστημα αυτό, η Ρομπίνα είδοποίησε την κ. Γκράνσελ, την μαγείρισσα. Οι δυο γυναίκες αφού λιποθύμησαν και ξελιποθύμησαν μαζί, αποφάσισαν να καλέσουν την αστυνομία. Ο "Άλισον Κροϋ διευθύνθηκε βιαστικά προς τὸ ταχυδρομείο όπου έπεκονώνησε, ἐπὶ δέκα λεπτά της ώρας με τὰ γραφεία των «Ημερησίων Νέων» και τὸ «Απογευματινὸ Κόσμου». Κατόπιν πήρε τὸ αστυνομικὸ τμήμα και πληροφόρησε τὸν ινσπεκτορ "Ιγκλις για τὸν φόνο.

Πρὸ παντός, οὔτε λέξη σε δημοσιογράφους! Εἶπε ὁ "Ιγκλις. Περιμένετε με στο προαύτιο. Θὰ ἔχω ανάγκη της καταθέσεώς σας. Τὸ ὄνομά σας;

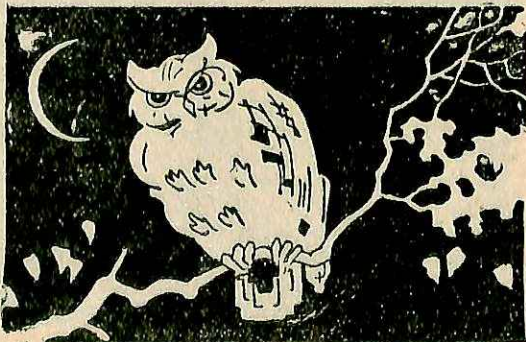
—Κροϋ.

—Λαμπρά.

"Ο "Άλισον Κροϋ άφησε τὸ ακουστικὸ και επέστρεψε στο προαύτιο για να περιμένη την άφιξη της αστυνομίας. "Ενδιαφερόταν ν' άκούση τι θάλεγε ὁ ινσπεκτορ για τὴν σύλληψη του Τζαίμς Μπλέηκ, ύστερα από αὐτὸ τὸ καινούργιο έγκλημα.

... ..

"Υστερα απ' τὸ γεῦμα έμαθα λεπτομέρειες για τὴν ανακάλυψη του τετάρτου θύματος. Ο Τζόπ, πὸν βρισκόταν στο αστυνομικὸ τμήμα όταν ὁ "Άλισον Κροϋ τηλεφώνησε στον ινσπεκτορ, μὸν τὰ διη-

γήθηκε ὅλα. Για νὰ συνοδέψῃ τὸν "Ιγκλις στο προαύτιο άφησε τὸ γεῦμα του κι' όταν επέστρεψε στον πύργο, εἶχαμε γευματίσει πιά.

Πρὶν ὅμως, με περίμενε μιὰ έκπληξη. Στὴ μιὰ παρά τέταρτο, καθώς έμπαινα στο σαλόνι μου απ' τὴν πόρτα της βεράντας πὸν έβλεπε στον κήπο—όπου δὲν φρουρούσε κανέναν πόλιομαν—βρέθηκε ἀντιμέτωπος με τὸν Σκίνερ! Ήταν άκουμπισμένος στο τζάκι, με τὰ χέρια πίσω του και με πρόσωπο χωρίς καμμιὰ έκφραση.

—Σας νόμιζα στο Λονδίνο! τοῦ εἶπα.

—"Οχι. Πήγα στο "Ιψβικ να δῶ τὸν Γκάρντινερ, τὸν δικηγόρο μου.

Σταμάτησε και κατόπι πρόσθεσε χωρίς συγκίνηση:

—"Ο Κάρσταιρς μὸν τὰ εἶπε ὅλα για τὴν "Ανίτα.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του στο ταβάνι:

—Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος πόλιομαν έκλεισε τὴν πόρτα, μὸν εἶπε ὁ καίτρ ντ' ζτέλ σας.

—Μάλιστα... δηλαδή...

—Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μὸν πῆτε πόσο σὰς λυπεῖ αὐτὸ. Τώρα θὰ συνιθῶτε απ' τὸ κτύπημα—κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Κατηγορήστε με, αν θέλετε, πὸς εἰμαι σκληρός. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Πὸς νὰ φερθῆς ἀλλοιῶτικα σ' αὐτὸν τὸν παληόκοσμο; "Η "Ανίτα, μὸν εἶναι ἴσως σάρκα κι' αἷμα μου, πάντως ὅμως με μισοῦσε! "Ανέκαθεν με μισοῦσε! "Όσο για μένα, δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἀγάπησα ποτὲ μου. Ήταν ἀπαράλλακτη ἡ μητέρα της: ἐγωίστρια, ἀνανδρὴ ἀπληστη. Πέθανε ὅμως, τὴν σκότωσε ὁ άγνωστος με τὴν καραμπίνα. Ο Κάρσταιρς λέει πὸς εἶναι ὁ Τζίμυ Μπλέηκ πὸν συνελήφθη. "Ε λοιπόν, αν τὴν σκότωσε αὐτὸς, θὰ εἶχε δίκη νὰ τὸ κάνη. "Ισως νὰ τὴν ἀγαποῦσε και νὰ τὸν κορόιδευε. Μπορεῖ νὰ εἶπαι μαζί του για τὸ Τζίμυ ἔχει παράξενο χαρακτήρα.

—Δὲν τὴν σκότωσε αὐτὸς, εἶπα.

—"Ο Τζόπ δὲν συμφωνεῖ;

—"Οχι. Πήγε νὰ τὸν δῇ στο Σάουθγουλντ, πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα για νὰ τὸν ἐναρρύνῃ. Τὸ δυσάρεστο ὅμως εἶναι ὅτι ὅλα στρέφονται ἐναντίον του. Δὲν ἔχει ἄλλοθι για καμμιὰ νύχτα. Καὶ τὴν περασμένη νύχτα, ἐπύνησε στὶς τρισήμις, πῆγε περίπατο και δὲν τὸν ξαναεἶδαν πρὶν απ' τὶς ἐντεκάμις, ὁπότεν πῆγε στο αστυνομικὸ τμήμα.

—Γιατὶ νὰ τὸ κάνη αὐτὸ;

—"Ο ινσπεκτορ τὸν εἶχε ζητήσει χθές—αν θυμάστε—νὰ κάνη τὴν κατάθεσή του. "Ο καθηγητὴς κούνησε τὸ κεφάλι.

—"Ο δικηγόρος μὸν μὸν εἶπε νὰ καλέσω τὸν διάσημο ἐγκληματολόγο Κρίστολεϋ Τζένκας για νὰ τοῦ ἀναθέσω τὴν ὑπόθεση.

Τὸν κάλεσα νὰ γευματίσουμε και δέχτηκε. Δὲν έδειχνε καμμιὰ συγκίνηση για τὴν τραγωδία της ὁποίας θύμα ὑπῆρξε ἡ κόρη του. Δὲν περιμέναμε τὸν Τζόπ για τὸ γεῦμα. "Ο καθηγητὴς έφαγε με τὴν ὀρεξὴ ἐνὸς ἀνθρώπου πὸν ἔχει ἥσυχη τὴν συνείδησή του.

Σὲ λίγο, άρχισε νὰ μιλῇ για ἕνα καινούργιο κανὸν ἐκστρατείας πὸν δὲν ὀργόσε νὰ παραδοθῇ για πειράματα στο ὑπουργεῖο των Στρατιωτικῶν. Τὸ κανὸνι αὐτὸ ήταν προσωρισμένο νὰ ἀναστατώσῃ τούς στρατιωτικὸς κύκλους. Καὶ κατέληξε:

(Ἡ συνέχεια στο προσεχές)

Απογοήτευση

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

ή νέα εκείνη, συνέδεσε μαζί της ένα ειδύλλιο.

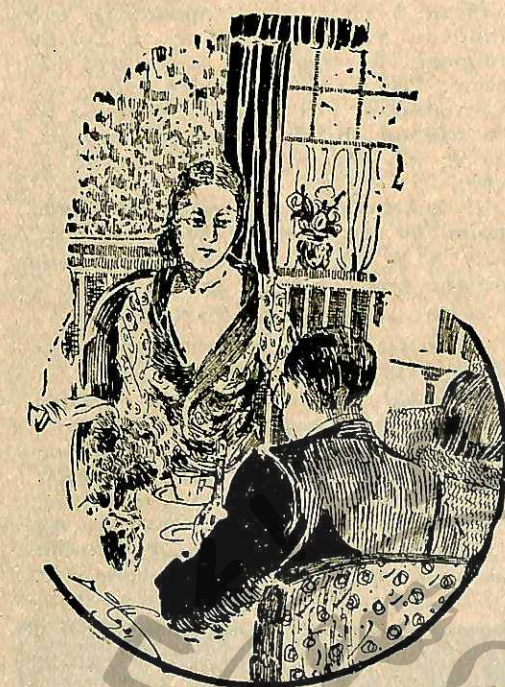
"Επαιξε μαζί της μιὰ κωμωδία ὅπως θὰ τὴν εἶπαι στο θέατρο.

Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πὸν δὲν εἶχε καταλάβει τότε ἡ νεαρὰ κυρία Μοντρεγκόλ.

"Ο Μοντρεγκόλ γρήγορα βαρέθηκε τὴν παντρεία.

"Η δυστυχὴς κυρία Μοντρεγκόλ, πὸν εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ κόψῃ κάθε σχέση με τούς γονεῖς της, γρήγορα κατάλαβε ὅτι ὁ ἄνδρας της δὲν ήταν παρὰ ἕνας κοινός, ἴσως και κάτι ὀλιγώτερο ἀπὸ κοινὸς νοῦς. Κάθε μέρα ἐδοκίμαζε και νέες ἀπογοητεύσεις. Ἀλλὰ εἶχε τὸ ἠθικὸ σθένος νὰ ὑποκύψῃ στη μοίρα της και νὰ ὑπομένῃ χωρίς νὰ παραπονῆται.

Μιὰ μέρα ὁ Μοντρεγκόλ της εἶπε ὅτι

— Δὲν εἰμαι δυσάρεστημένος πὸν ξαναβλέπω τὸ "Αβινιόν

αν της άρεσε τὸ θέατρο μπορούσε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του στην τουννέ. Εκείνη δέχτηκε με μεγάλη χαρά. Εἶχε τὸ σχέδιό της, θὰ γινόταν κι' αὐτὴ ἡθοποιός. Γιατὶ τάχα νὰ μὴν εἶχε κι' αὐτὴ κάποιο ταλέντο; Γιατὶ νὰ μὴν δοκιμάσῃ νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται κι' αὐτὴ; "Ισως εἶται νὰ ἐκαλλιτέρευε ἡ κατάσταση. Γιατὶ μαζί με τ' ὅλα θὰ εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶναι κοντὰ του, νὰ τὸν παρακολουθῇ στὰ παρασκηνία νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ τέλος πάντων. Εργάστηκε κρυφὰ και σε λίγο ήταν σε θέση νὰ βγῇ στην σκηνή.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ήταν ἐντελὸς ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο πὸν περίμενε ἡ κυρία Μοντρεγκόλ. "Ο σύζυγός της, ξαφνιαστικὸς βέβαια ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της και παρὰ τὴν μενάλῃ ἰδέα πὸν εἶχε για τὸν ἑαυτὸ του. Ζήλεσε. "Η κυρία Μοντρε-

γκόλ ὑπέκυψε και στην περίπτωση αὐτή. Ἀρνήθηκε τὸ λαμπρὸ στάδιο πὸν ἀνοίγεται ἐμπρὸς της για νὰ μὴ πληγώσῃ τὸν ἐγωισμό τοῦ.

"Απὸ τότε τὴν τυραννοῦσε. Τὴν ἐπρόσβαλλε κάθε μέρα, τὴν περιφρονοῦσε, της φερνόταν σὰν καμαριέρα του. Οὔτε καν τὴν συμβουλευόταν όταν ἐπρόκειτο νὰ τὴν πάρῃ μαζί του σε ταξίδι. Τὴν εἰπαινε πρὸ πάντων για νὰ τὸν περιποιητῇ.

Τὶ ζωὴ εἶχε περάσει ἀφότου κατάλαβε ὅτι προσπαθοῦσε μάταια νὰ κάνῃ τὴν καρδιά τοῦ συζύγου της νὰ αἰσθανθῇ μιὰ ιδιαίτερη στοργή γι' αὐτὴν! Δὲν βρῆκε ἀπέναντί της, παρὰ μιὰ ὑπερηφάνεια γελοία, μιὰ ὑστεροβουλία, μιὰ ψυχρότητα, μιὰ τὰ ὑπέμεινε ὅλα.

Πόσο ἀκριβὰ πῆλῳρεν τὸ λάθος της πὸν εἶχε διαπράξει ἕνα καιρό! Δὲν μπορούσε νὰ θυμῇ τὴν μέσα στη ζωὴ των τριάντα ἐτῶν πὸν ἀναπολοῦσε, νὰ εἶχε μιὰ μέρα εὐτυχίας.

"Η μόνωσή της και ἡ ἀξιολύπητη ζωὴ της παρατάσσονταν ἐμπρὸς της τώρα πὸν βρισκόταν στην πόλη αὐτή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔφυγε γεμάτη ἐμπιστοσύνη. Γιατὶ τὴν ἐμπιστοσύνη εὐτὴ, για τὴν θυσία τοῦ ἑαυτοῦ της πὸν ἔκαμε δὲν ἀπήλαυσε παρὰ πίκρα, πὸν ποτὲ δὲν περίμενε νὰ μεταβληθῇ σε χαρά.

"Ο Μοντρεγκόλ ἐπύνησε. Πέρασαν μερικά λεπτά ὡς ὅτου νὰ κατορθώσῃ νὰ ἔλθῃ στον ἑαυτὸ τοῦ.

—"Αβινιόν! εἶπε. "Εδὼ ἔχω μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερές μου ἀνανήσεις... Χαμογελοῦσε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε φαεινὸν ἐνῶ ἀπευθυνόταν πρὸς τὴν γυναῖκά του.

"Η κυρία Μοντρεγκόλ, αν και ἤξερε ὅτι δὲν της ἔκαμε ποτὲ κομπλιμέντα ὁ σύζυγός της, ἐν τούτοις, νόμιζε ὅτι κατάλαβε τὸ ἐνωῦσε με τὴ φράση τοῦ ἐκείνη. Αἰσθάνθηκε μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση και ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ξεχάσῃ ὅλα ὅσα εἶχε ὑποφέρει ἐπὶ τριάντα χρόνια.

"Όσο ὁ ἄνδρας της δὲν ήταν ὅπως τὸν ἐνόμιζε ἐγωιστής. Δὲν τὴν περιφρονοῦσε. Θυμάται πάντα τὶς πρώτες μέρες της ἀγάπης τους. Νὰ πὸν της τὸ ἀποδεικνύει.

Τὸν κύτταζε με ἕνα τρυφερὸ βλέμμα. Ξαναεἶδε τὴ μέρα ἐκείνη πὸν πίστεψε στο αἶσθημα τοῦ Μοντρεγκόλ, και ἐξελογιάσθηκε μαζί του.

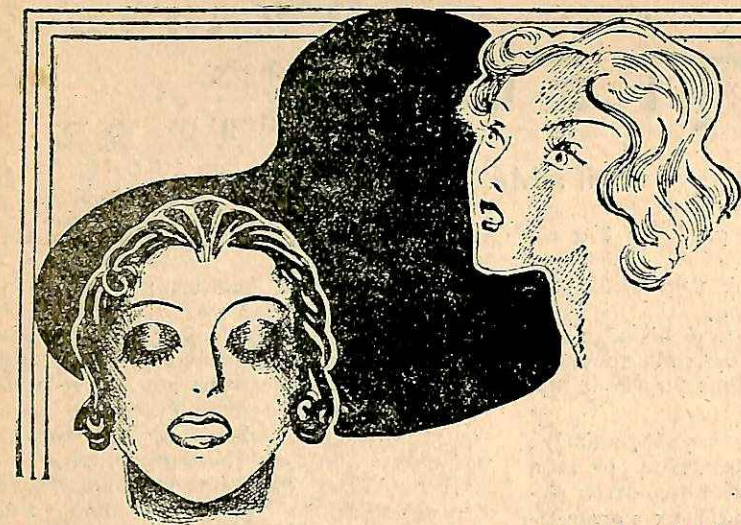
"Η ἰδέα του αὐτὴ νὰ θυμῇ τὰ περασμένα τὴν συγκίνησε.

Νόμιζε ὅτι ἐξιλεωνόταν ἀπέναντί της για τὴν σκληρότητα και τὴν ἀδιαφορία με τὴν ὁποία τὴν εἶχε περιβάλει ἐδὼ και τόσα χρόνια, και πὸν τὴν εἶχαν θίξει στὶς πὸν εὐαίσθητες χορδὲς της ὑπάρξεώς της.

—Νοί, ἐπανελάβε ὁ Μοντρεγκόλ, μιὰ φράση ἀνάμνηση! Στὸ θέατρο αὐτὴς της πτόλεως εἶχα τὴν πρώτη ἀληθινὴ μου ἐπιτυχία σε ἕνα παλὸ ἔργο, στὶς «Δυὸ "Ορφανές».

—"Α! ἔκανε ἡ κυρία Μοντρεγκόλ, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι με ἀπογοήτευση. Καταλάβαινε τώρα πιά ὅτι και ἡ τελευταία της ἐλπίδα ἔαβνε για πάντα...

ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

Δυο γυναίκες αγαπούν

«Η Ζυλιάν τὰ λέγει όλα του υἱόγου της, ἐπὶ παρουσία πάντοτε καὶ τοῦ αὐλάρχη, ποὺ φρουρεῖται ἀπὸ τὸ κακὸ του. Ἡ Ζυλιάν διηγείται τὴν ἱστορία τῆς διαθήκης τοῦ Γισβέρτου Μαινάου καὶ παραδίδει στὸν ἄνδρα τῆς τὸ κουτάκι μὲ τὸ περίφημο ἔγγραφο, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Γισβέρτος ἀναθέτει σὸν Μαινάου τὴν ἐκτέλεση τῆς διαθήκης του καὶ τὴν προστασία τῆς συζύγου του καὶ τοῦ παιδιοῦ του, τοῦ Γαβριήλ.

Ὅλη ὅμως αὐτὴ ἡ ἱστορία καὶ ἰδίως τὸ πέσιμό της στὴν λίμνη ἔχει κλονήσει τὴν Ζυλιάν ποὺ πέφτει τέλος λιποθύμη στὴν ἀγκαλιά τοῦ συζύγου της. Ἐχουν περάσει ἑβδομάδες ἡ Ζυλιάν τώρα εἶνε σὲ ἀνάρρωση. Ὅλα ἔχουν περάσει σὰν ἕνας κακὸς ἐφιάλτης. Ὁ Μαινάου εἶναι ἐκεῖ κοντὰ της, στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Ἡ Ζυλιάν τὸν βλέπει καὶ φωνάζει.

26. (Ἡ συνέχεια)

Ραούλ !
«ὦ ! Τί στιγμή ! Πῶς ἡ χαρὰ ἀποζημιώνει γιὰ τὰ μαρτύρια τὰ ὁποῖα διαδέχεται;
Πῆρε τὸ ὠραῖο ἀδυνατισμένο χέρι τῆς ἀγαπημένης του Ζυλιάν καὶ τὸ γέμισε φιλία. Κατόπι ἔφερε τὸ δάκτυλο στὰ χεῖλιά γιὰ νὰ τῆς συστήσῃ σιγῇ.

Τὸ ὠραῖο χαρούμενο βλέμμα γύρισε τὸ δωμάτιο. Μὲ πόση ἐκπλήξη καὶ χαρὰ ἀνοίχθηκαν τὰ μεγάλα μάτια, ὅταν ἐμπρὸς στοῦ τραπέζι μὲ τὰ φάρμακα διέκριναν μιὰ ψηλὴ κοκκινομαλλοῦσα γυναίκα, τὴν Οὐλρικ ! Τὴν εἶχαν φωνάξει τηλεγραφικῶς κατὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύκτα, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ζυλιάν ἔπεσε ἀσθενής, καὶ ἡ ἀφωσιωμένη ἀδελφὴ ἔτρεξε κοντὰ στὴν Ζυλιάν. Ἦτο τὸ στήριγμά της, τὸ θάρρος, ἡ δύναμη, ὁ φύλαξ ἀγγελὸς της. Κανένα ξένο χέρι δὲν ἀγγίζει τὴν ἀδελφὴ της, γιὰ τὴν ὁποία ἔτρεφε στοργὴ μητέρας. Καὶ οἱ δυὸ μὲ τὴν ἴδια χειρονομία τὴν παρεκάλεσαν νὰ μὴ μιλήσῃ. Ἀλλὰ ἐκείνη χαμογέλασε.

— Πῶς εἶναι τὸ παιδί μου ; εἶπε.
— Ὁ Λέο εἶναι καλὰ, ἀπῆντησε ὁ Μαινάου. Γράφει κάθε μέρα ἕνα σωρὸ γράμματα στὴν ἀγαπημένη μητέρα του, ἡ ὁποία θὰ τὰ εὕρῃ ἐκεῖ μαζεμένα σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι.

— Καὶ ὁ Γαβριήλ ;
— Κατοικεῖ στὸν πύργο μὲ τὸν πα-

δαγωγὸ ποὺ τὸν μορφώνει καὶ τὸν ἀγαπᾷ πολὺ. Περιμένει μὲ πυρετώδη ἀνυπομονησία τὴν στιγμή ποὺ θὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τῆς ὡραίας καὶ γενναίας προστάτιδός του.

Τὰ ἐλέφαρα ἔκλεισαν πάλι καὶ ἡ Ζυλιάν θυβίστηκε σὲ γλυκὸ καὶ θαυδύπνο.

Μετὰ ὀκτῶ μέρες, στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της ἡ Ζυλιάν μπόρεσε νὰ κἀνῃ μιὰ βόλτα στὸ δωμάτιο. Ἦσαν οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ὁμοῦς ὁ οὐρανὸς ἦταν αἰθριός. Κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ χειμῶνας δὲν θὰ ἦρχετο τὴν χρονιά ἐκείνη.

Ἡ Ζυλιάν στάθηκε στὸ σαλόνι, τοῦ ὁποίου οἱ τζαμόπορτες ἦσαν ἀνοιχτές.

— «Α ! Ραούλ ! εἶπε. Πόσο εἶναι εὐτυχὴς κανεὶς νὰ ζῇ καὶ νά...

— Καὶ νά ; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Καὶ νὰ ἀγαπᾷ ! προσέθεσε ἀκουμπώντας τρυφερὰ ἐπάνω του.

Ἐξάφνα ἀκουσε κρότο καὶ στάθηκε μὲ τὰ μάτια δάκνοιντα.

— Εἶναι ὁ Λέο ! τῆς εἶπε ὁ Μαινάου καθουχαστικά. Τρέχει μὲ τὸ ἀμαξάκι του, ποὺ τὸ σέρνουν δυὸ κασίκες. Μεῖνε ἡσυχῇ, ἀγαπημένη μου. Δὲν θὰ ἀκούσης πιά νὰ κυλᾷ ἡ πολυθρόνα τοῦ αὐλάρχη. Πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅλα

ὅσα ἔγιναν, καὶ ὁ γιατρός τώρα τὸ ἐπιτρέπει. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σταματήσω τὴν σκέψη μου στὶς τρομερὲς ἐκείνες στιγμὲς, οὔτε νὰ ἰδῶ τὸ ἰνδικὸ περίπτερο. Ἡ Οὐλρικ, ἡ φρόνιμη καὶ καλὴ μας Οὐλρικ, θὰ σοῦ τὰ πῇ ὅλα.

Ἡ Ζυλιάν πῆγε καὶ ἐξαπλώθηκε πάλι στὴν πολυθρόνα της στὸ μπλὲ σαλόνι. Ἡ Οὐλρικ κάθησε κοντὰ της. Ἡ κυρία Λὸν ἦλθε καὶ τῆς ἔφερε ἕνα καυθᾶκι σταφύλια ποὺ τὰ εἶχε κόψει ὁ ἴδιος ὁ Μαινάου.

— Ἀπὸ πότε ὁ αὐλάρχης ἔπαυσε νὰ μένῃ στὸν Σόνδερθ ; τὴν ρώτησε ἡ Ζυλιάν.

— Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, κυρία θάρων. Ὅταν πέρασε τὸν διάδρομο θγαίνοντας ἀπὸ τὸ διαμέρισμά σας ἦταν ἀγριώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Στάθηκε στὴν εἴσοδο, ὅπου περίμεναν ἀρκετοὶ ὑπηρέται.

— Ἐ! φώναξε. Τί μὲ κυττάζετε ἔτσι σὰν ἡλίθιοι ; Ἀ! Μοῦ ἔχετε συναναστροφή ;... Πήγαινε ἐσὺ ἀμέσως νὰ μοῦ φέρῃς τὸν κ. Μπέργκ.

Ὁ Γιάννης, πρὸς τὸν ὁποῖο εἶχε ἀπευθυνθῇ, ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ στόμα.

— Ἐ! Δὲν ἀκούς ; φώναξε ὁ αὐλάρχης.

— Ἀκούω, κύριε ! εἶπε ὁ Γιάννης. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ φωνάξω τὸν κ. Μπέργκ, γιὰτὶ ἔφυγε... ἡ μάλλον δραπετεύσε.

«Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν στιγμή ἐκείνη. Ἦταν τὸ τελευταῖο κτύπημα γι' αὐτόν. Χρειάστηκε νὰ τὸν ὑποστηρίξουν γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ διαμέρισμά του. Ὁλητὴν νύχτα ἔφτιαναν τὶς ἀποσκευές του καὶ τὸ πρωὶ στὶς ἑπτὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο.

— Εἶναι ἕνας ἄθλιος ! εἶπε ἡ Οὐλρικ, ὅταν ἡ κυρία Λὸν ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ πάῃ μερικὰ σταφύλια στὸν Λέο. Δὲν ζήτησε κανὲν νὰ δῇ τὸν ἔγγονό του. Τὸν ἔξεχασε κιόλας. Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ Σόνδερθ εὐθὺς καθὼς θὰ γίνῃς ἐντελὼς καλὰ, Ζυλιάν, καὶ ὄχι γιὰ τὴν φραγκονία, ἀλλὰ γιὰ τὸ Βολκερχάουζεν, γιὰτὶ ὁ Μαινάου θέλει νὰ ἐπιβλέπῃ μόνος του τὰ κτήματά του... Καὶ ξέρεις, ἀγάπη μου, ποῦ θὰ στολίσωμε ἐφέτος τὸ δένδρο τῶν Χριστουγέννων ;...

«Στὸ Ρούντιντορφ, στὴν θέσι ἀκριβῶς ὅπου ὁ πατέρας μας μάς μάζεψε τριγύρω του. Ὁ Μαινάου νοίκιασε τὸ πάρκο καὶ τὸν πύργο ἀπὸ τοὺς δανειστάς γιὰ πολλὰ χρόνια. Θὰ φύγω πρὶν ἀπὸ σὰς, γιὰ νὰ ἐτοιμάσω. Τὰ ἐπιπλα ἔχουν παραγγελλῇ καὶ ὁ Μάγνος μοῦ

γράφει, ὅτι ἡ γρηὰ Λένα τρέχει στὰ δωμάτια σὰν τρελλὴ καὶ φωνάζει ὅτι ἡ παλὴ δόξα τῶν Τράχεμπεργκ θὰ ἀναγεννηθῇ. Δὲν θὰ ἔχουμε τὴν μητέρα μας μαζί. Εἶναι ἐξ ἴσου ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν Λένα, γιὰτὶ ὁ Μαινάου τῆς ὥρισε ἐπιχορήγηση γιὰ νὰ ζήσῃ ὅπου τῆς ἀρέσει: στὸ Ρούντιντορφ ἢ στὴν Δρέσδη, καὶ αὐτὴ προτίμησε τὴν Δρέσδη. Θὰ περιμένῃ μόνον τὴν ἀφίξή σου καὶ κατόπιν θὰ πάῃ, καθὼς λέει, νὰ ἀπολαύσῃ τὶς τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, τίς ὁποῖες ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ δώσῃ σὲ μιὰ γυναίκα ἐρημὴ καὶ ἀδικοβασανισμένη... Τὰ πιστεύει ὅπως τὰ λέει, παιδί μου, καὶ πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσουμε. Ἡ κυρία Λὸν θὰ ἔλθῃ μαζί μας. Ὁ Μαινάου θέλει νὰ τὴν ἔχῃ πάντοτε κοντὰ του, τόσο ἐκτιμᾷ τὴν καλὴ καρδιά καὶ τὴν ἀφοσίωσή της. Δὲν θέλει νὰ τὴν χωρίσῃ ἀκόμα ἀπὸ τὸν Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξακολουθήσῃ λίγο καιρὸ ἀκόμη τὰ μαθήματα τοῦ παιδαγωγοῦ του. Κατόπιν ὁ νεαρὸς θαρῶνος Μαινάου θὰ πάῃ στὸ Ντύσελντορφ νὰ σπουδᾷ ζωγραφικὴ, γιὰ τὴν ὁποία δειχνεῖ ἐξαιρετικὸ ταλέντο. Ὁ Ντάμμερ διωρίσθηκε ἀρχιφύλαξ στὸ Βολκερχάουζεν. Θὰ πάῃ ἐκεῖ σὲ δυὸ μῆνες μὲ τὴν μησὴ του, ἡ ὁποία ἔγινε γυναίκα τὸν καὶ ὁ γέρος πατέρας του θὰ μέινῃ μαζί του... Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὰ περίπου εἶναι ὅσα εἶχαν νὰ σοῦ πῶ, ὅλα ὅσα ὁ ἀρχὼν καὶ κύριός σου κρίνει σκόπιμο νὰ μάθῃς. Πιστεύει ὅτι τὰ κανόνισε ὅλα κατὰ τρόπο, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν σου... Ἀκουσε, καρδιά μου. Δὲν εἶμαι χαρκτηρ ἐνθουσιώδης, οὔτε διαχυτικός καὶ ὁμοῦς θὰ ἤθελα κάθε στιγμή νὰ ἀπευθύνω ἕναν ὕμνο στὸν Θεό, γιὰτὶ ἔλεω πόσο ἀγαπᾷται ἡ καλὴ μου ἡ ἀδελφὴ. Καὶ τί θὰ πῇς ὅταν μάθῃς ὅτι ἡ Οὐλρικ κόμησσε Τράχεμπεργκ νοίκιασε μιὰ ἀποθήκη τοῦ Ρούντιντορφ γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐργοστάσιο ἀνθέων ; Ὁ Μαινάου ἐπιδοκιμαζεῖ τὸ σχέδιό μου. Μοῦ δανεῖζει μάλιστα καὶ τὰ κεφάλαια ποὺ χρειάζονται γι' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρηση. Ἐλπίζει ὅτι μὲ τὴν ἐργασία καὶ τὴν οἰκονομία θὰ κατορθώσω νὰ ἀναλάβω ἀπὸ τὴν χρέη ἕνα μέρος τῶν κτημάτων μας. Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ δώσῃ τὴν δύναμη ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ φθάσω μιὰ μέρα σ' αὐτὸν τὸν σκοπὸ.

Σώπασε, ἐνῶ ἡ Ζυλιάν τὴν κύτταζε μὲ ἀγαλλίαση. Ἀλλὰ ἔξαφνα τὸ πρόσωπό της σκοτεινίασε.
— Μιὰ λέξη ἀκόμα, Οὐλρικ... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... αὐτός...
— Ὁ ἐγκληματίας ; Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχῇ, παιδί μου. Ἐφυγε καὶ δὲν θὰ τὸν ξανὰβῃς. Ὁ κόσμος εἶχε ἐξεγερθῇ τόσο ἐναντίον του, ὥστε θὰ τὸν λιθοβολοῦσαν πρὶν προλάβουν νὰ τὸν πιάσουν. Καὶ ἡ δοῦκισσα ἀκόμη ἔπεσε στὴν δυσμένειαν τοῦ λαοῦ της, γιὰτὶ τὸν προστάτεψε καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς νὰ τῆς ἐπιβάλουν διαμονὴν σὲ μεσημερινὸ κλίμα.
Ὁ Μαινάου μπῆκε. Τὸν ἀκολουθοῦσαν τὰ δυὸ παιδιά.
— Ραούλ, πόσα σοῦ χρωστῶ ! εἶπε ἡ Ζυλιάν.
— Ἐμένα ; Καὶ γιὰτὶ ; Σὰν παλῆς καὶ ἀδύνατος ἐγώ ; τῆς, πῆρα ὅλα τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα εὐνοοῦν τὴν εὐτυχία μου... ἡ ὁποία στὸ ἐξῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δεύτερη γυναίκα μου.

ΤΕΛΟΣ

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος 8ος ἐθαυμάσθη καὶ δικαίως ἀπὸ τὸν λαὸ του γιὰ τὴν ψυχραιμία μὲ τὴν ὁποία ἀντιμετώπισε τὴν ἀπόπειρα τοῦ Μάχον. Ἴσως γιὰτὶ ἀπὸ πολλὰ νορὶς γνώρισε τοὺς ἀνθρώπους στὴ μάχη, καὶ ἔμαθε τὴ ζωὴ ἀντικρύζοντας τὸν θάνατο.

«Ἐπὶ τέσσαρα χρόνια, λέγει συχνά, ποὺ διήρκεσε ὁ πόλεμος εἶδα τί εἶναι ἡ ἀνθρωπότης, καὶ ἔγινά κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἕνας ἀνθρώπος!».

□ □

Ὅταν ὁ Ἐδουάρδος 8ος ἀνέβηκε στὸν θρόνο ἤρθε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ κάποιο διάσημο Γάλλο ἀστρολόγο ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ μιὰ ἀπόπειρα, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν στέψη του. Ὡς πρὸς ἐπικίνδυνον χρονολογία καθωριζόταν ἀπὸ τὸν ἀστρολόγο τὸ διάστημα μεταξὺ 15 Μαΐου ἕως 15 Ἰουλίου 1936.

Ὁ βασιλεὺς ποὺ δὲν εἶναι καθόλου προληπτικός δὲν ἔδωσε καὶ πολλὴ σημασία στὴν προειδοποίηση αὐτή, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τὸ ἴδιο κι' ἡ προσωπικὴ του ἀστυνομία ποὺ ἤρθε τεράστιο μέγεθος γιὰ νὰ προλάβῃ κανένα ἀπεικταίον.

Τὸ βράδυ τῆς 15 Ἰουλίου, καθὼς τελείωνε τὸ ταχθεῖν ὑπὸ τοῦ ἀστρολόγου ὡς ἐπικίνδυνον χρονικὸ διάστημα ὁ Ἐδουάρδος εἶπε γελώντας στοὺς γύγους του:

— Εἶχα δίκιο νὰ πιστεύω στὸ δικό μου ἄστρο κι' ὄχι στοὺς ἀστρολόγους καὶ στὰ ἄσπρα γενικάς!

Ἀλλοίμονο ! Τὰ ἄσπρα δὲν εἶχαν ἀπατηθῇ παρὰ κατὰ ἕνα εἰκοσιτετράρο, πράγμα ποὺ δὲν εἶναι καὶ πολλὸ ἀνσφραγῇ κανεὶς ἐπὶ πόσα ἀτέλειωτα χρόνια ἐξελλίσσονται!

□ □

Ἡ ἀπόπειρα τοῦ Μάχον ὑπενθυμίζει μιὰ ἄλλη ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια κατὰ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας ποὺ ἔγινε ἀργότερα, Ἐδουάρδος 7ος.

Ἐλέγαν στὸν Ἐδουάρδο ὅτι ὁ παρ' ὀλίγον δολοφόνος του θέλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα ἐπαναστατικὸ ἰδεώδες:

— Τὸ ἰδεώδες, εἶπε ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, εἶνε ἕνα ἐπικίνδυνον ὄπλο σὲ μερικὰ γένη!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΑΣ

Οἱ ποιηταί, οἱ μουσικοί, οἱ ζωγράφοι, οἱ συγγραφεῖς δὲν πεθαίνουν. Μὰς ἐγκαταλείπουν μόνο, ἀφήνοντας πίσω τὸ καλλίτερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ των...

Ὅμως ὁ θάνατος μιὰς μεγάλης χορεύτριας εἶναι πραγματικὴ καταστροφὴ. Γιατὶ δὲν ἀφήνει πίσω της παρὰ μιὰ φουχτα στάχτη, ἕνα γοθάκι, μιὰ δειντάγια, ἕνα ζευγάρι κιστανιέτες... μερικὲς ἀναμνήσεις ποὺ σβύνουν ὁλόένα...

Ἡ περίφημη χορεύτρια Ἀργεντίνα πῆθα νὲ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνα βράδυ γυνώντας ἀπὸ μιὰ χορευτικὴ ἐορτὴ ποὺ εἶχε δοθῇ πρὸς τιμὴν της. Μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό της, αἰσθάνθηκε κάποια ἀδιαθεσία καὶ λίγα λεπτά ἀργότερα ἔκλεινε τὰ μάτια της γιὰ πάντα. Ἐνῶς θάνατος γρήγορος, χωρὶς κανένα πόνο ὅπως τῆς ταβίαζε...

□ □

Τὸ πραγματικὸ της ὄνομα ἦταν Ἀντωνία Μερσέ. Γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια στὸ Μπουένος Ἀϊρες, ἀπὸ πατέρα καστιλλιάνο, χορευτὴν τὸ ἐπάγγελμα. Ἡ μητέρα της ἦταν ἕνα κορίτσι τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας τῆς Κορδοῦνης, μὲ τὴν ὁποίαν διέκοψε κάθε δεσμό γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν χορευτὴν ποὺ εἶχε ἀγαπήσει. Ἡ Ἀργεντίνα λοιπὸν ἦταν μιὰ καθαρόαιμη Σπανιόλα. Στὶς φλέβες της ἔρρεε συγχρόνως ἀριστοκρατικὸ καὶ λαϊκὸ αἷμα. Ἀπὸ τεσσάρων χρόνων ἄρχισε νὰ παίρνῃ μαθήματα χοροῦ ἀπὸ τὸν πατέρα της. Εἰς ἡλικίαν 11 χρόνων προσελήφθη ὡς πρώτη χορεύτρια στὸ βασιλικὸ θέατρο τῆς Μαδρίτης. Ἀργότερα ἄρχισε νὰ περιδιαβάξῃ ἀνὰ τὸν κόσμον, ἐγκαταλείποντας τὴν ἐπίσημη θέσι της.

Πολλὴ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον ἡ Ἀργεντίνα εἶχε χορεύει στὸ «Σαρντέν ντε Παρί» καὶ στὸ «Μουλὲν Ρούζ» δύο χρονικά διαστήματα ποὺ μεσολάβησαν μεταξὺ δύο μεγάλων τουρνέ ἀπ' τὸ Μεξικὸ στὸ Σαίν-Πέτεσμπουργκ καὶ ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη στὴν Στοκχόλμη. Οἱ τουρνέ ὅμως ἐκεῖνες μὲλὶς ἔβγαζαν τὰ ἐξοδα της καὶ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὰ πριγκιπικὰ ταξίδια της τῶν τελευταίων 10 ἐτῶν ποὺ ὀργανωνόνταν τόσο περίφημα ἀπὸ τὸν ἀσὸ τῶν ἱμπεριαλισμῶν. Ἀρνολντ Μικελ καὶ τῆς ἀπέφεραν κολλοσιαία ποσά, ἀντάξια τῆς ὑπέροχης τέχνης της.

Ἐν τούτοις ἀγνοήθηκε ἕνα διάστημα κι' αὐτὴ, ὅπως καὶ τόσο ἄλλοι μεγάλοι.

Τὸ Παρίσι ἔμεινε ἀρκετὸν καιρὸ ἀδιάφορο στὸ ταλέντο της. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ συννηθισμένα νούμερα τοῦ θεάτρου «Ὀλύμπια». Πολλὴ ἀργότερα, ἡ Ἀργεντίνα κατέκτησε τὴν δόξα ποὺ τῆς ἀνῆκε, δικαιολογημένα ἄλλωστε. Καὶ δὲν θ' ἀναδεικνύονταν ἴσως ποτὲ Ἀργεντίνα τὴν περίφημη καμπάνια γιὰ τοὺς Ἀργεντινικοὺς χοροὺς τοῦ Ἀντρέ Λέβινσον ποὺ ὠδήγησε τὸ κοινὸν στὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυΐας τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος ποὺ ἔγινε γρήγορα τὸ εἰδωλό τοῦ Παρισίου.

Στὴν περίφημη μονογραφία ποὺ ἀφιέρωσε στὴν Ἀργεντίνα ὁ Ἀντρέ Λέβινσον τὴν χαρακτηρίζει ὡς «τὴν ζωτανὴ ἐνσάρκωση τοῦ ἰσπανικοῦ χοροῦ».

Κι' αἰσθάνεται κανεὶς μιὰ βαθειὰ λύπη διαπιστώνοντας ὅτι ἡ Ἀργεντίνα πεθαίνοντας, παίρνει μαζί της τὴν ὑπέροχον τέχνη της ποὺ γοήτευσε, ποὺ συνεκίνησε τόσο τὸν κόσμον...

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ

Η μεγάλη Άγγλις ηθοποιός Ίρεν Ντάν, που έγινε διάσημη με την υπέροχη απόδοση της Ραίη Σμιθ στο αριστούργημα της Φάνυ Χάρσι «Στο περιθώριο της ζωής» πρόκειται τώρα να γυρίσει ένα φιλμ αναφερόμενο στην ζωή της κυρίας Κίουρη. Στο φιλμ αυτό η Ίρεν θα ενσαρκώσει την μεγαλοφυή γυναίκα που έδωσε στην παγκόσμια επίσημη με την εφεύρεση του ραδίου.

Η Ίρεν Ντάν πήγε τελευταίως στο Παρίσι, όπου ζήτησε πληροφορίες από την οικογένεια της κυρίας Κίουρη για τις συνήθειες του ενδόξου προτύπου της, για να κατορθώσει έτσι να αποδώσει όσο το δυνατόν καλύτερα εκείνη που υπήρξε η μεγαλύτερη γυναίκα ιδιοφυΐα του αιώνα μας.

ΤΕΤΡΑΠΟΔΕΣ

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Θα πίστευε κανείς ότι τα ζώα που παίζουν στον κινηματογράφο προκαλούν κάποτε την ζήλεια των ανθρώπων συναδέλφων των. Και ο λόγος είναι ότι ένα ζώο στο φιλμ προσελκύει ακατανίκητα την προσοχή του κοινού. Μπορεί ο βοσκός να εξομολογηθεί τον έρωτά του στην βοσκοπούλα σ' ένα ειδυλλιακό τοπίο. Αν τυχόν όμως σέ καμμιάν άκρη του τοπίου έμφανισθεί κανένα γατάκι ή κατσικάκι, δόλος ο θαυμασμός και η προσοχή των θεατών στρέφεται στις χαριτωμένες

κινήσεις του ζώου.

Ο «Φλός» το ωραιότατο σκυλλάκι που έπαιζε στην «Μίς Μπά» είναι ένα από τα μεγαλύτερα... «κυνικά» αστέρια!

Όταν γυρίστηκε το «Κάλεσμα» του Λάσους του Τζάκ Λόντον με την Λορέττα Γιούγκ και τον Κλάρκ Γκάιμπλ, όλοι οι ηθοποιοί παρπονούντο έξ αιτίας του «Μπουκ» του τεραστίου σκύλου των Έσκιμώων, του οποίου ή σιλουέττα, έκάλυπτε συχνά την σιλουέττα των ανθρώπων συναδέλφων του και ο οποίος προσείλκυε την προσοχή όλης της αιδούσης, έστω και μ' ένα απλό κίνημα της κεφαλής ή της ουράς.

Τ' άλλα επίσης έχουν επιτυχία στον κινηματογράφο. Τελευταίως, ο διευθυντής μιας μεγάλης φίρμας του Χόλλυγουντ διέσχισε όλη την Καλιφορνία, το Νέο Μεξικό και μέρος του Παλαιού Μεξικού για να ανακαλύψει το ιδεώδες αλγογό που του χρειαζόταν για ένα φιλμ.

Η ΑΓΑΠΗ

ΤΗΣ ΧΑΡΡΙΕΤ

Η Χάρριετ Χίλλιαντ, μία από τις ωραιότερες Αμερικανίδες ηθοποιούς ευρισκόμενη στην Ευρώπη ήταν υποχρεωμένη να επιστρέψει στη Νέα Υόρκη όπου επρόκειτο να πρωταγωνιστήσει στην νέα ταινία της Ρ. Κ. Ο. «Κόμης Πέτε». Ο καιρός όμως περνούσε και η ωραία Χάρριετ δεν έμφανιζόταν

Τέλος ανακαλύφθηκε ότι η Χάρριετ, τρεις μέρες προτού κάνει το τελευταίο της ταξίδι πέρισυ στη Νέα Υόρκη όπου γύρισε το «Ακολουθήστε τον στόλο» με τον Φρέντ Άσταρ και την Τζίντζερ Ρότζερς είχε παντρευτεί τον γνωστό διευθυντή ορχήστρας και καλλιτέχνη Όζι Νέλσον.

Μόλις τελείωσε το φιλμ «Ακολουθήστε τον στόλο» η Χάρριετ έσπευσε εις συνάντησιν του συζύγου της και τώρα δεν δείχνει καμμία διάθεση να ξαναγυρίσει στη Νέα Υόρκη.

Εν τώ μεταξύ ο ρόλος της στον «Κόμητα Πέτε» ανέτελλε ήδη στην Άνν Σόθερν.

Ο ΦΟΒΟΣ

ΤΟΥ ΜΠΑΞΤΕΡ

Ο γνωστός ηθοποιός της «Εταιρίας Φόξ, Ουόρνερ Μπάξτερ γύρισε τελευταίως ένα ωραιότατο φιλμ «Ο δρόμος της δόξας».

Όλοι ήταν πολύ ευχαριστημένοι από την υπόδουση του Ουόρνερ και μόνο ο ίδιος εύρισκε ότι είχε παίξει άπαισια και ότι το φιλμ θα απέτυγγανε καταγνώδως.

Ετσι, την περασμένη εβδομάδα που ήταν η προεμιέρα ο Ουόρνερ προτίμησε να πάρη το αυτοκίνητό του και να πάη σ' ένα έξοχική έκδρομη για να αποφύγη να παρουσιασθή σ' αυτήν.

Το φιλμ, παρ' όλες τις άπαισιόδοξες προβλέψεις του πρωταγωνιστού, είχε θριαμβευτική επιτυχία.

Την άλλη μέρα, πρωί, πρωί, ο Ουόρνερ

Μπάξτερ πηγαίνοντας στο στούντιο με κατεβασμένα μούτρα βρέθηκε έντελως απρόοπτα μπροστά σ' έναν κατακλυσμό συγχαρητηρίων τηλεφωνικών, τηλεγραφικών, προφορικών και γραπτών!

Κι' έτσι προτού περάσουν πολλά λεπτά ο Μπάξτερ γελούσε δλόκληρος για το άδικαιολόγητο τράκ του.

ΕΙΠΑ «ΑΥΡΙΟ»!

Ο Ουάλτερ Βανγκερ, ο νέος σκηνοθέτης που εξελίσσεται πολύ κατ' αιώνα, πήρε ένα καλό μάθημα την περασμένη εβδομάδα από κάποιον φωτογράφο.

Ο φωτογράφος παρακάλεσε τον Βάγκερ να ποζάρη για μία φωτογραφία που του είχε παραγγείλει μία έφημερίς αμερικανική για την κινηματογραφική της σελίδα.

—Αύριο! απήντησε ο Ουάλτερ. Σήμερα είμαι πολύ απασχολημένος. Δεν μπορώ!

Ο φωτογράφος επέμεινε. Μα ο σκηνοθέτης δεν έκάμφθη.

—Αύριο! επανέλαβε αποφασιστικά.

Ο φωτογράφος όμως εξακολούθησε να τον παρακαλή να ποζάρη σήμερα, αφού δεν θάχανε παρά δυο λεπτά.

—Είπα «αύριο!» φώναξε ο σκηνοθέτης έκνευρισμένος.

Την στιγμή εκείνη ακούσθηκε ένας κρότος. Η φωτογραφία είχε παοθή.

—Κι' εγώ είπα «σήμερα!» φώναξε ο ξευπνος φωτογράφος, αρπάζοντας τη μηχανή του και κατεβαίνοντας τις σκάλες δέκα-δέκα ενώ ο Ουάλτερ τον κύτταζε σαν χαζός.

ΑΝΤΙΖΗΛΙΕΣ

Υστερα από τον μεγάλο καυγά μεταξύ Μέρλε Όμπερον και Μαρλένε Ντήτριχ επειδή η Μαρλένε είχε πάρει τον ρόλο που προωριζόταν για την Μέρλε στο φιλμ «Ο κήπος του Άλ-λάχ» προμηνύεται τώρα καινούργιος καυγάς εξίσου ενδιαφέροντος.

Η «Εταιρία Ρ. Κ. Ο. πρόκειται να γυρίσει μία μεγάλη ταινία: την «Ιωάννα ντ' Άρκ» με θέμα τη ζωή της Αύρηλιανής Παρθένου.

Τον ρόλο όμως της Ιωάννας ντ' Άρκ τον εποφθαλμιούν δυο σαρ συγχρόνως: η Κάθριν Χέμπουργκ και η Κλωντέτ Κολμπέρ.

Η μίς Χέμπουργκ, ανήκει στην εταιρία Ρ. Κ. Ο. και είναι βέβαια φυσικώτερο να παίξει αυτή τον ρόλο, όμως υπάρχουν πολλοί που υποστηρίζουν την Κλωντέτ Κολμπέρ.

Κι' έτσι τώρα, όλοι περιμένουν να δούν ποιά θα καταλήξη η μονομαχία Κάθριν - Κλωντέτ.

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Το ειδύλλιο του Κλάρκ Γκάιμπλ και της Καρόλ Λομπάρ προχωρεί κανονικά.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον Χένρυ

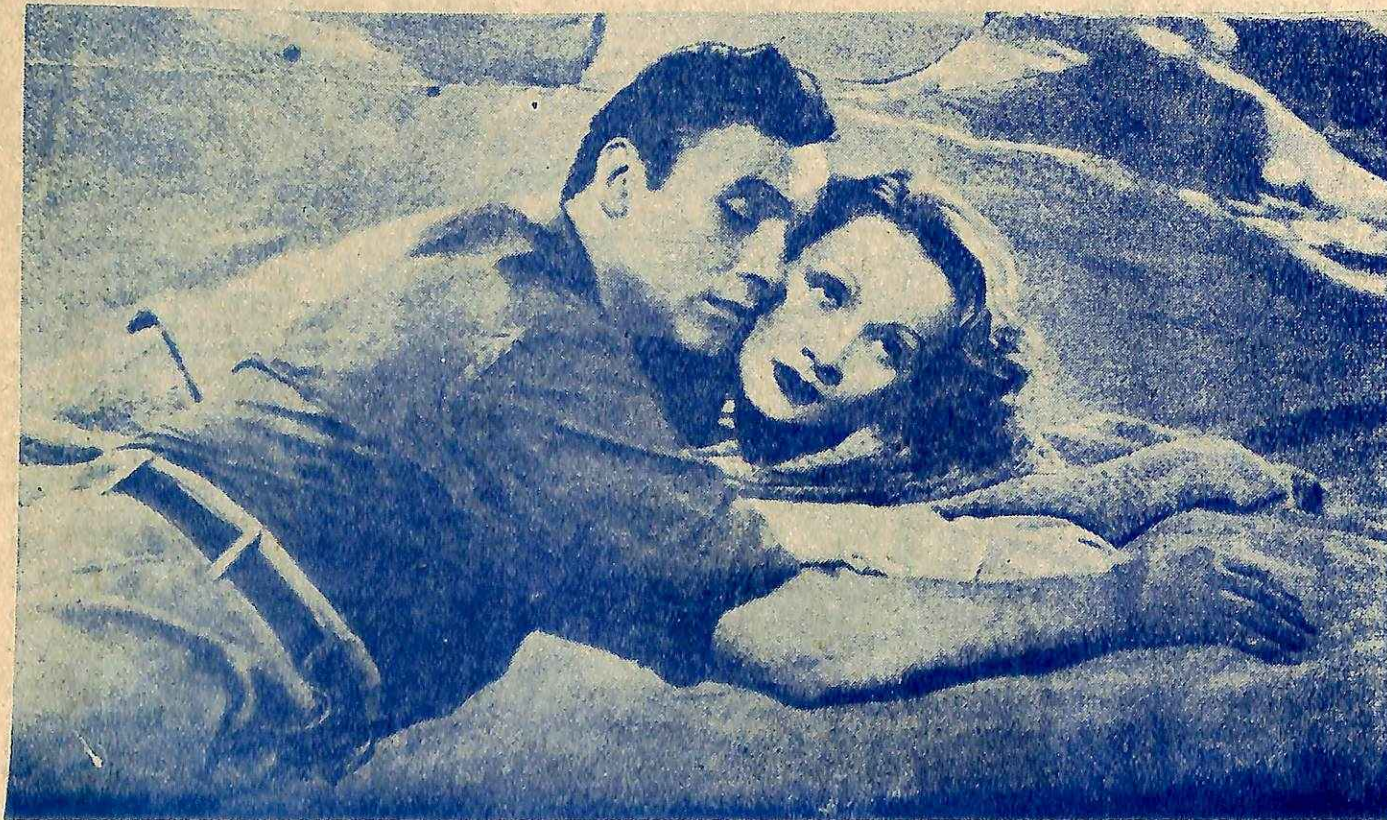
Ο γοητευτικός Ρόμπερτ Τάιλορ και η πεντάμορφη Λορέττα Γιούγκ σε μία σκηνή του φιλμ «Ιδιωτικός Αριθμός». Ός γνωστόν ο Μπόμπ Τάιλορ είναι το νέο είδωλο του αμερικανικού κινηματογράφου.

Φόντα και την Μάργκαρετ Σούλλαβαν που φαίνεται ότι πολύ συντόμως θα ξαναπαντρευτούν. Εν τώ μεταξύ ο πρώην σύζυγος της Μάργκαρετ, σκηνοθέτης Ουίλλιαμ Βίλερ συνοδεύει παντού την Λουίζα Ράινερ.

Το Χόλλυγουντ διερωτάται αν ο Λύλ Γάλμποτ θα αποφασίσει να παντρευτεί την χαριτωμένη Λίνα Μπάσκετ, η οποία έπανηλθε τώρα στην δόνη, αφού την είχε εγκαταλείψει αρκετόν καιρό. Η Λίνα Μπάσκετ δεν ήταν μόνο γνωστή ως ηθοποιός αλλά και ως σύζυγος του μακαρίτου Σάμ Ουόρνερ, διευ-

θυντού της εταιρίας Ουόρνερ, ο οποίος την παντρεύτηκε όταν εκείνη ήταν χορευτικό αστέρι των «Φλό Ζιγκφελντ Φόλλις» στην Νέα Υόρκη.

Ο βαθύπλουτος μεγαλοβιομήχανος, παραγωγός ταινιών και διάσημος αεροπόρος Χόβαρτ Χιούζ φαίνεται εξαιρετικά περιποιητικός προς την Φράνσις Ντραϊνκ. Όλες τις διαθέσιμες δρες του τις περνά στο στούντιο, παρακολούθοντας το «γύρισμα» του «Ξαφνικού Θανάτου» όπου πρωταγωνιστεί η Φράνσις.

Ο συμπαιθεστάτος Σάμ Μπουαγιέ κι' η περίφημη Μαρλένε Ντήτριχ σε μία εξαιρετική φωτογραφία από το νέο έγχρωμο φιλμ «Ο Κήπος του Άλ-λάχ».

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ἡ Μαρκέλλα καὶ ὁ Ρενέ, ἐξακολουθοῦν πάντα τὴν πορεία τους πρὸς τὰ σύνορα ἀνάμεσα σὲ χίλιους δυὸ κινδύνους. Στὸν δρόμο τους ὅμως συναντοῦν ἕνα Πρῶσο ἀξιωματικό μεθυμένο, ὁ ὁποῖος εἰχνεῖται τῆς Μαρκέλλας. Ὁ Ρενέ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τοῦ ἐπιτίθεται καὶ τὸν εἰχνεῖ κάτω αἰμόφυρτο. Οἱ δυὸ νέοι τελοῦνται κατόπι σὲ φυγή. Ἀλλὰ δὲν ἀργοῦν νὰ τοὺς πιάσουν. Τοὺς φυλακίζουν. Μετὰ 4—5 μέρες ἡ Μαρκέλλα ἀπολύεται. Ὁ Ρενέ ὅμως θὰ δικασθῇ. Πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ φυλακισθῇ γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη τῆς Μαρκέλλας ὁ Ρενέ ἀποφασίζει νὰ δραπέτευσῃ καὶ τὸ κατορθώνει τὴν ὥρα πού τὸν ὀδηγοῦν στὴν ἀνάκριση. Ἐλευθερὸς πιά τώρα μέσα σ' ἕνα δάσος, συλλογίζεται πὼς θὰ βρῇ τὴν Μαρκέλλα.

28. (Ἡ συνέχεια)
Ὁ Ρενέ ἐγκατέλειπε τὸ Μανχάιμ, ὑπῆρχε φόβος νὰ μὴν ξαναδῇ ποτὲ πιά τὸν Ρενέ... Καὶ ὁ ἔρωτας εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ στὴν ἀγνὴ καρδιά τῆς Μαρκέλλας. Τὸν ἀγαπᾶ ἡδὴ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ. Κάθε πρωί, κάθε βράδυ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τῆς ἔδωσαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐρχόταν καὶ τριγυρίζε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴ ὅπου κρατοῦσαν τὸν Μαρτέλ, προσπαθώντας νὰ τὸν συναντήσῃ νὰ ἐλκύσῃ τὸ βλέμμα του.

Εἶχε ἔλθει νὰ τὴν ἀποφασίσει. "Ἄν τὸν ἐλευθερώουν θὰ πῆγαινε μαζί του. "Ἄν τὸν κατεδίκάζαν, θὰ τὸν περιέμενε. Συνηθισμένη καθὼς ἦταν στὴν ἐργασία καὶ σὲ στερήσεις, σκεφτόταν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ βρῇ δουλειὰ στὰ περίχωρα. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι στενοχωρημένη: Χάρης στὴν φρόνιμη οἰκονομία τοῦ Μαρτέλ, τῆς μένουν ἀκόμη λίγα χρήματα.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ βρέθηκε στὸ Δικαστήριο, λίγα λεπτά μετὰ τὴν δραπέτευση τοῦ Ρενέ.

Ἡ εἰδησις εἶχε διαδοθῇ. Ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος κόσμος. Στρατιῶτες συζητοῦσαν, φώναζαν ἢ σιωποῦσαν λίγα λεπτά γιὰ νὰ ἀκούσουν τὸν Γιοχάννες καὶ τὴν Λίμπκετ νὰ διηγοῦνται τίς ἐντυπώσεις τῶν.

Ἡ Μαρκέλλα δὲν αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ κάνῃ ἐρωτήσεις. Τῆς ἤρκεσε ν' ἀκούσῃ λίγες λέξεις γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Μαρτέλ. Κι' ὅταν ἄκουσε κάποιον νὰ λέῃ ὅτι ὁ «Γάλλος φυλακισμένος» τῶσκαε κι' ἕναν ἄλλον νὰ λέῃ ὅτι ὁ «κατάσκοπος Μαρτέλ» εἶχε ἀποδράσει ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ τρελλὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ της.

Ὁ Ρενέ εἶχε κατακυλλεῖ ἀπὸ τὴ σκὰλα τοὺς χωροφύλακες κι' ὕστερα δραπέτευσε! Μιὰ ἀσυγκράτητη εὐθυμία τὴν πλημμύρισε κι' ἔσκαε στὰ γέλοια, χτυπώντας τὰ χέρια της ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Εἶδε τότε νὰ τὴν κυττάζουν ὅλοι γύρω μὲ βλέμματα ἀπειλητικά κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ. Μὰ δὲν πῆγε πολὺ μακριά. Σκέφθηκε ὅτι θὰ κατεδίωκαν τὸν Μαρτέλ. Θὰ τὸν ξανάπιαναν ἄραγε; Εἶδε σὲ λίγο νὰ ξανάρχωνται ἕνας - ἕνας, κατά-κοποι καὶ ντροπισμένοι, οἱ χωροφύλακες

πού εἶχαν σταλῇ εἰς ἀναζήτησίν του.

Ὁ Μαρτέλ δὲν ξαναφάνηκε. Ὡς τὴν στιγμή ἐκείνη, δὲν σκεφτόταν παρὰ ἐκεῖνον. Τώρα, θὰ σκεφτόταν τὸν ἑαυτοῦ της. Ἡ κατάσταση ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀλλαγμένη, κατὰ βάθος παρέμενε ἡ ἴδια.

Ὁ Μαρτέλ, φεύγοντας, φανταζόταν ὅτι ἀκολουθοῦσε τὴν Μαρκέλλα, πιστεύοντας ὅτι ἐκείνη εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ Μανχάιμ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀπελευθερώσεώς της γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι της πρὸς τὴν Γαλλία. Καὶ ὅμως συνέβαινε τὸ ἀντίθετο: ἡ Μαρκέλλα θὰ ἀκολουθοῦσε καὶ θὰ ἀναζητοῦσε τὸν Ρενέ.

Ὅσο ἐκεῖνος θὰ βιαζόταν γιὰ νὰ τὴν προφθάσῃ, τόσο περισσότερο θ' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κείνη.

Τὸν δρόμο τῆς Γαλλίας, ἡ Μαρκέλλα τὸν ἤξερε, γιατί εἶχαν ἀρχίσει ἤδη νὰ περνοῦν πρὸς τὸ μέρος τῆς γεφύρας τοῦ Ρήνου, τὸ βράδυ πού συνελήφθησαν. Ξεκίνησε, μὲ γειναιότητα, χωρὶς ν' ἀργοπορῇ πιά.

Ὁ Μαρτέλ προηγεῖτο τέσσερις - πέντε ὥρες πρὶν ἀπ' αὐτήν... Ὅταν ξεκουράστηκε λίγο, συνέχισε τὴν πορεία του.

Εἶχε φάει τὸ πρωὶ στὴ φυλακὴ καὶ δὲν ἔνοιωθε ἀκόμη πείνα. Εὐτυχῶς, γιατί δὲν εἶχε οὔτε πεντάρα ἐπάνω του. Τοῦ εἶχαν πάρει ὅσα λεφτὰ εἶχε, ὅταν τὸν φυλάκισαν.

Τὰ σύνορα δὲν ἦταν πιά μακριά. Σκεφτόταν ὅτι θὰ συναντοῦσε δυσκολίες καὶ ὅταν ἀκόμα περνοῦσε τὰ σύνορα, γιατί ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ δουλειὰ σὲ κατεστραμμένες χώρες. Θ' ἀναγκαζόταν λοιπὸν νὰ ζητιανεύῃ; Ἐνοιωσε μιὰ ἀηδία στὴ σκέψη αὐτή.

Συνέχισε τὸν δρόμο του, λυπημένος, βαρὺς. Πού νάταν ἡ Μαρκέλλα;

Περπάτησε ὅλη τὴν μέρα χωρὶς νὰ σταθῇ πουθενά. Τὸ βράδυ κοιμήθηκε σ' ἕνα λάκκο, κοντὰ σ' ἕνα ἀμπέλι. Μερικὰ σταφύλια εἶχαν ὀριμάσει ἤδη. Ἐφαγε μερικά γιὰ νὰ ξεδιψάσῃ. Πεινοῦσε πολὺ. Ἐνοιωθε κατὰ νὰ περισφίγγῃ τὸ κεφάλι του σὰν σιδερένιος κλοιός.

Προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ, μὰ ὁ ὕπνος του ἦταν γεμάτος ἐφιάλτες.

Καὶ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἐφιάλτες, ἔβλεπε πάντα τὴν Μαρκέλλα! Τὴν Μαρκέλλα νὰ περιπλανᾶται στὴν τύχη, τὴν Μαρκέλλα πού κανεὶς δὲν προστάτευε πιά... Τὴν Μαρκέλλα πού ἦταν τόσο ὁμορφὴ, τόσο ὁμορφὴ!...

Ἡ νύχτα ἦταν ἥρεμη καὶ γλυκειά. Τὰ ἀστρα πεινιζοῦσαν τὸν οὐρανό. Μιὰ βαθεῖα σιωπὴ κυριαρχοῦσε παντοῦ. Τίποτα δὲν πρὸδίδε ὅτι σὲ ἀπόσταση λίγων μιλίων δυὸ λαοὶ ἀλληλοσκοτιζόνταν καὶ ὅτι σαράντα χιλιάδες ἄνθρωποι καὶ ἀπὸ τίς δυὸ παρατάξεις κοιτόνταν πληγωμένοι καὶ ματωμένοι.

Ἐύπνησε τὰ μεσάνυχτα. Αἰσθανόταν τὸ κεφάλι του ὀλοένα πῶς βαρὺ. Ὁ πυρετὸς φλόγιζε τὰ μάγουλά του. Ἀπλώσε μηχανικά τὸ χέρι του κι' ἔκοψε ἕνα τσαμπὶ

σταφύλια πού κρεμόταν ἀπὸ πάνω του. Αὐτὸ δρόσισε λίγο τὰ χεῖλη του, Ξαπλώθηκε πάλι στὸν λάκκο ἐπάνω στὸ μαλακό χορτάρι.

Ἄν τουλάχιστον ἐκείνη ἦταν ἐδῶ, ψιθύρισε, ἂν ἦμουν βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ξαναβρῶ, ὅτι θὰ τὴν ξαναδῶ...

Ξανάκλεισε τὰ μάτια του, μὰ ὁ ὕπνος του ἦταν ἀκόμα πῶς ταραγμένος...

ΠΑΛΙ Η ΜΑΡΚΕΛΛΑ

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα ἡ Μαρκέλλα ἀκολουθοῦσε τὸν δρόμο τοῦ Νούστατ. Καταλάβαινε ὅτι ὁ Ρενέ θὰ βιαζόταν νομίζοντας ὅτι ἐκείνη εἶχε προχωρήσει...

Ἐνοιωθε τὰ πόδια της κατακουρασμένα ἢ φτωχὰ μικροῦλα. Μόνο πού ἐκείνη τουλάχιστον εἶχε ἀγοράσει λίγο ψωμί ἀπὸ τὸ Μανχάιμ καὶ δὲν ὑπέφερε ἀπὸ τὴν πείνα. Αἰσθανόταν μιὰ νάρκωση νὰ τὴν καταλαμβάνῃ καὶ ἐξπλώσε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἀπότομα ὅμως σηκώθηκε. Σκεφτόταν ὅτι θάκανε τὸν Ρενέ ἂν ἀργοῦσε.

—Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ κοιμηθῶ! Δὲν θέλω! Δὲν θέλω!

Συνέχισε τὸν δρόμο της καρτερικά, σέρνοντας μὲ κόπο τὰ πληγωμένα πόδια της πού κλονίζονταν. Ὁ δρόμος ὅλος φωτίζεται ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

—Πρέπει νὰ προχωρήσω! Νὰ προχωρήσω! μωμμουρίζει.

Στὸ βάθος τοῦ δρόμου διακρίνεται ἕνα ἀμπέλι. Ἀποφασίζει νὰ πάῃ ὡς ἐκεῖ.

Κάνει δέκα βήματα καὶ σιματὰ ἀπὸτομα. Τῆς φαίνεται ὅτι ἀκούσε κάτι σὰν στεναγμό. Καὶ νὰ πού σὲ λίγο τὸ πρᾶγμα ἐπαναλαμβάνεται. Φαίνεται σὰ νάρκωται ἀπὸ ἕναν λάκκο, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸν δρόμο, στὴ μέση τοῦ ἀμπελιοῦ.

Ἐπάρχει ἐκεῖ κάποιος πού ὑποφέρει, ἕνας ἄρρωστος, ἕνας πληγωμένος... Ἡ Μαρκέλλα δὲν διστάζει, Διευθύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μέσα στὸν λάκκο, ἕνας ἄνθρωπος εἶναι ξαπλωμένος. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑποφέρει καὶ μέσα σ' ὄνειρό του, μέσα στὸν ἐφιάλτη του, ἕνα ὄνομα, τὸ ἴδιο πάντα, φωνάζουν τὰ χεῖλη του. Ἐνα ὄνομα πού φανερώνει τὴν ἀγωνία του καὶ προδίδει τὸν ἑρωτὰ του!

—Μαρκέλλα! Μαρκέλλα!...

Εἶναι ὁ Ρενέ Μαρτέλ. Ἐκείνη τὸν ἀναγνωρίζει. Γονατίζει στὴν ἄκρη τοῦ λάκκου κι' ἐνῶναι τὰ χέρια εὐτυχισμένη, σὲ μιὰ κίνηση προσευχῆς.

Ἐξαφνὰ ὅμως αἰσθάνεται ἕναν τρόμο: αἰσθάνεται πληγωμένος, ἄρρωστος.

Σκύβει καὶ τὸν παρατηρεῖ μὲ ἀγωνία. Δὲν βλέπει τίποτα, κανένα ἴχνος αἵματος. Καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ στενάζει, τὸν ξυπνᾷ. Παίρνει τὸ χέρι του στὰ λεπτά της δάχτυλα καὶ τὸ σφίγγει ἐλαφρά γιὰ νὰ μὴν τὸν τρομάξῃ. Ὑστερὰ τὸν φωνάζει, χαμηλόφωνα:

—Ρενέ! Ρενέ!

Ἐκεῖνος κάνει μιὰ ἀπότομη κίνηση, ἀνασηκώνεται στὸν λάκκο καὶ κυττάζει μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα:

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

—Μήπως ὄνειρεύομαι; ρωτᾷ.
—Ρενέ! Ξαναλέει ἐκείνη μὲ τρυφερότητα, μὲ παράπονο.

Τὴν κυττάζει. Δὲν τολμᾷ νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι ἐκείνη. Λέγει κουνώντας τὸ κεφάλι του:

—Ὅχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια, δὲν εἶναι δυνατόν νὰν' ἀλήθεια!

—Ρενέ, εἰμ' ἐγώ, ἡ Μαρκέλλα! Λέγει ἐκείνη γεμаниκά.

Νάτος περὶ σκάνεται ὁρθος. Περνά τὸ χέρι του στὰ μάτια του. Πάρνει τὰ χέρια τῆς Μαρκέλλας μέσα στὰ δικά του. Τὴν τραβά κοντὰ του καὶ τὴν κυττάζει παρατεταμένα.

—Ἡ Μαρκέλλα! Εἶναι ἡ Μαρκέλλα! Λέγει μόνο.

Καὶ τὸ δυστυχισμένο παλληκάρι, ἀδυνατώντας πιά νὰ συγκρατηθῇ, ξεσπᾷ σ' ἑλγμούς.

Ἐκείνη, βλέποντάς τον ἔτσι, κλαίει μαζὶ του, κλαίει ἀπὸ χαρὰ. Ἐχει ἀκουμπήσει τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της στὸν ὦμο τοῦ Ρενέ. Καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥρα μένουν ἔτσι ὁρθοί, χωρὶς νὰ λένε τίποτα πιά, ἀπέραντα εὐτυχισμένοι. Γιατί, τὴ νύχτα αὐτὴ πρὸ πάντων ἀπὸ τὰ βλέμματά τους καὶ τὰ χαμόγελά τους, ἀπὸ τὴν ἐνστικτὴ ἐπικοινωνία τῶν ψυχῶν τους, νοιώθει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἡ Μαρκέλλα προσπαθεῖ νὰ θυμῇ τίς λίγες γεμаниκές λέξεις πού ξέρει, ἀνακατωμένες μὲ μερικὲς γαλλικὲς, μὰ πόσον χρόνο ἀπαιτεῖ αὐτό! πόσο εἶναι δύσκολο! Καὶ πόσο πῶς εὐκόλο εἶναι νὰ πάρῃ τὰ χέρια του μέσα στὰ δικά της καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ—ὅπως κάνει τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς—ὡς τὰ βᾶθη τῶν ματιῶν, τρελαίνοντάς τον μὲ τὸ τρυφερό καὶ ἀγνὸ της χαμόγελο... Μήπως τὸ βλέμμα της πού δὲν ἐγκαταλείπει τὸ δικό του, δὲ τὸν λείει καθαρὰ:

—Ἡμουν ἀπελπισμένη πού σ' ἔχασα, καὶ περπάτησα ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ σὲ φθάσω... Συνδέθηκα μαζί σου σὰ νάσουν ὁ ἀδελφός μου, γιατί κοντὰ σου νοιώθω τὸν ἑαυτό μου δυνατὸ καὶ ἥσυχο, καὶ γεμάτο ἐμπιστοσύνης. Ἄν δὲν σὲ ξανάβρισκα, δὲν ξέρω τί θάκανα καὶ τί θ' ἀπογινόντου, μὰ θὰ ἦμουν πολὺ δυστυχισμένη καὶ θάκλαιγα πολὺ, πολὺ, καὶ θὰ σὲ ἀναζητοῦσα σ' ὅλον τὸν κόσμο, παντοῦ, παντοῦ...

Καὶ τὰ δικά του μάτια πάλι, μιλοῦσαν ἔτσι:

—Δὲν μπορῶ πιά νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ζωὴ μου θὰ τελειωνε ἂν ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῆς, ἂν ἔπρεπε νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ πιά ποτέ... Εἶσαι τόσο ὁμορφὴ καὶ τόσο γλυκειά... Τὸ βλέμμα σου καθρεφτίζει τόσο ἔντονα τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς σου, πού σ' ἀγάπησα μὲ ἕνα πάθος τρελλό, φλογερό... Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ!...

Φαίνεται ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἐκείνη μάντευσε κάτι, γιατί ταραχθηκε, φοβήθηκε, ἀπὸ κάποιο ἄγνωρο αἰσθημα, γιατί ἔσκυψε τὸ μέτωπό της κι' ἕνα ἐλαφρὸ ρόδινο χρῶμα πλημμύρισε τὸ χλομό πρό-

Ἡ Μαρκέλλα χαμογελοῦσε...

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ

Τὸ φεγγάρι σκέπαζόταν ἀπὸ ἐλαφρὸ συννεφάκια. Μὰ ἡ αὐγὴ ἄρχιζε ἤδη ν' ἀπλώνῃ τὸ φωτεινὸ πέπλο της, διαλύοντας τὴν ομίχλη.

—Σὲ δυὸ μέρες θὰ φθάσωμε στὴ Γαλλία εἶπε ὁ Ρενέ.

Ἡ Μαρκέλλα τὸν κυττάζει λυπημένα: —Ἡ Γαλλία εἶναι χαμένη! εἶπε.

Ναί, τὸ ἤξερε καὶ κείνος. Ἀπὸ τὴ φυλακὴ εἶχε ἀκούσει ἀκαθόριστα ὅτι οἱ Γάλλοι ὕστερα ἀπὸ τὸ Βίσεμπουργκ εἶχαν νικηθῇ στὸ Φρεσβύλλερ κι' ἔπειτα στὸ Φόρμπαχ...

Συνέχισαν τὴν πορεία τους κατὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν ἡ Μαρκέλλα ξεκουράστηκε.

Ἡ χαρὰ πού ἔνοιωσε ξαναβρίσκοντας τὸ νέο κορίτσι ἔκανε τὸν Ρενέ νὰ ξεχάσῃ τὴν πείνα του. Σὲ λίγο ὅμως αἰσθάν-

Ὁ Ρενέ εἶχε κατακυλλεῖ ἀπὸ τὴ σκὰλα τοὺς χωροφύλακες...

φιζαν τὴν καρδιά μου χωρὶς νὰ τρομάξουν τὴν δική σου... Δὲν θὰ τὸ κάνω. Μονάχα τὸ βλέμμα μου θὰ σοῦ πῇ πὼς σ' ἀγαπῶ καὶ ὅτι πάντοτε, πάντοτε, ὅτι καὶ νὰ συμβῇ, θὰ σ' ἀγαπῶ...

Ἐκείνη σηκώνει τὸ μέτωπό της. Τὰ μάτια της λάμπουν ἀπὸ εὐτυχία. Τοῦ δίνει καὶ πάλι τὰ χέρια της.

Ὑστερὰ, σὰν νὰ εἶχε διασθανθῇ πραγμатικά ὅλο τὸ δραματικό πάθος πού συνεκλόνηζε τὸν Μαρτέλ, σὰν νὰ ἔφθανε ὡς τὸ γυναικεῖο της ἐνστικτο μιὰ ἀποκάλυψις ἔρωτος, σὰν νὰ τὸν δεχόταν τὸν ἔρωτα αὐτὸν προσφέροντάς τὸν δικό της σὲ ἀνταπόδοση, ψιθύρισε χαμηλά, πολὺ χαμηλά, γαλλικά αὐτὴ τὴ φορὰ:

—Ναί, κατάλαβα... ἀδελφέ μου...

Ἐκεῖνος ἐσφίξε τὸ χέρι της:

—Ἀδελφούλα! εἶπε μόνο.

ἦκε μιὰ ζάλη. Ἡ Μαρκέλλα εἶχε φοιμαζῇ τὴν δική σου... Δὲν θὰ τὸ κάνω. Μονάχα τὸ βλέμμα μου θὰ σοῦ πῇ πὼς σ' ἀγαπῶ καὶ ὅτι πάντοτε, πάντοτε, ὅτι καὶ νὰ συμβῇ, θὰ σ' ἀγαπῶ...

—Μήπως πεινᾷς; τὸν ρώτησε.

Καὶ τοῦ τῶσσε. Ἐκεῖνος δέχθηκε καὶ τῶσσε μὲ βουλιμία.

Τὸ βράδυ κοιμήθηκαν σ' ἕνα χωριό. Κανεὶς δὲν τοὺς ἀνησύχησε. Κανεὶς δὲν τοὺς ρώτησε τίποτα. Ἦταν ὅλοι μεθυμένοι ἀπὸ τοὺς γεμаниκοὺς θριάμβους. Ὅπως στὸ Μανχάιμ εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν ἴττα τῶν Γάλλων στὸ Βίσεμπουργκ βλέποντας τὴν ὀλιβερὴ παρέλαση τῶν αἰχμάλωτων, ἔτσι καὶ τώρα ὁ Ρενέ καὶ ἡ Μαρκέλλα, καταλάβαν τὴν παρωλεθρία πού εἶχαν ὑποστῇ οἱ Γάλλοι στὸ Μπορν.

Τὴ τελευταία μέρα τῆς πορείας τῶν, ἀκούσαν διάφορες συνομιλίες στὸ πανδοχεῖο γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ πολέμου. Ἦταν ἐκεῖ ὅλοι γέροι σχεδὸν μὲ μερικοὺς ἐφηβους, παιδιὰ ἀκόμη, πού δὲν μπορούσαν

ακόμα να πανε στον πόλεμο.

“Επιναν μύτρα, τραγουδούσαν και πα-
νηγύριζαν τις νίκες των. Δηγόταν τις
δρμητικές συγκροήσεις, τις ακράτητες
επιθέσεις, δεν ήρνοντο όμως και την γεν-
ναιότητα των Γάλλων. Κι’ όταν κάποιος
άνεφερε τις εκατόμβες που σέ απόσταση
ένος δυο μιλίων είχαν προσφέρει το
αίμα των για τον θεό του πολέμου, ο
Ρενέ Μαρτέλ, κρατάλως, σηκώθηκε.

“Αν και δεν ήταν καθόλου θρησκό, με
το κεφάλι σκυφτό, με άπειρη ευλάβεια,
υπό τα εκπληκτα βλήματα των γέρον
που τούς κύταξαν, έκανε το σημείο του
σταυρού για όλους εκείνους τούς γεν-
ναίους με τούς οποίους θ’ ήθελε να είχε
βρεθί και οι οποίοι είχαν εκτελέσει το
καθήκον τους.

Μερικές μέρες τώρα οι έχθροπραξίες εί-
χαν διακοπή. Οι Γάλλοι περίμεναν ένι-
σχύσεις.

Η Μαρκέλλα και ο Ρενέ ξεκίνησαν το
πρωί πολύ νωρίς. Ήταν ο τελευταίος
τους σταθμός προς τα σύνορα. “Όσο πλη-
σίαζαν τόσο πιο πολύ αίσθητος γινό-
ταν ο πόλεμος. Πληγωμένοι γάλλοι και
γερμανοί πλημυρίζαν τα σπία.

Το απόγευμα βρισκόταν ήδη σε γαλλι-
κό τόπο: στην Λορραίνη. Άλλοιμονο ο-
μως η Λορραίνη δεν ήταν πια γαλλικό έ-
δαφος: είχε κατακτηθεί!

Παντού η μοναξιά και η καταστροφή.
Παντού έμεναν τα ίχνη των μαχών και τα
έρείπια των πυρκαϊών... Παντού η γή
ήταν πλημμυρισμένη από τάφους, γεμάτη
από σταυρούς. Κατεστραμμένα όπλα,
σπασμένα αμάξια, πεταμένες κάσκες και
πιλίκια παντού...

Ο Ρενέ κι’ η Μαρκέλλα δεν είχαν πια
ρόβια, ούτε χρήματα. Το πρωί, πριν
να φύγουν, είχαν φάει το τελευταίο κομ-
μάτι ψωμί που τούς έμενε. Ο Ρενέ είχε
ανάκαλύψει μερικές πατάτες. Τις είχε
βράσει και γέμισαν τις τσέπες τους μ’
όσες περισσότερες.

“Εφθασαν στο έσψωμα του Πουάντ. Ρο-
σέλ κοντά στο δάσος του Φόρμαπα. Κα-
τά τις τέσσερις, απότομα ο Μαρτέλ στά-
θηκε. Άκούσαν από μακριά ένας κρότος
υπόκωφος και συνεχής.

—Τά κανόνια! Λέγει ο Ρενέ.
Και προσθέτει με αγωνία:
—“Αραγε θα τους νικήσουμε τουλάχισ-
το την φορά αυτή.

“Ός το βράδυ μένουν εκεί, προσεκτι-
κοί και ανήσυχοι, και ως το βράδυ, στις
δέκα τα κανόνια εξακολουθούν να μουγ-
κρίζουν.

Στο δάσος όπου έχουν καταφύγει ο
Ρενέ και η Μαρκέλλα, είχαν ζητήσει ά-
συλο πριν από τρεις μέρες οι κάτοικοι
του Φόρμαπα. Μετέφεραν τα στρώματά
τους και τα πολύτιμα πράγματά τους κι’
έζησαν εκεί τρεις δόκιμες μέρες. Και
μόνο την τετάρτη μέρα τόλμησαν να ξα-
ναγυρίσουν στο χωριό που είχαν εγκα-
ταλείψει. Γύρω-γύρω φαίνονται ίχνη
της διαβάσεώς των: έδω σβυσμένες φω-
τιές, εκεί ρούχα εγκαταλελειμμένα...

Ο Ρενέ εγκατέλειψε την Μαρκέλλα
λίγα λεπτά και τριγυρίζει έδω κι’ εκεί
στά μονοπάτια. Το φεγγάρι έχει ύψωθί
ήδη. Η νύχτα είναι πολύ φωτεινή. Μια
νύχτα γλυκειά.

Περνά μισή ώρα και ο Μαρτέλ δεν φαί-
νεται. “Εχει ένα σχέδιο από καιρό. Δεν
τόλμησε ακόμη να το ανακοινώσει στη
Μαρκέλλα. Το εκτελεί αυτό το βράδυ.
Παρατήρησε όλα τα ρούχα αυτά μέσα

στο δάσος. Ξέρει ότι πολλοί δεν θα ξανα-
γυρίσουν πια να τα πάρουν είτε γιατί πέ-
θαναν είτε γιατί έφυγαν...

“Όταν ξαναγυρίζει, βαστά στα χέρια
του ένα σακκάκι, ένα πανταλόνι, ένα ζι-
λέ κι’ ένα κασκέτο. “Όλα αυτά είναι κα-
θαρά, σκονισμένα μονάχα.

Σκέφθηκε ότι πολλοί κινδυνεύουν απειλο-
σαν το νέο κορίτσι. Σκέφθηκε ότι ανάμε-
σα στους στρατιώτες πολλά βλήματα
θα θαύμαζαν την καλλονή της. Σκέφθηκε
ότι θα την τριγυρίζαν πολλοί πόθοι, πολ-
λές επιθυμίες. Θάταν προτιμότερο να πα-
ρουσιάζοταν σαν άγνοη, ως τη μέρα που
θα βρισκόταν εν ασφαλεία και θα μπο-
ρούσε να ξαναβάλει τα γυναικεία της φο-
ρέματα.

Ρίχνει το πακέτο του στα πόδια της
Μαρκέλλας. Το κορίτσι δεν καταλαβαί-
νει. Τόν κυττάζει έρωτηματικά.

“Εκείνος της έξηγει κι’ η κοπέλλα μαν-
τεύει αυτό που ζητά. Τότε, υπάκουα, πε-
ριορίζεται ν’ απαντήσει:

—Ναι... θα κάνω αυτό που θέλεις.

“Απομακρύνεται και πάλι για να την
αφήσει ελεύθερη να ντυθί. Προχωρεί άρ-
κετά και κυττάζει στο βάθος του μακρυ-
νού όριζόντος. Τα κανόνια έχουν σιωπή-
σει πια... Ποιος νίκησε άραγε;

Οι γερμανοί είχαν επιτύχει τον σκοπό
τους, να καθυστερήσουν λίγο την μάχη
για να προφθάσει ο πρίγκιψ Φρειδερίκος
Κάρολος να φράξί τον δρόμο από το
Βερντιν στο Ρεζοβίλ. Κι’ οι γάλλοι ά-
πο στρατιωτικής απόψεως δεν έχουν χά-
σει τίποτα και δεν υπεχώρησαν καθόλου
από τις γραμμές των.

Ο Ρενέ το άγνοεί αυτό. Κυττάζει τον
όριζοντα κι’ ανατριχιάζει. “Από πολύ
μακριά, ακούεται κάποιος ύμνος. Οι γερ-
μανοί στρατιώτες τραγουδούν ένα τρα-
γουδι γνωστό στον Μαρτέλ: «Χαίρε ήμέρα
της νίκης!»

Σχεδόν την ίδια στιγμή τεράστιες φλό-
γες ανατηδούν μακριά, προς τ’ άριστε-
ρά. Είναι τα χωριά Σαιντ-Μάρμπ και
Γκλατινι, τα οποία πυρπολούν οι γερ-
μανοί, σαν γιγάντια και τερατώδη πυρο-
τεχνήματα. Διαδοχικά οι φλόγες ανατη-
δούν από διάφορα σημεία του όριζόντος:
καίεται το Νουγύ, καίεται η Νουαβίλ,
καίεται το Σερβινιό. Κι’ ύστερα τρία χω-
ριά ακόμη: το Μουτουα, το Κολουπέ, το
Μερού!

Σιγά-σιγά τα τραγούδια δεν ακούον-
ται πια. Τώρα δεν μένει πια παρά η σιω-
πή, η απόλυτη σιωπή, μέσα στην θαμπή
νύχτα που την σχίζουν όχτω κόκκινοι φά-
ροι: τα χωριά που πυρπολούνται...

“Ένα χέρι ακουμπά απαλά στον ώμο
του Μαρτέλ. Στρέφεται αναρριγώντας.

“Εχει μπροστά του έναν έφηβο λυγρό
και κομψό: την Μαρκέλλα...

Τίποτα δεν προδίδει τώρα ότι η μεταμ-
φίσεως αυτή κρύβει μια κοπέλλα. Τίποτα,
εκτός από τα μαλλιά... Τα ξείλεια μετα-
ξένια μαλλιά που πέφτουν σε κύματα έ-
πάνω στους ώμους της.

—Τά παίρνει στα χέρια της και του τά
δείχνει χαμογελώντας:

—Κόψε τα, αδελφέ μου! Λέγει.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΥΣΑΣΜΕΝΟ... ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ

Μια μέρα ένας υπάλληλος των εργαστη-
ρίων του μεγάλου Μετονικώφ, έσπασε έξ-
απροσεξίας του ένα σωλήνα, μέσα στον ό-
ποιο υπήρχαν μικρόβια λύσσα. Τρομαγμέ-
νος έτρεξε στον Μετονικώφ:

—Πρόσεξε, του είπε αυτός, μην τυχόν
έχης κανένα γδάριμο στα χέρια από το ό-
ποιο θα μπορούσαν να μπουν τα μικρόβια
στο σώμα σου.

—Δεν έχω κύριε, κανένα γδάριμο, αλλά
τα μικρόβια σκόρπισαν επάνω στο καινούρι-
ο πανταλόνι μου που είναι τώρα χαμένο.
Και μου στοιχίσε ξέρετε 14 φράγκα!

—Καλά, είπε ατάραχος ο Μετονικώφ,
αν φοβάσαι μη λυσάξω, βάλετο υπό παρα-
τήρηση: θα του κάνουμε έναν αντιλυσικό
όρρο κι’ αν σε δαγκάσει, είδοποίησέ με...

□ □

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θάχετε μπουση για τούς τρεις Φρατελλίνι
Είναι τρία αδέρφια κλόουν, οι διασημότε-
ροι του κόσμου. Η ζωή τους είναι γεμάτη
ανέκδοτα, γιατί και στον ιδιωτικό τους βίο
οι Φρατελλίνι ήταν άνθρωποι εύτραπελοι,
εύθυμοι.

Μια μέρα, ο ένας από τούς Φρατελλίνι ο
Πόλ, γέρος πια με έγγονια, περίμενε μ’ ο-
λη του την οικογένεια ο’ ένα σταθμό το
τραίνο. Καθώς αυτό άργούσε, ο Πόλ, πη-
ρε έναν από τούς έξ έγγονους του από το
χέρι και πήγε να ρωτήσει τον σταθμάρχη.
“Ο άντρας όμως αυτός ήταν ένας θραδύ-
γλωσσος. Τόν ρωτά λοιπόν ο Πόλ.

—Τί ώρα τέλος πάντων φεύγει το τραί-
νο για το Παρίσι;

—Στάς πέ... πέ... πέ... πέ... ντε...
... και π... πέ...
πέ... ντε.

—Εύχαριστώ κύριε.
Σε λίγο ο Πόλ επέστρεψε, αλλά μ’ έναν
άλλον έγγονό του στο χέρι αυτή τη φορά.
“Η ίδια ερώτηση, η ίδια απάντηση. “Ο μι-
κρός έσκασε στα γέλια, όπως άλλωστε και
ο προηγούμενος, και ο Φρατελλίνι εύχαρί-
στησε πάλι τον σταθμάρχη και έφυγε.
Μετά πέντε όμως λεπτά ξαναγυρνά. Τα
ίδια και πάλιν. Τέλος, όταν ο Φρατελλίνι
ένεφανίσθη με τον έκτο έγγονό του στο χέ-
ρι κι’ έκανε πάλι να ρωτήσει για το τραίνο,
ο σταθμάρχης κατεξανέστη.

—Μά... μά... μά είναι έξ... έξ...
έξ... έξη φορές που ... πού... πού... πού
με ρω... ρω... ρω... τάτε!

—“Ω! κύριε μου, έκανε ο Πόλ με το
πιο ευγενικό του χαμόγελο, ένός ο μικρός έ-
σκανε στα γέλια: έχτε δική όλη όλη δια-
σκεδάσει τόσο πολύ τα παιδιά!...

□ □

ΤΑ ΤΡΙΑ «ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΑ»

“Ο πρόεδρος ντε Άρλαί, ένας από τούς
μεγαλύτερους δικαστές της Γαλλίας, διευ-
θυνη μια μέρα στο Παρίσι μια δίκη, όταν
έκουσε θόρυβο συνομιλιών μέσα στην αί-
θουσα.

Θυμωμένος λοιπόν φώναξε:

—“Αν αυτός εκεί, οι κώριοι που μιλούν
έκαναν ολιγώτερο θόρυβο από εκείνους έ-
κει που ροχαλίζουν, ασφαλώς οι άλλοι που
παρακολουθούν την δίκη θάκουαν καλλί-
τερα!

Η εκδίκηση του τέρατος

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΓΙΑΡ ΚΙΠΛΙΓΚ

Εκείνη η νύχτα ήταν ασφυκτική
και μέναμε ξαπλωμένοι δίπλα
στο μεγάλο κλουβί ένός ούραγ-
κοτάγκου, μαζί με τον Χάνς
Βρέτμαν τόν Γερμανό, στο κατάστρω-
μα του πλοίου.

Στον ύπνο του ο ούραγκοτάγκος θα
είδε φαίνεται κάποιο όνειρο, γιατί άρ-
χισε να ούρλιάξει. “Αν τύχαινε τώρα
και έβρισκόταν έξω απ’ το κλουβί, θα
μάς έκανε κομμάτια όλους μας», είπε
άνόρεχτα ο Χάνς. “Δέστε πώς θα τόν
ήμερεύω». Κι’ άρχισε ένα σφύριγμα
δυνατό και παρατεταμένο, σαν τών
φειδιών. “Ο ούραγκοτάγκος τότε άρ-
χισε να τρέμη από φόβο.

— Αυτό τόν ημερεύει, είπε ο Χάνς.
Το κόλπο αυτό τώμαθα, σαν μάξευα
πιθήκους στο Μόγκουη Τόνζγκ για να
τούς πουλήσω στο Βερολίνο. “Όλα τα
ζώα της γης τρέμουνε τούς πιθήκους
κι’ οι πιθήκοι τρέμουνε τα φειδια. Θα
σας διηγηθώ σχετικά μιά ιστορία ά-
ληθινή κι’ αν θέλετε πιστέψτε την. “Ε-
ζησα εκεί ένα χρόνο κάπου και γνω-
ρίστηκα μ’ ένα γάλλο φυσιοδίφη που
τόν έλεγαν Μπερτράν. Αυτός ο Μπερ-
τράν είχε σπίτι του ένα μεγάλο ού-
ραγκοτάγκο, απaráλλαχτον σαν αυτόν
εδώ, πουμιαζε καταπληχτικά μ’ αν-
θρωπω.

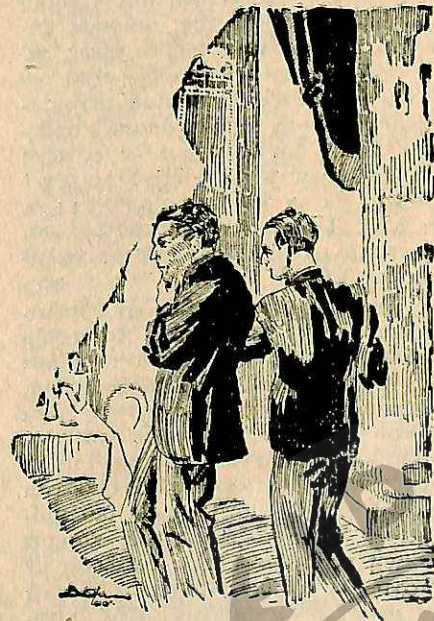
Τόν είχε βρή από μικρό και τόν ά-
γαπούσε πολύ σαν παιδί του, σαν ά-
δελφό του. “Ο ούραγκοτάγκος είχε το
ιδιαιτέρω του δωμάτιο με κρεβάτι και
κουβέρτες κι’ όταν το πρωί έγυμνούσε
κάμπιζε το ποδύ του κι’ έτρωγε μαζί
με τόν Μπερτράν. Πήγαιναν και περι-
πατο ακόμα μαζί, κρατούμενοι απ’ τα
χέρια, πράγμα που προξενούσε μιά
φρικιαστική έντύπωση. Αυτό το ζώο
το είδα να σκάει στα γέλια, πεσμένο
στην καρέκλα του, όταν ο Μπερτράν
τό άστειλογούσε. “Ήταν άνθρωπος
με τα όλα του και σε μένα φερόταν
μ’ ευγένεια πάντα, εκτός όταν με τόν
Μπερτράν φλυαρούσα για πολλήν ώρα.
Τότε με τραβούσε έξω με τα μεγάλα
του τα χέρια σαν να ήμουνα παιδί.

Βεβαίωνα πως ήταν άνθρωπος με τα
όλα του, καθώς κι’ ο Μπερτράν ο ίδιος,
και ο ούραγκοτάγκος μάς ένοιωθε και
τούς δυο μας και γέλαγε, έχοντας το
ποδύ στο στόμα του και δείχνοντας
τα μεγάλα δόντια του και τα γαλάζια
γούλια του.

Πέρασα εκεί ένα χρόνο ολόκληρο.
Μιά φορά ο Μπερτράν μούπε πως θα
παντρευτή με μια νέα που ταίριαζαν
μαζί, και με ρώτησε αν έβρισκα καλή
την ιδέα του γάμου. Καλή είν’ η ιδέα
σου, τούπα, μ’ άσολογίστηκες καθό-
λου τόν Μιμή; “Αφού έμένα με τρα-
βάει έξω, που σομ μιλώ κάποτε πολλή
ώρα, φαντάσου, τι θα κάμη της γυ-
ναίκας σου. Θα την κομματιάσει. “Αν
έγώ ήμουν στη θέση σου, Μπερτράν,
θα πρόσφερα στη γυναίκα μου γαμή-
λιο δώρο τόν Μιμή θάλασμάμένο! “Νά
τόν σκοτώσω;» είπε ο Μπερτράν, «Εί-
ναι δικός σου, τού άποκρίθηκα εγώ,
να ήταν δικός μου θα τόν είχα κιόλας
σκοτώμενο». Και τότε ένοιωσα πίσω

στο στέρκο μου τα δαχτυλα του Μιμή.
Θέέ μου! Σας λέω μού μιλούσε με τα
δαχτυλά του, όπως έχουν κι’ οι μουγ-
γοί τάλφάθητό τους. Πέρασε το πυκνό-
τριχο μπράτσο του γύρω στο λαιμό
μου, μού σήκωσε το πηγούνι και με
κύτταξε κατά πρόσωπο, μονάχα για να
δῇ αν καταλάβαινα τη γλώσσα του, ό-
πως καταλάβαινε αυτός τη δική μου.

— Κύτταξέ τον, είπε ο Μπερτράν.
Και θές τη στιγμή που σε χαιδεύει έ-
τσι να τόν σκοτώσω. Νά τι θα πῇ γερ-
μανική άχαριστία! Μά εγώ ήξερα
πως από τη στιγμή κείνη ο Μιμής έ-
γινε έχθρός μου για πάντα. “Όταν τόν
ξανάδα είχα πιστόλι στη ζώνη μου.
Μιά φορά τάγγισε και σήκωσε τότε
τόν λύκο για να τού δείξω πως ήταν
γεμάτο. Είδε που σκότωσα μικρούς πι-

Την άλλη μέρα ο Μπερτράν ήρθε στο
σπίτι μου...

θήκους στα δάση... Κατάλαβε...

Λοιπόν, ο Μπερτράν παντρεύτηκε.
“Εβλεπα τόν Μιμή που χόρευε στην
άκρογιαλιά. “Επαιρνε ένα χοντρό κλα-
δί και χτύπαγε την άμμο, ώσπου έ-
σκαζε μια μεγάλη τρύπα σαν λάκκο.
Τότε είπα στον Μπερτράν—“Γιά όνομα
του Θεού, σκότωσε τόν Μιμή, είναι
τρελλάς από ζήλεια».

Κι’ ο Μπερτράν μού απάντησε:—
“Κάθε άλλο, αγαπά τη γυναίκα μου
και την ύπακούει. “Όταν τού λέει να
πάη να μού φέρη τις παντόφλες, πάει
και μού τις φέρνει τρέχοντας. Και
κύτταξε τη γυναίκα του με’ από το
δωμάτιο. “Ήταν μιά όμορφη γαλλίδα
κρεολή. Τότε τού είπα: “Αές πως ξέ-
ρεις από πιθήκους και τόν άφίνεις να
κτυπά την άκτι από τη λύσσα του
γιατί δεν τού γελάς. Φύτεψε του μια
σφαίρα όταν θάρρη στο σπύτι, γιατί
τά μάτια του προμηνύουν τόν θάνατο».

Την άλλη μέρα ο Μπερτράν ήρθε στο
σπίτι μου να βοηθήσει να φτιάσω κάτι

κάσες για δείγματα πούχα να στείλω.
Μούπε πως άφηκε τη γυναίκα του μέσα
στο περιβόλι του σπιτιού του με τόν
Μιμή. Βιάστηκε τότε ν’ άποτελειώσω
τις κάσες, λέγοντάς του: «Πάμε σπύτι
σου να πάρουμε από ένα ποτηράκι κρα-
σί». «Πάμε» είπε κείνος γελώντας. “Η
γυναίκα έβρισκόταν στον κήπο κι’ ο
Μιμής δεν άποκρίθηκε στην πρόσκλη-
ση τού Μπερτράν. Χτύπησε την πόρτα
της κάμαρας, μ’ ήταν διπλοκλειδώ-
μένη! τότε με κύτταξε και τόν πρόσωπό
του ήταν όχρo σαν θειάφι.

Παραβίασε την πόρτα με τις πλάτες.
Στην όροφή ήταν άνοιγμένη μιά μεγά-
λη τρύπα κι’ ο ήλιος έπεφτε στο πά-
τωμα: “Εκείνο που άντικρύσαμε τότε
ήταν φρικιαστικό: Στο πάτωμα χά-
μου έβρισκόταν το σώμα της γυναίκας
του Μπερτράν, κομματιασμένο. Κομμά-
τια πόδια και σώμα, αίματα, τρίγες
μαλλιών, ματωμένα φουστάνια, φρίκη!

“Ο Μπερτράν βλέποντας τόν φρικαλέο
αυτό θέαμα, έμεινε ζουβός. Χλώμιασε.
“Ετρίξε τα δόντια του κι’ άρχισε εξα-
φνικά να γελάει. Είχε τρελλαθεί. Εξά-
φνου γύρισε και μούπε: “Θά μπαλώ-
σουμε την τρύπα στο ταβάνι και θα πε-
ριμένουμε τόν Μιμή, σίγουρα θα ξα-
νάρρη...

Περιμέναμε ο’ αυτό το σπύτι έέκα
μέρες και καναδυό φορές είδαμε τόν
Μιμή να προχωρά λίγα θήματα έξω
απ’ το δάσος. Φοβόταν γιατί έκανε
κακό. Τη δεκάτη μέρα ο Μπερτράν με
καλοπιάσματα τόν έφερε σπύτι ξανά.
“Ο Μιμής διάθηκε την άμμουδιά με μι-
κρές κραυγές κρατώντας μια μακριά
πλεξίδα μαύρων μαλλιών!... Τρεις
μέρες ο Μπερτράν τούκανε καλοπιά-
σματα, γιατί ο Μιμής δεν επέτρεπε να
τόν άγγίξουν. Κι’ έτσι ο Μιμής ξεθάρ-
ρεψε, κι’ ήρθε να φάη στο ίδιο τρα-
πέζι με μάς. “Ο Μπερτράν τούδωσε
κρασί δυνατό, ώσπου ο Μιμής μέθυσε,
και τότες...» “Ο Χάνς σταμάτησε την
άφήγηση για ν’ άναψή το ποδύ του.
«Και τότε τού είπα:»

“Τότε ο Μπερτράν τόν σκότωσε με
τα ίδια του τα χέρια, και γα πήγα ως
την άκρογιαλιά να περπατήσω. Αυτό
ήταν δουλειά τού Μπερτράν. Στο γυ-
ρισμό μου βρήκα τόν ούραγκοτάγκο
νεκρό και τόν Μπερτράν να ψυχorra-
γῇ ήσυχος όπως πάντα κι’ εύχαριστή-
μένος. Ξέρω πως άναλογεί η δύναμη
του ούραγκοτάγκου με τη δύναμη τού
άνθρώπου, σαν επτά προς ένα. “Ο Μπερ-
τράν όμως σκότωσε τόν Μιμή με τα
όπλα που τού έδωσε ο Θεός— με τα
χέρια του— αυτό είναι το θαύμα».

— Μά για όνομα του Θεού, γιατί δεν
έτρεξες να βοηθήσεις τόν Μπερτράν;
τόν ρώτησα.

— “Αγαπητέ μου, είπε ο Χάνς μ’ ένα
χασμουρητό, πριν άποκοιμηθῇ, δεν έ-
κανε να ζήση ύστερα από ένα τέτοιο
θάνατο της γυναίκας του. Τόν άφησα
μονάχον να σκοτώση τόν Μιμή και να
σκοτωθῇ κι’ ο ίδιος.

ΡΟΥΝΤΓΙΑΡ ΚΙΠΛΙΓΚ

ΣΕ ΕΠΤΑ
ΓΡΑΜΜΕΣ

Ξερετε ποιός βάφτισε τους Άγγλους με το όνομα «Τζών Μπούλ»; Ένας Σκωτσέζος. Πριν δυό αιώνες, ο δωρ Τζών Αμπουτχόντ, έγραψε ένα δορυμνάτο λιβελλο εναντίον διαφόρων χωρών: έτσι είπε την Γαλλία Νικόλας Φρόγκ (Νικόλαος ο Β΄ βασιλιάς) και την Άγγλία Τζών Μπούλ.

Το γνωστό παιχνίδι «μπρίτζ» δεν είναι διόλου άγγλική εφεύρεση, όπως θα φανταζόμαστε πολύ. Ούτε και η λέξη «μπρίτζ» είναι άγγλική. Είναι το ρωσικό παιχνίδι «μπρίτζ» που μετεφωτισήθηκε το 1894 στην Άγγλία και έγινε «μπρίτζ», αφού πρώτα το άνωμασαν «ούϊστ αλά ρούσα».

Υατί χαμουριόμαστε; Τό... φαινόμενο αυτό οφείλεται σε τέσσερις λόγους: στην πείνα, στην στενοχωρία, στην κόπωση, και στην κακή χώνευση. Προσέχεται από την συγκέντρωση του αίματος στις φλέβες και η εμφάνισή του, είναι πάντοτε ένδειξη ελαφράς διαταραχής στην κυκλοφορία.

Όσοι καπνίζεται πούρα, ξέρετε γιατί το πούρο σας έχει στη μέση μια ταινία, σαν δαχτυλίδι; Στην αρχή οι εργοστασιαστές έβαζαν την ταινία αυτή για να συγκρατή στην φόρμα του το πούρο, γιατί τότε βγαζαν τότε ύγρα στην κατανάλωση. Κατόπι έμεινε η ταινία για να δείχνει την μάρα.

Όσοι την Αμερική κατασκεύαζαν κονσέρβες με φαγητό που ζεσταίνεται... μέσα τους. Δηλ. στον πάτο του κουτιού υπήρχε ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα με πέτρα άσβεστων και από πάνω ένα άλλο με νερό. Γυρίζετε ένα κλειδί, το νερό κορόνει το άσβεστο και... το φαγητό σας ζεσταίνεται!

Όσοι την μικρή πόλη Λάουσα της Γερμανίας, υπάρχει ένα περίεργο μουσείο: περιλαμβάνει αυτό 5.000 κώδωνες, που οι περιεσώστες τους έχουν ζωή πολλών αιώνων. Το μουσείο έχει και ένα διαμέρισμα στο οποίο εκθέτονται τα υλικά και τα μέσα με τα οποία κατασκευάζαν άλλοτε τους κώδωνες.

Όσοι Βερολίνο υπάρχουν τώρα δυό Ταχυδρομικά γραφεία για το κοινό με τηλεφωνικούς θαλάμους εν συνδυασμό με την τηλεόραση. Πληρώνετε 350 μάρα κάπου δηλ. 147 δραχμές και μιλάτε με τον άνθρωπο που θέλετε, έχοντας ταυτόχρονα μπροστά σας και την μορφή του.

Όσοι υπεριορτισμό δεν υποβάλλονται πια μονάχα οι εξηρασμένοι άνθρωποι, μα και τα δέντρα. Υπάρχουν έδαφη πτωχά τα δέντρα τους λοιπόν έχουν ανάγκη να τραφούν τεχνητά. Άνοιγουν μια τρύπα στον κόσμο κι από εκεί τους πατούν με ειδικό μηχανήμα φωσφορικά άλατα κ. ά.

Ένας μικρός Άγγλος 23 μηνών, είχε καταπιεί μια παραμύνα ανοιχτή. Οι γονείς του άμεσως τον πήγαν στο νοσοκομείο. Του έγιναν δυό εγχειρήσεις αλλά χωρίς να μπορέσουν να βγάλουν την καρφίτσα, που έχει σφηνωθεί... στον πνεύμονα. Το περίεργο είναι ότι το παιδί δεν υποφέρει διόλου.

Κ. Νταρφέϊγ

Καταγωγή.— Η Κολέτ Νταρφέϊγ γεννήθηκε στο Παρίσι, στις 11 Μαρτίου 1908. Η διεύθυνσής της είναι 5, Rue Cognac Jay, Paris. Είναι φοβερά άκατάστατη στην αλληλογραφία της: μπορεί να έρχεται τρεις μήνες να απαντήσει μια γραμμή στους αυτούς που της γράφουν, ζητώντας τη φωτογραφία της συνήθως, κι άλλοτε πάλι μπορεί να τραβήξει από τον σωρό που έχει μαζεμένη καμιά πενηνταριά γράμματα στα οποία απαντά αδημερόν. «Ένα είδος λαχείου» λέγει μόνη της. Άλλοι είναι τυχεροί κι άλλοι όχι! Ιδιαιτέρως χαρακτηριστικά. Ύψος: 1.62. Τακούνια 8 εκατοστόμετρα. Βάρος: πολύ μεταβλητόν. Μάτια: γαλανοπράσινα. Μαλλιά: καστανά, μα οι σκηνοθέτες τα μετέτρεψαν διαδοχικά σε πλατίνε, σε κόκκινα, σε ξανθά. Χαρακτήρ γεμάτος αντιθέσεις: της άρρσει το φλέρτ και συγχρόνως είναι πολύ αισθηματική, της άρρουν τα άριστουργηματικά έργα τέχνης και τα μπιμπλό του ενός φράγκου, οι βαρύτιμες τουαλέτες και τα τσίτινα φορεματάκια... Πότε-πότε άποσύρεται στην έξοχη και ζή μόνη, χωρίς διαφημίσεις, χωρίς συνεντεύξεις, χωρίς καμιά διασκέδαση κι' άλλοτε πάλι ταξιδεύει με άεροπλάνο, με βαπόρι, τρέχει σ' όλα τα κέντρα, μεθ' από σματάνια, τζάκι, κίνηση, χορό! Ένα παράξενο πλάσμα! Όδηγεί το άεροπλάνο της μόνη της.

Η ζωή της.— Οι έναρτοιο βομβαρδισμοί του Παρισιού κατά τον πόλεμο, πείραξαν πολύ τα νεύρα της όταν ήταν παιδάκι και οι γονείς της την έστειλαν έσωτερική σ' ένα σχολείο της Όρλεάνης, όπου άνεδείχθη άμέσως ή... χειρότερη μαθήτρια της τάξώς της. Μια μέρα που περίμενε στο στούντιο μια φίλη της που ήθελε «να γυρίση» την διέκρινε ο Λεόν Πουαριέ και της προσέφερε ένα μικρό ρόλο σ' ένα φίλμ. Καί έτσι, έντελώς τυχαία, ντεμπούταρε στον κινηματογράφο.

Τα φίλμ της.— Βοβά: «Τό θαύμα των λύκων», Η φλόγα, Σταυρατές λέξεις, Κόκκινοι άρραβώνες, Άμμοι, ο Μάριος στο Παρίσι, Νά ή Κυριακή». Ομιλούντα: «Τό τέλος του κόσμου, 'Ο εισαγγελέας Χέλλερ, Γύρω από μια δίκη, 'Ο μακαρίτης Τουνιέλ, Μπαρούντ, 'Ο γάβδαρος του Μπουριντάν, 'Ο κύριος ντε Πουρσωνιάκ, Καζανόβας, Σταθμός, Κι' έγω σοφ λέω πώς σούκανε το μάτι, Τραϊνό έρωτος, Μιχαήλ Στρογκόφ».

'Ιβάν
ο Τρομερός

Οί άνθρωποι διαδέχονται ο ένας τον άλλον, αλλά δεν μοιάζουν ποτέ μεταξύ των.

Έτσι, τον 'Ιβάν τον Γ' που είχε έπονομασθή «Βελίκι» δηλ. Καλός, τον διεδέχθη ο 'Ιβάν Δ' που πήρε, —και πολύ δίκαια— τα προσωνυμία «Γ' κ' ρόζ ν' οϊ», ο Τρομερός.

Και πράγματι, ο δεύτερος αυτός 'Ιβάν υπήρξε φαινόμενο σκληρότητας και άπανθρώπιας.

Διαδέχθηκε τον παππού του σέ ηλικία... μόλις 3 ετών ως «μέγας Ρώσος πρίγκιψ». Σέ ηλικία 18 ετών πήρε τον τίτλο του Τσάρου (Καίσαρος) που προηγούμενως τον είχαν οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου και ο Χάνης της Χέρδ.

Η βασιλεία του άρχισε με την κατάληψη του Καζάρκα και του Άστραχάν.

Κατόπι κατετρόπωσε τις τευτονικές όρδες και μετά θέλησε να ενική της Σουηδίας, της Δανιμαρκίας, και της Λιθουανίας. Οι χώρες όμως αυτές μπόρεσαν να τον αποκρούσουν, και να τον έμποδίσουν να βάλει χέρι στις βαλτικές επαρχίες.

Στά 1571 του κάνουν επίθεση οι Τάταροι, τους οποίους είχε άποθήσει μέχρι Κριμαίας, και καίνε την πρωτεύουσά του. 'Ο θρόνος του 'Ιβάν κινδυνεύει τώρα πολύ και θα έπεφτε αν δεν τον έσωζε ή επέμβαση του Πάπα Γρηγορίου 13ου.

Επ' 'Ιβάν του Τρομερού και χάρις στον άφωτισμένο φίλο του τον Κοζάκο Γερμάκ, κατεκτήθη ή Σιβηρία.

Η φήμη του ως «Τρομερού» ήταν άπόλυτα δικαιολογημένη. Φέρθηκε σκληρότατα όχι μονάχα στους έχθρούς του, αλλά και σέ πολ'ύς από τις γυναίκες του καθώς και σ' έναν από τους γιους του. Τους σκότωσε όλους άγρια με το ίδιο του το χέρι.

Χαρακτηριστικό της σκληρότητός του και αυτό το περιστατικό.

Κάποτε ο 'Ιβάν έβαλε και του έχτισαν στην Μόσχα, μετά την διαπαγή της από τους Τατάρους, μια μεγαλοπρεπστάτη εκκλησία. Ήταν ένα άβυσθινό άριστούργημα.

Όταν το έργο τελείωσε, ο 'Ιβάν το κύταξε με θαυμασμό, και κατόπιν γύρισε προς τον αρχιτέκτονα και τον ρώτη:

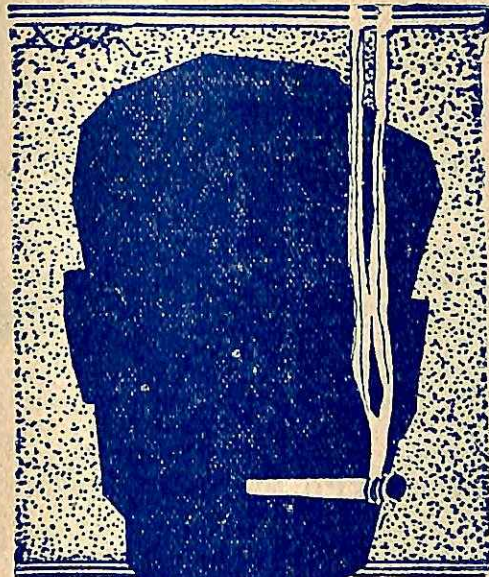
—Αν σάς άνέθετα θά μπορούσατε να χτίσετε μια ακόμη εκκλησία, παρόμοια αυτήν εδώ;

Ο άλλος άνύποπτος άπήντησε καταφατικά.

Ο 'Ιβάν ο Τρομερός τότε χωρίς πολλά πολλά, διέταξε να πάρουν τον αρχιτέκτονα και να του βγάλουν τα μάτια!

□ □

Τρομερή έπίσηη ήταν και ή έκδίκηση του 'Ιβάν, όταν την άποφάσισε. Κάποτε ένας άξιωματικός της ιδιαίτέρας του φρουράς, τόλμησε να μεμφθή μεθυσμένος, όπως ήταν με μια παρέα φίλων του, τον 'Ιβάν για κάποιο λάθος του σέ μια έκστρατεία. Όταν το έμαθε ο 'Ιβάν δεν έλε τίποτε. Διατάζει να πιάσουν τον άξιωματικό και να τον οδηγήσουν στο μέρος όπου ο 'Ιβάν είχε χάσει την μάχη έξ αίτίας του λάθους του που άνέφερε ο άξιωματικός. Εκεί τον άνέβασαν επάνω σ' ένα άλογο με δεμένα τα χέρια, χτύπησαν με μια δυνατή σπαθιά στα πσιανά το δυστυχισμένο το ζώο που δέ λίγο κυλινδώνανε, τρελλό από τον πόνο μαζί με τον καβάλλο του στα βάθη ενός εκεί γκρεμού.

ΣΟΥΜΕΡ ΕΙΝΕ ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΟΣ

Ο Μάρτεν Ντάλ έπαιξε κείνο το άπόγευμα στον κήπο του με το άγαπημένο του λυκόσκυλο, τον Άλήτη, όταν είδε τον ινσπέκτορ Σούμερ να περνά την καγκελλόπορτά του κατσουφιασμένος.

—Ο Σούμερ! Ποιός καλός άέρας; —Καλός άέρας; Δέ λές καλλίτερα σίφουνας, σιμούν, άμμοθούελλα;

—Τί τρέχει;

—Τρέχει... Τρέχει... 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» τρέχει... Δέν μπορώ να τον γράσω και βήγκα το διάβολό μου... μ' αυτό το διάβολο!

—Τί σου σκάρωσε πάλι;

—Χθές βράδυ έκαμε την συνθησμένη του διαρεξούλα, τον γράφωσα, μου γλύστηρε από τα χέρια σάν χέλι, πληροφορήθηκαν οι άνώτεροί μου το πάθμά μου και ξαναγίνα γελαίος στα μάτια των. 'Ο σέρ Πάρτσιφελ Μπρίκ είναι πύρ και μανία εναντίον μου.

—Τί διάρρηξη έκαμε πάλι;

—Τό χρηματοκιβώτιο του χρηματιστοϋ Σπίγγερ. Κάποιο κολλιέ και μερικά δαχτυλίδια με βαρύτιμες πέτρες, άντικειμενάθησαν με ένα άνυδαδέστατο έπισκεπτήριο.

—Και τον γράφωσες;

—Τόν γράφωσα.

—Και σούφυγε από τα χέρια;

—Ναί, που να τον φάνε οι λύκοι όλης της Ίρλανδίας.

—Τί αιμοδόρος άνθρωπος που είσαι ως τόσο Σούμερ! Άκούς εκεί να τον φάνε οι λύκοι τον άνθρωπο! Καί... πώς σου έφυγε; Θα είναι πολύ διασκεδαστικό! Για λέγε!

—Διασκεδαστικό; Ναί. Βέβαια. Για σένα δέν μπορεί παρά να είναι διασκεδαστικό. Ρωτάς ώστόσο αν είναι και για μένα; Άς είναι. Τόν είχα παρακολουθήσει τον σατανά καί...

—Τόν είχες παρακολουθήσει; Άπό πού;

—Δηλαδή... συναντήθηκα τυχαίως μαζί του θγαίνοντας από το γραφείο μου. Με προσέπερασε. Τόν άναγνώρισα στην στιγμή και άρχισα να τον παρακολουθώ. Με προσέπερασε και βάδιζε μπρός μου με τρόπο πουταν σάν να με προκαλούσε. Σά να μούλεγε: «Ναί, έγω είμαι Σούμερ. Πάω να κάνω μια διάρρηξη. Άν τολμάς έλα να με πιάσεις!»

—Και σ' άδέχτηκε την πρόκληση καί...

"Ο ΚΑΝΑΓΙΑΣ"

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

—Δέν ξέρω αν ήταν πρόκληση. Μπορεί και να μη με είχε δη. Τόν παρηκολούθησα λοιπόν, τόν είδα να παραβιάζει ένα παράθυρο του Σπίγγερ και να μπαίνει άπ' αυτό στην έπαυλη.

—Και για ποιό λόγο τόν άφησες να παραβιάσει το παράθυρο; Γιατί δέν τόν έπιασες άμέσως μόλις τόν άναγνώρισες;

—Ήθελα να τόν πιάσω με τα κοσμήματα στην τσέπη.

—Καλά να πάθης λοιπόν άφου είσαι τόσο ύπουλος άνθρωπος.

—Τόν άφησα λοιπόν να κάνει με την ήσυχία του την διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου και περίμενα μ' ένα πόλιμαν που σταμάτησα στον δρόμο, την έξοδό του από την έπαυλη.

—Περίμενες πολύ ώρα;

—Μια όλόκληρη ώρα!

—Χωρά στην ύπομνή σου! Λοιπόν; Τί έγινε κατόπιν;

—Κατόπιν;... Χμ... Όταν τόν είδα να περπάτη από το παράθυρο, τόν άφησα να προχωρήσει και να με προσπεράσει. Είχα κρυφτή σέ μια πυκνή φυλλωσιά του κήπου της έπαύσεως. Και όταν με προσέπερασε, χύμηξα άόφρυστα, τόν γράφωσα ξαφνικά από τα δυό μπεράτσα... και τόν άφησα στην στιγμή βλαστημώντας και σούλιάζοντας από τον πόνο!

—Γιατί; Σέ δάγκασε;

—Με δάγκασε; Χμ!... Κάτι χειρότερο... Κάτω από το σακάκι του φορούσε ο άθεόφοβος ένα λαστιγέριο θώρακα με σουβλερές βελόνες! Καταλαβαίνεις τί ένοιωσα μόλις άπλωσα τα χέρια μου πάνω του! Για δες εδώ χάλια τα χέρια μου! Μου τάνανε κόκκινο!

—Και σ' οφυσάκι... τόν άφησες να φύγη.

—Τόν άφησα να φύγη; Μούφυγε πριν συνέλθω από την πρώτη έκπληξη!

—Κι' ο πόλιμαν που είχες μαζί σου;

—Ξαπλώθηκε φαρδύς-πλατύς στο πλακόστρωτο με μια τρομερή γροθιά στο σαγόνι που τόν έκανε να δη στον ούρανό πυροτεχνήματα! Συνήλθε ύστερα από δυό ώρες στον σταθμό των τραίνων βοηθητών ύποθέτω δέ ότι το σαγόνι του ακόμη δέν ξαναήλθε στη θέση του γιατί σούλιάζει ακόμη σάν μανιασμένος.

—Καί... τί σου έλεγε ο σέρ Πάρτσιφελ Μπρίκ;

—Μου τάνωλε χοντρικώς και λιανικώς.

—Δηλαδή;

—Ότι δέν ξέρω πιά τί μου γίνεται, ότι άρχίζει να χάνη την ύπομνή του, ότι στο τέλος θα μ' άπαλλάξη και θ' αναλάβη ο ίδιος την σύλληψη αυτού του κανάγια! Με προειδοποίησε μάλιστα ότι από σήμερα θα αναβέση και τόν ινσπέκτορ Μπέβ. Δέν είναι προσβλητικό αυτό για μένα; Δέν εί-

ναι άπελπιστικό;

—Τόν είπε κανάγια τον «Λωποδύτη-Φάντασμα»;

—Ναί. Είναι λιγάκι πρόστυχος στις εγφράσεις του.

Οί δυό φίλοι πήραν το τσάι που σερβίρισε ο άγαθός Μπύλιγκ και όταν σέ λίγο ο Σούμερ έφυγε δαγκώνοντας ένα θαυμάσιο πούρο της Άβάννας, ο Μάρτεν Ντάλ πήγε στο τηλέφωνο, πήρε το άκουστικό και γύρισε το «καντράν»:

—'Αλλό-άλλό! 'Ο σέρ Πάρτσιφελ Μπρίκ; 'Ο ίδιος;... Έδώ «Λωποδύτης-Φάντασμα»...

Μην άφρίζετε σέρ και μη δίνετε γροθίες στο τραπέζι σας!... Άκούω τα καλαφάρια σας που χοροπηδούν... Θα χύσετε τα μελάνια σας! Θα σπάσετε το κρύσταλλο του τραπεζιού σας καί μ' αυτή την οικονομική κρίση... 'Ο μίστερ Σπίγγερ πότε σκέπτεται να καταθέση στην «Εταιρία προς Προστασίαν των Ζώων» το δέκατο της άξίας των κοσμημάτων που του έκλεψα για να του τα επιστρέψω; Άν άργήση θ' αύξήσω τις άπαιτήσεις μου... Δέν άξίζει τον κόπο να χολοσκάτε γι' αυτόν σέρ. Άκούστε που σας λέω έγω. Ξέρετε καλά ότι έγω διαλέγω τα θύματά μου σόν κύκλο των άσυνειδήτων. Αυτός είναι ένας κανάγιας! Κανάγιας! Πώς είπατε; Είναι φίλος σας; Αυτό δέν σας κολακεύει σέρ. Έγω είμαι ο κανάγιας. Δέν τό παραδέχομαι. Διαμαρτύρομαι σέρ. Καί ξέρετε; Η διαμαρτυρία του «Λωποδύτη-Φάντασμα» είναι λιγάκι επικίνδυνη! Κάμετέ μου την χάρη ν' άνακαλέσετε... Πώς;

—'Ορεβουάρ λοιπόν σέρ...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ «ΚΑΝΑΓΙΑ»

Ύστερα από τρεις μέρες, ο σέρ Πάρτσιφελ Μπρίκ, ένας από τους πέντε διοικητές της «Σκότλαντ-Γουάρντ» έφρευε οικογενειακώς από το Λονδίνο για να περάση τις διακοπές του στην έξοχή.

Στο άναμεταξύ, είχε δηλώσει στον ινσπέκτορ Σούμερ ότι εάν στο διάστημα δεκαπέντε το πολύ ημερών δέν του τηλεγραφούσε ότι είχε πιάσει τόν ασύλληπτο λωποδύτη, θα άνέθετε την συνέχιση της καταδίωξής του στον ινσπέκτορ Μπέβ, ένα ικανό λαγωνικό που έχθρευε τόν Σούμερ.

Φεύγοντας για την έξοχή, πήγε μαζί του και όλο το προσωπικό του μεγάρου του στο οποίο δέν άφησε παρά τόν θυρωρό και μια καμαριέρα.

Μια ώρα μετά την άναχώρηση της οικογενείας του σέρ Πάρτσιφελ Μπρίκ, σταμάτησε στην πόρτα του μεγάρου ένα φορηγό αυτοκίνητο πάνω στο οποίο θρονιάσαν ένα πιάνο και ο σωφής χτύπησε την πόρτα.

Ο θυρωρός άνοιξε στη στιγμή:

—Ποιόν θέλετε;

—Έδώ δέν κατοικεί ο σέρ Πάρτσιφελ Μπρίκ;

—Μάλιστα.

—Φέραμε το πιάνο που παράγγειλε την περασμένη βδομάδα στον οίκο Άιουζ και τόν λογαριασμό: Έβδομήντα λίρες και όχτώ σελλίνια.

—Δέν έγω είδα.

—Πώς δέν έχετε ιδέα; Είδοποίησε την μάντι Μπρίκ.

—Η μάντι Μπρίκ έφυγε με τόν σέρ...

Εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια του

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Πάρτσιφαλ για την έξοχή.

—Πότε;
—Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας.
—'Ας ἔλθῃ ὁ οἰκονόμος.
—Καὶ ὁ οἰκονόμος πῆγε μαζί των.
Στὸ μέγαρο δὲν μένει ἄλλος ἀπὸ μένα καὶ μιὰ καμαριέρα.

—Διάβολε! Κι' ἐμεῖς πὺν ἐλπίσαμε σ' ἕνα καλὸ πουμεπουάρι! Καὶ τώρα τί γίνεται;
—Τί θέλεις νὰ γίνῃ; Θὰ ξαναπάρετε τὸ πιάνο.

—Γιὰ νὰ κάνουμε δυὸ κόπους γιὰ ἕνα πουμεπουάρι; Θὰ τὸ ἀφίσουμε καὶ ὁ οἶκος Λούις καὶ Συντροφία, ἄς στειλῇ τὸν λογαριασμὸ ταχυδρομικῶς στὸν σὲρ Πάρτσιφαλ.

—Ὅπως θέλετε...
—'Ελα νὰ μᾶς δώσης ἕνα χέρι γιατί εἶναι βαρὺ τὸ ἐπιπλο.
—Δὲν λύνεται;
—Ὅχι.

Ὁ θυρωρὸς ἀνοίξε διάπλατη τὴν πόρτα καὶ βοήθησε τὸν σωφὲρ καὶ ἕναν ἄλλο ἐργατικὸ πὺν βρισκόταν στὸ αὐτοκίνητο ν' ἀνεβάσουν τὸ πιάνο ἐνῷ ἡ καμαριέρα παραμέριζε τὰ ἐπιπλα τοῦ χώλλ.

—'Ας τὸ ἀφίσουμε στὸ χώλλ προσωρινῶς ὥσπου νὰ ἐπιστρέψουν τὰ ἀφεντικά.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο.
—'Αλλὰ τί τὸ ἤθελε αὐτὸ τὸ πιάνο; 'Εχει ἤδη ἕνα θανατοῖο. Δὲν καταλαβαίνω γιατί τὸ ἀγόρασε.

—Μπορεῖ νὰ πουλήσῃ ἐκεῖνο πὺν ἔχει. Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι πρῶτης τάξεως μάρκα.

—'Αλλὰ κι' ἐκεῖνο πὺν ἔχουμε δὲν εἶναι ἄσχημο, ἐπέμεινε ἡ καμαριέρα. Μόνον πὺν τὸ κλειδώνει ἡ μάνται καὶ δὲν μπορῶ νὰ μᾶς δῶ καὶ ἐγώ. Πὺν εἶναι τὸ κλειδί. Θὰ ἐπωφεληθῶ τώρα πὺν λείπουν.

—Τὸ κλειδί;
Ὁ σωφὲρ καὶ ὁ ἐργατικὸς ψάχτηκαν καὶ ἀλληλοκυτάχτηκαν μ' ἀμηχανία.

—Διάβολε! Ξεχάσαμε τὸ κλειδί!
—Καὶ τώρα;

—Γι' αὐτὸ χολοσκᾶς ὁμορφούλα μου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μᾶς θὰ κάνῃ τὸν κόπο νὰ τὸ φέρῃ τὸ ἀπόγευμα καὶ νὰ τὸν κερᾶς γιὰ τὸν κόπο τοῦ ἕνα μπουκάλι ἀπὸ κεῖνο τὸ «μπράντυ» πὺν θὰ μᾶς κερᾶς καὶ τώρα. Δένε ὅτι ὁ σὲρ Πάρτσιφαλ Μπρίκ ἔχει τὰ καλλίτερα ποτὰ στὸ ὑπόγειό του.

Ἡ καμαριέρα ἀνέβασε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ἕνα μπουκαλάκι «μπράντυ» τὸ ἄδειασε ὁ τέσσαρα ποτήρια καὶ τσοῦγκρισαν.

—Καλὴ δύναμη!
—Στὴν ὑγεία σας.

Στὴν πόρτα, τὴν στιγμή πὺν βγαίνουν ὁ σωφὲρ μὲ τὸν ἐργατικὸ, ἡ καμαριέρα τοὺς σταμάτησε:

—Τὸ κλειδί νὰ τὸ φέρετε μετὰ τίς πέντε. Καταλαβαίνετε. Κάνει τόση ζέστη καὶ εἶναι ἄμιαρτὰ νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ μιὰ καμαριέρα τῆς ἀπουσίας τῶν ἀφεντικῶν τῆς καὶ νὰ κοιμᾶται κι' αὐτὴ δυὸ-τρεις ὥρες μετὰ τὸ φαγητὸ σὰν τίς μεγάλες τίς κυρίες. Εἶναι τόσο λίγες αὐτὲς οἱ εὐκαιρίες γιὰ μιὰ καμαριέρα...

—'Εχεις δίκιο ὁμορφούλα μου. Ρίξτε στὸν ὕπνο νὰ κάνῃς χρώματα. Τώρα μάλιστα πὺν θὰ μάθῃς αὐτὸ πιάνο!

Κι' ἐνῷ τὸ φορητὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρυνόταν, ἡ καμαριέρα ἔλεγε στὸν θυρωρὸ:
—Εἶδες τί κίτρινος πὺν ἦταν αὐτὸς ὁ χαμᾶλης; Σὰν Κινέζος!
—'Απὸ τὴν καλοπέραση...

Κατὰ τίς δυὸ, τὸσον ὁ θυρωρὸς ὅσο κι' ἡ καμαριέρα ἦσαν βυθισμένοι στὸν μεσημεριανὸ ὕπνο.

Ἀθόρυβα ἀνοίξε τότε τὸ πιάνο καὶ βγήκε μὲσα ἀπ' αὐτὸ ἕνας ψῆλδς ἄντρας σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα πὺν τοῦ μούσκεψε τὰ μαλλιά καὶ τὸ μέτωπο.

—Ὁ ἄγνωστος κάθησε λίγες στιγμὲς σὲ

μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, ἀνέπνευσε ὡθιὰ κάνοντας ἀέρα στὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δυὸ του τὰ χέρια, κατόπιν προχώρησε πρὸς τὴν βιβλιοθήκη περπατώντας στὰ δάκτυλα, ἀνοίξεν ἐντεχνα τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ τρίξουν οἱ στρόφιγγές τῆς καὶ μπῆκε μέσα σ' αὐτήν.

Ἐνα χρηματοκιβώτιο πὺν βρισκόταν μέσα στὴν βιβλιοθήκη, δὲν κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀγνώστου μολοντί μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πὺν τοῦ ἔβριξε, κατὰλαβε ὅτι ἡ διάσρηξή του ἦταν γι' αὐτὸν ζήτημα προσπαθεῖας πέντε λεπτῶν.

Προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι, ἔδωκε ἀπὸ τίς τσέπες του μερικὰ πράγματα πὺν λαμποκοποῦσαν καὶ τὰ τοποθέτησε πάνω σ' αὐτό, ἀφήνοντας κοντὰ των ἕνα ἐπισκεπτήριο πάνω στὸ ὁποῖο ἔγραψε λίγες λέξεις. Κατόπιν προχώρησε σὲ μιὰ κρυστάλλινη βιβλίνα, ἔδωκε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο καὶ ἔκοψε τόσο τὸ κρυστάλλο,

—Περίμενα μιὰ δολόκληρη ὥρα!

Ὅσοι χρειάζονταν γιὰ νὰ περάσῃ μέσα τὸ χέρι του. Μερικὲς συλλογὲς παλαιῶν χρυσῶν νομισμάτων βγήκαν μὲ προσοχὴ καὶ τοποθετήθηκαν μέσα στὸ πιάνο. Κατόπιν διέσρηξε τὰ συρτάκια τοῦ τραπέζιου. Μιὰ σπανία συλλογὴ γραμματοσήμων πῆγε νὰ συναντήσῃ τίς νομισματικὲς συλλογὲς μέσα στὸ πιάνο. Στὴ θέση τῆς, μέσα στὸ συρτάκι, τοποθέτησε μιὰ ἄλλη συλλογὴ τὴν ὁποῖαν πῆρε μέσα ἀπὸ τὸ πιάνο. Ἡ συλλογὴ αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἄλμπουμ κινηματογραφικῶν ἀστείων.

Ἐκλείσε πάλι τὸ συρτάκι χωρὶς ὥστόσο νὰ τὸ κλειδῶσῃ, ἐπέστρεψε στὸ πιάνο καὶ ξαναμπῆκε σ' αὐτὸ ξεκουμπίζοντας τὸ πονοκάμισό του καὶ χαμογελώντας σὰν ἄνθρωπος πὺν εἶναι βέβαιος γιὰ κάποια τελικὴ ἐπιτυχία.

Κατὰ τίς τρεῖς καὶ τέταστο, τὸ κουδούνι τῆς πόρτας ξύπνησε καὶ τὸν θυρωρὸ

καὶ τὴν καμαριέρα.

—Ποῖδς διάλογος εἶναι τέτοια ὥρα!
—Νὰ μὴν ὑπάρχῃ τρόπος βοῆς ἀδελφεῖ ν' ἀναπαυθῇ μιὰ καμαριέρα καὶ ὅταν ἀνοίξῃ λείπουν τ' ἀφεντικά τῆς!

Ὁ θυρωρὸς ἀνοίξε μουρμουρίζοντας καὶ ἀντίκρισε τὸ πρῶνὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸν ἴδιο σωφὲρ καὶ τὸν ἴδιο ἐργατικὸ.

—Τέτοια ὥρα μᾶς ξυπνήσατε γιὰ τὸ κλειδί;

—'Αστα! Τ' ἀφεντικά μᾶς ἔψαλλαν τῆς χρονίᾳς μας πὺν ἀθήσαμε τὸ πιάνο χωρὶς νὰ πληρωθῶμε. Ἠλθαμε νὰ τὸ ξαναπαίρουμε.

—'Ας τελειώνουμε.
—'Ελα νὰ μᾶς δώσης ἕνα χεράκι...

—Δὲ φταίτε σεις. Φταίω ἐγὼ πὺν σὰς ἄφησα νὰ τὸ ἀνεβάσετε. Ἐμπρός! 'Ας τελειώνουμε...

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΚΙ' Ο ΜΠΕΒ...ΥΠ' ΑΤΜΟΝ

Ἦταν μοιραῖο νὰ μὴ κοιμηθοῦν ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι ὁ θυρωρὸς καὶ ἡ ὁμορφὴ καμαριέρα.

Μόλις πρόφτασαν νὰ ξανακλείσουν τὰ μάτια των καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι πρὸς τὸν ξαναξυπνήσαν.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κουδούνι χτυποῦσε ἐξακολουθητικὰ καὶ ὁ θυρωρὸς τσακίστηκε γιὰ ν' ἀνοίξῃ.

Δυὸ ἄγνωστοὶ του ἦσαν αὐτοὶ πὺν χτυποῦσαν σὰν τρελλοί.

—Σούμερ καὶ Μπέβ τῆς «Σκότλαντ-Γουάδ».

—Ὁ σὲρ Πάρτσιφαλ ἔφυγε τὸ πρωί.

—Τὸ ἔβρισκε. Αὐτὴ τὴ στιγμή μᾶς τηλεφώνησε ἀπὸ τὴν έξοχή. Τί ἔγινε ἐδῶ;

—Τί ἔγινε; Τίποτα.

—Ὁ «Λωποδότης-Φάντασμα» τοῦ τηλεφώνησε στὴν έξοχή ὅτι τοῦ πῆρε ὅλες τίς συλλογὲς ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη του.

—Ὅχι δά!...

—Ἦλθε κανεῖς μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ σὲρ Πάρτσιφαλ;

—Κανεῖς ἀπολύτως.

—Κανεῖς;

—Γιὰ σταθῇτε... Φόρανε ἕνα πιάνο τὸ πρωί καὶ ἡλθαν καὶ στὸ ξαναπῆραν ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα. Δὲν τοὺς ἄφησα ὥστόσο οὕτε στιγμή μόνους.

—Στὴ βιβλιοθήκη γρήγορα! Αὐτὸ εἶναι Στὸ πιάνο!

Σὲ λίγο ὁ Σούμερ ἔπαιρνε τὸ τηλέφωνο.
—'Αλλο-ἄλλο! Ὁ σὲρ Πάρτσιφαλ Μπρίκ: Ἐδῶ οἱ ἱνσπéκτορ Μπέβ καὶ Σούμερ. Ἀπὸ τὸ μέγαρό σας. Ἀτυχῶς εἶναι ἀλήθεια σὲρ. Τὰ πῆρε ὅλα εἰς ἀντάλλαγμα ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι σας ὅλα τὰ κοσμήματα τοῦ χρηματιστοῦ Σπρίγγερ. Ὅλα. Δὲν λείπει τὸ παραμικρὸ. Ἀφῆσε καὶ τὸ ἐπισκεπτήριό του. Θέλετε νὰ σὰς τὸ διαβάσω; Ἐπιστρέφω τὰ κοσμήματα τοῦ «κινάγια» Σπρίγγερ στὸν φίλο του σὲρ Πάρτσιφαλ Μπρίκ καὶ εἰς ἀντάλλαγμα παίρνω τίς συλλογὲς τοῦ σὲρ Πάρτσιφαλ Μπρίκ γιὰ νὰ τὸν μάθω ν' ἀνακαλῇ ὅταν καταφέρεται ἐναντίον τοῦ «Λωποδότη-Φάντασμα» ὁ ὁποῖος κάθε ἄλλο παρὰ «κινάγια» εἶναι. Πῶς εἰπατέ; Πρέπει νὰ τὸν πιάσω ὁπῶσδήποτε; Ἀς δοκιμάσῃ τὴν τύχη του μόνος του καὶ ὁ Μπέβ. Ἀρκετὰ γελοιοποιήθηκε. Σειρὰ τῶν ἄλλων τώρα...
SHERMAN LANTON

ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Πράδο, ὁ δολοφόνος

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Κάτι θαχέτε ακούσει γιὰ τὸν Πραντζί. Ὑπῆρξε ἕνας ἐγκληματίας πὺν ἔδρασε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ πὺν συγκίνησε τίς μᾶζες, θαυμάστηκε, ἡρωοποιήθηκε, κι' ἔγινε ἀνάγνωσμα, ἀκόμα καὶ θεατρικὸ ἔργο.

Καὶ ὅμως ἦρθε καὶ αὐτοῦ ἡ σειρά του νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασία τοῦ χρόνου, ὅπως κάθε ἀξία, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἐγκληματική, καὶ ν' ἀποκαλυφθῇ ὅτι ὁ Πραντζί, ὁ φοβερός, ὁ θρυλικὸς αὐτὸς κακοῦργος, ὑπῆρξε ἕνας κοινότατος καὶ χιδαῖος κακοποιὸς στὸν ὁποῖον ἀπεδόθη τὸ ἐγκλημα ἐνὸς ἄλλου πολὺ μεγάλου κακοῦργου, τοῦ περιφημοῦ Πράδο. Μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει αὐτὸ ἕνας γάλλος δημοσιογράφος, πὺν βάλθηκε νὰ ἀναδιψῇ τὰ δικαστικὰ ἀρχεῖα, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ὑπόθεση Πραντζί. Ὡς γνωστός, ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀποκεφαλίστηκε γιὰ τὸν τριπλὸ φόνο τῆς Μαρίας Ρενιῶ, τῆς ἐγγονῆς τῆς, Μαρίας καὶ τῆς ὑπηρετρίας τῆς Ἀνέτας Γκρεμερέ. Καὶ ὅμως, τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ἦταν τὸ μόνον πὺν δὲν ἔχει κάνει ὁ Πραντζί, ὅπως ἀποδείχτηκε ἀργότερα!

Ἄλλ' ἄς ἔλθουμε στὸν Πράδο: Ὁ μεγάλος αὐτὸς κακοῦργος, πὺν ἔχει ἐπίσης πεθάνει ἐπάνω στὴν λαϊμητόμο, ὑπῆρξε στὴν ἀρχὴ ἀξιωματικὸς τοῦ ἰσπανικοῦ στρατοῦ. Ὡραῖος καὶ εὐσταλὴς ὅπως ἦταν, ὑπῆρξε ἕνας μεγάλος κατακτητὴς, ἀνώτερος σὲ δράση καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν θρυλικὸ δὸν-Ζουάν. Οἱ ὥραιότερες γυναῖκες τῆς Ἰσπανίας ὑπῆρξαν ἐρωμένες του. Καὶ ἀνῆκαν σ' ὅλες τίς τάξεις.

Ὑπῆρξε ἀλληλοδιαδόχως, ἀνώτερος τιλοῦχος τῆς Ἰσπανίας, σύζυγος γυναικὸς ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα, δολοφόνος στὸ Παρίσι, πάλι σύζυγος πριγκιπίσσης, διευθυντὴς χαρτοπαικτικῆς λέσχης, προαγωγὸς καὶ δολοφόνος!

Καὶ ὅλα αὐτὰ, ἀνάμεσα ἀπὸ πρωτάκουστες περιπέτειες, πὺν θὰ τρώμαζαν καὶ τὸν πῖο εὐφάνταστο μυθιστοριογράφου, καὶ τὸν πῖο τολμηρὸ κινηματογραφικὸ σκηνοθέτη. Εὐτυχῶς, ὅτι ζῇ ἀκόμη ὁ συνηγόρος τοῦ Πράδο στὴν πολύκροτη δίκη πὺν ἔγινε στὸ Παρίσι, ὁ μεγάλος δικηγόρος μαῖτρ Καμὶλ Κομπύ, πὺν θὰ μπορούσε νὰ πείσῃ καὶ τοὺς πῖο δύσπιστους γιὰ τὴν ἀλήθεια ὅλων αὐτῶν. Ἄν μπορούσε ὁ μὲν νὰ τὸν πείσῃ κανεῖς αὐτὸν νὰ μιλήσῃ. Γιατὶ ὁ Γάλλος συνάδελφος πὺν ἔκανε τίς ἀποκαλύψεις γιὰ τὸν Πραντζί, ἀπογοητευόμενος τοὺς ὡς σήμερα θαυμαστάς του, ἐπισκέφθηκε τὸν μαῖτρ Κομπύ, ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ τὸν κάνῃ νὰ μιλήσῃ. Ὁ εὐσημενέλιος δικηγόρος ὡχυρῶθηκε πῖω ἀπὸ τὸ ἐπαγγελματικὸ μυστικὸ καὶ ἀρνήθηκε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν ὑπόθεση Πράδο.

Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ἐνδιαφέρον ἀπὸ δλὴν αὐτὴ τὴν ἱστορία, παρουσιάζει ἡ καταγωγή τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐγκληματίου δὸν-Ζουάν, πὺν παραμένει ἀκόμη μυστήριον ἀνεξιχνίαστο, τὸ ὁποῖο μονά-

χα ὁ δικηγόρος τοῦ ἔχει ξεδιαλύνει. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ κρατᾷ ζηλότυπα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὁ μαῖτρ Κομπύ. Καὶ ἀναφέρεται σχετικὰ, τὸ ἔξης περιστατικὸ:

Μιὰ μέρα τὸν ἐπισκέφθηκε σπῖτι τοῦ ὁ νυῖος τοῦ προέδρου τῆς Βενεζουέλας, πὺν ἔκανε ἐπιτήδες τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴν πατρίδα του στὸ Παρίσι γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν μεγάλο δικηγόρου, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἐπιμόνας ἐκ μέρους τοῦ πατέρα του νὰ κάνῃ στίς ἐφημερίδες μιὰ δῆλωση, λέγοντας ὅτι ὁ ὑπόδικος Πράδο δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὴν οἰκγένεια τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆς Βενεζουέλας κ. Πράδο γιατί οἱ ἐχθροὶ τοῦ προέδρου ἐκμεταλλεύονται τὴν ὁμο-

Ὁ Πράδο.

νομία, βυσοδομοῦσαν ἐναντίον του. Ὁ μαῖτρ Κομπύ ὅμως, ἀπήντησε στὸν ἐπίσημο ξένο τοῦ ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος καὶ ἂν ἀκόμη οἱ κάτοικοι τῆς Βενεζουέλας ἐχωρίζοντο σὲ δυὸ στρατόπεδα καὶ ἀλληλοεσφάζοντο ἐς αἰτίας του, δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ τὴν δῆλωση αὐτή, σεβόμενος τὸ ἐπαγγελματικὸ του ἀπόρητο.

Τι ἦταν λοιπὸν ὁ Πράδο; Ἦταν μὴπως καίνας συγγενὴς τοῦ Προέδρου τῆς Βενεζουέλας; Μυστήριο.

Τὸ ἴδιο ἀρνήθηκε νὰ μιλήσῃ ὁ μαῖτρ Κομπύ γιὰ τίς γλώσσες πὺν ἔξερε ὁ Πράδο ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἦταν γλωσσομαθέστατος. Θὰ μπορούσε κανεῖς εὐκόλα νὰ καταλάβῃ ἔτσι τὴν ἐθνικότητά του ἡ ὁποία παρέμεινε ἀνεξέκφρατος ὡς τὸ τέλος ἀφοῦ ὁ Πράδο, ὅταν κατατομήθηκε ἐτάφη μ' ἕνα ψεύτικο ὄνομα.

Περιορίσθηκε ὅμως ὁ μαῖτρ Κομπύ νὰ κάνῃ τὴν ἔξης βαρυσήμαντη δῆλωση:

«Ἄν ἡ Εὐρώπη μάθαινε ἀπὸ τί ὕψος ἔχει πέσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, θὰ συνεπαράζετο ὁλόκληρη!»

□ □

Ὅτι ὁ Πράδο ἦταν ὕψηλῃς καταγωγῆς φαίνεται ἀπὸ πολλὰ πράγματα. Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων του, ἡ κομψότης τῶν ἐκφράσεών του, τὰ λεπτά του γούστα ἦσαν καταπληκτικά. Ἦταν δὲ καὶ ποιητὴς, καὶ μάλιστα μὲ μεγάλο ταλέντο! Ποτὲ γόγης καὶ κατακτητὴς δὲν εἶχε συγκεντρωμένα ἐπάνω του τόσα προσόντα! Εἶχε ἐκεῖνο πὺν λέμε σήμερα «σέξ ἀπὸ πῆλ». Ἐνας ἀριστοκράτης ἀπ' αὐτοῦς πὺν τὸν γνώρισαν στίς καλὲς του τίς μέρες, ἀναφέρει τὸ ἔξης πολὺ χαρακτηριστικὸ τοῦ ἐγκληματίου αὐτοῦ ποιητοῦ.

«Μοῦ διηγότανε κάποτε πῶς κατέκτησε ἕνα ἀπὸ τὰ θύματά του, τὴν νεαρά Μωριόετ Γκουροννῶ. Ἀκούστε, καὶ πῆτε ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ γινόταν ἕνας μεγάλος ποιητὴς, ἂν δὲν γινόταν ἕνας μεγάλος κακοῦργος. Ἡ ἐκμυστήρευσίς του ἦταν σύντομη, πολὺ σύντομη, ἀλλὰ πολὺ ἐκφραστική.

—Ὅπως ἦταν ἐλαφρὰ τὴν πῆρα ἀμέσως στὰ χέρια μου. Ὅπως ἦταν μικρὸν λα τὴν ἔφερα ὡς τὰ χεῖλιά μου. Ὅταν τὴν εἶχα σηκώσει στὰ χέρια μου ἦταν ἕνα κορίτσι. Ὅταν τὴν ἄφησα, ἦταν πῖα γυναίκα...»

Συνέβαινε συχνὰ ὁ Πράδο νὰ τάχῃ μὲ τὴν μητέρα καὶ μὲ τὴν κόρη, ταυτοχρόνως. Τοὺς ἔγραφε τότε ἐρωτικὰ γράμματα καὶ τὸ ἕνα ἦταν θερμότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Κατόπι μάλιστα ἔγραφε ἕνα κοινὸ γράμμα καὶ στίς δυὸ! Ἐτοί, ἀνακάτωσε στυλὸς ἐρωτὰ του καὶ λίγο χιούμορ.

□ □

Νὰ τώρα κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴν τοῦ ζωῆ:

Στίς 14 Ἰανουαρίου τοῦ 1886, ἡ δις Βαρβάρὰ Μπούργκ, ὑπηρετρία τῆς δος Μαρίας Ἀγκετάν, πὺν ἔμενε στὸ Παρίσι, ὁδὸς Γκωμαρτέν 52, εἶχε πάρει ἐντολὴ ἀπὸ τὴν κυρία τῆς, πὺν ἦταν κλεισμένη στὸ δωμάτιό της μὲ «κάποιον κύριον» νὰ φρ' ἴση νὰ τὴν ξυπνήσῃ πολὺ πρῶτὴ τὴν ἄλλη μέρα, γιατί θὰ ἐρχόταν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ὁ κ. Ζὺλ Μπλές.

Ἡ δις Ἀγκετάν, ἦταν μιὰ νέα καὶ ὡραία γυναίκα, πὺν «ζοῦσε τὴν ζωὴ της», χωρὶς νὰ σκοτίζεται γιὰ προλήψεις καὶ ἠθικὰ δόγματα. Ἡ ζωὴ της μοιραζότανε μετὰ τοῦ κρεβατοκάμαρά της καὶ τῶν κέντρων διασκεδάσεων, καὶ κατὰ προτίμησιν τοῦ «Ἐντεν».

Φίλους εἶχε πολλοὺς ἡ δις Ἀγκετάν, ἀλλὰ ἐπισήμως ἕνας ἦταν γνωστός ὡς «προστάτης» της: ὁ παμίας μιὰς μεγάλης λέσχης, κ. Ζὺλ Μπλές.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ βράδυ, ἡ ἐρωτόληπτος «δεσποινίς» βρισκόταν συντροφία μ' ἕνα κοινὸ κύριο, τὸν ὁποῖο γιὰ πρῶτη φορὰ ἔβλεπε ἡ Βαρβάρὰ.

Αὐτὴ φυσικὰ δὲν ἀνησύχησε τὴν κυρία τῆς καὶ μόνον τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἔ-

φεξε, πήγε να χτυπήσει την πόρτα της κυρίας της, όπως είχε διαταχθεί.

Τού κάκου όμως χτυπά και ξαναχτυπά: δεν παίρνει καμιά απάντηση. Κάνει να κυττάει από την κλειδαρότρυπα, αλλά δεν διακρίνει τίποτα. Άνιση ή Βαρβάρα βλέπει την ώρα να περνά, χωρίς η κυρία της να δίνει σημαία ζωής. Δεν προφθάνει να σκεφθεί τι θακανε, όποτε καταφθάνει ο κ. Μπλές.

Η Βαρβάρα, για να προλάβει, όπως είχε, κανένα δράμα, θέλει να έμποδισή τον επίσημο έραστή της κυρίας της να μπει μέσα στο δωμάτιο της. Αίφας μανόμενος, όμως, αυτός την άπωθει και παραβιάζει την πόρτα. Αυτή ανοίγει, αλλά πίσω της βρισκόταν μια μεγάλη σιφονιέρα. Ο κ. Μπλές κατορθώνει να παραμερίσει και το έπιπλο αυτό και να μπει κατόπι στην κρεβατοκάμαρα της φίλης του. Μόλις όμως μπήκε, βγάζει μια κραυγή και όπισθοχωρεί κατατρομαγμένος: μπροστά του, πάνω στο χαλί, κόνιτονταν μισόγυμνη ή φίλη του. Το κεφάλι της είναι σχεδόν χωρισμένο από το άλλο της σώμα.

Φωνάζουν άμεσως την αστυνομία ή όποια αρχίζει τις έρευνές της. Καμιά άταξία μέσα στην κρεβατοκάμαρα του εγκλήματος. Μονάχα σε μια ντουλάπα, άνοιγόντας την, οι αστυνομικοί είδαν κάτι άσπρορροχχα παραμερισμένα. Ρωτήθηκε η Βαρβάρα, τι μπορούσε να κρύβει εκεί η κυρία της και μαθαίνουν ότι υπήρχε εκεί ένα κολλίε από μαργαριτάρια, που είχε βέβαια κάνει φτερά. Επίσης είχαν εξαφανισθεί και πολλές μετοχές καθώς και ένα σημαντικό χρηματικό ποσό που βρισκόταν μέσα σ' ένα σάκκο, στην ίδια πάντα ντουλάπα. Η Βαρβάρα, έδωσε άμεσως τα χαρακτηριστικά του νυκτερινού έπισκέπτη της κυρίας της. Άνεζητήθη αυτός παντού αλλά χωρίς να βρεθεί. Κάποτε συνελαμβάνετο ένας κύριος, που έμοιαζε καταπληκτικά με τον υποτιθέμενο δολοφόνο. Αυτός όμως αρνήθηκε με ζωηρές διαμαρτυρίες την ένοχή του στην υπόθεση. Άγκετάν, χωρίς όμως να μπορέσει να στηρίξει και πούθενά τους ισχυρισμούς του για την αθωότητά του. Μετά πολλά και άφωτο είδε ότι ή υπόθεση θα πήγαινε πιά στο δικαστήριο, ώμολόγησε ότι ήταν συμβολαιογράφος σε μια γειτονική πόλη, ότι αν και παντρεμένος και με παιδιά του άρεσε να φεύγει κάπου- κάπου στο Παρίσι για να τ'όχι λίγο έξω με εύθυμες γυναίκοι. Το ίδιο είχε συμβεί κι αυτή τη φορά: είπε της γυναίκας του ότι θα πήγαινε στο Παρίσι για κάποια υπόθεση πελάτου του και τώρα αν μαθευόταν ποιος σκανδάλου ήρως είχε γίνει, θα ήταν καταστραμμένος. Γι' αυτό και δεν μιλούσε τόσο καιρό, αρνούμενος να δηλώσει την ταυτότητά του.

Η αστυνομία έκανε έρευνες—με πολλή διάκριση και μυστικότητα είναι η άλλη—και εξακρίβωσε ότι πραγματικά ο συλληφθείς ως δολοφόνος ήταν ένας ειρηνικός άπατρις συμβολαιογράφος.

Αργότερα διεπράττετο το τριπλό εγκλημα που άναφραμε στην αρχή. Συνελαμβάνετο ως ένοχος ο Πραντζίνι που δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο, μ' όλο που δεν έπαισε να διαμαρτύρεται ως το τέλος για την αθωότητά του.

Και πράγματι, όπως εξακριβώθηκε άργότερα, και τα δυο εγκλήματα τα είχε διαπράξει ο Πράδος.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Κ. ΛΩΛΟΥ

Έκείνο το θράδυ έληπτα και για μόνη μου σωτηρία φαντάστηκα τον άπορητικό χορό. Φυσικά ήταν κλασική και πασίγνωστη κονταμάρα αυτό. Έλπιζα να πετύχω καμιά μικρή δόση κερφού ανάμεσα στις άθροες παραγγελίες των κρασιών και των φρούτων. Μα από το ύψος του γκαρσονιού κατάλαβα πως «μόλις έξηνηλθην» αυτό, κι' ότι το λίγο που περιείχε ήταν κι' εκείνο χλιαρό και άνοστο. Τους είχε τελειώσει, λέει, ο πάγος στην παύση...

Αυτός μια φορά ήρθε αργότερα από μ'ας. Κάτι θα τον έμποδισε να φτάσει στην ώρα του. Πάντα έτσι. Μικροατυχείς, θα πής. Ναι, μα αυτές του θρέφουν το νευρο και τη χολή. Όμως αυτός, φαίνεται, δεν είχε τη δύναμη ούτε να θυμώσει.

Μπήκε άθόρυβα, γλίστρηση σιωπηλά πάνω στο πακέτο, πλησίασε το τραπέζι μας και κάθισε (λεπτός-λεπτός) στην άκρη της καρέκλας. Με χαίρετσε ψιθυριστά, μόλις κουνώντας τα χείλη, κι' ύστερα βυθίστηκε στη σιωπή του. Σεργιάνισε τα βλέμμά του στη σάλλα με συστολή, χαίρετσε μ' ένα μικρό χαμόγελο τα ζευγάρια της παρέας κι' ύστερα προσήλωσε τη ματιά του στα φρούτα του τραπέζιου. Κι' έμενε εκεί με τα μάτια ακίνητα, σχεδόν μαρμαρωμένα να θαυμάζει για πολλή ώρα μια καχεκτική μπανάνα και δυο πορτοκάλια χωρίς χυμό.

Η μορφή του ήταν γλυκά λυπημένη κάτω από το άνεπαίστομο μακιγιάρισμα. Δυο άχνά συννεφάκια πούδρας σκιάζανε τα γλωμά του μάγουλα και τα χείλη μόλις ρόδινα κάνανε να χύνεται στην όψη του μια πορφυρή απόχρωση. Τα μάτια του μισόκλειστα—σά να τον μάτιζε θαλασσινό αεράκι—του δίνανε κείνο το ατημέλητο μα συμπαθητικό ύφος. Το βλέμμα του ύγρο, μ' ένα ίχνος άνεπαίστοτου σαρκασμού, νοσταλγικό μελαγχολικό, ίσως έτοιμο να μουσκευτεί σε ζεστά δάκρυα.

Δεν τάραξα τη σιωπή του. Σκεφτότανε την αίκρα του ίσως. Δεν είχα λοιπόν το δικαίωμα να του στερήσω αυτή τη χαρά. Η προσήλωσή του δεν διακόπηκε ούτε από το πάψιμο της όρχηστρας, ούτε από την θορυβώδη άφιξη της παρέας. Άντρες και γυναίκες, ξαναμμένοι απ' τον χορό, τον χαίρετσαν με γέλοιο και φωνές. Άπάντησε σ' όλους μ' ένα γέλοιο παιδικό, δειλό, κι' ύστερα πάλι σάπασε. Το τραπέζι βοδύσε από άστεία και γάχανα. Άλλ'θεια πως γελούν για το τίποτα οι άνθρωποι;

Δεν μπορούσε όμως παρά να άτονήσει κάποτε ή κουβέντα. Αυτό ήταν άφορη για να τον ξαναθυμηθούν.

—Καλέ, τί έχει αυτός απόψε;

Οι γυναίκες χυμίζανε να τον πνίσουν μ' έρωτήσεις μερδεύοντας τις κουβέντες τους. Το καινούργιο θέμα για συζήτηση είχε βρεθεί.

—Καλέ, τί κοιτούμε είναι αυτό που φοράς;... Τί είσαι ντυμένος;... Δεν σου πάει έτσι στραβά το καπέλλο;... Ά, ά! Βρήκα!... Είναι ιλιπότης... Ένας χλωμός ιλιπότης της ομίχλης...

Γέλασαν με το άστείο. Δέχτηκε αυτός καλόδοξα όλα τους τα χωράτα κι' άπάντησε πρόθυμα στις κουτές έρωτήσεις των κοριτσιών. Στους άντρες μίλησε με κάποιο σεβασμό. Κι' αυτοί τον άτένυσαν περήφανα.

Γέλασαν με το άστείο. Δέχτηκε αυτός καλόδοξα όλα τους τα χωράτα κι' άπάντησε πρόθυμα στις κουτές έρωτήσεις των κοριτσιών. Στους άντρες μίλησε με κάποιο σεβασμό. Κι' αυτοί τον άτένυσαν περήφανα.

Κι' αυτοί τον άτένυσαν περήφανα.

με συγκαταβατική άνεχτικότητα. Οι άντρες δεν χάνουν ποτέ ευκαιρία για να δείξουν τον άνδρισμό τους. Και τί άνδρισμό! Ήταν μπροστά και τα κορίτσια...

Τον ξαναφύσανε ύστερα από λίγο γιατί ή όρχηστρα άρχισε πάλι να παίξει κι' ή παρέα διάσπριζε να πάη να ιδρώσει κομμάτι και να ξεδέσει λίγη άκόμη δύναμη.

Αυτόν ή ματιά του ήταν πάλι άκίνητη. Με την διαφορά πως αυτή τη φορά έκανε κάτι πιο ώφέλιμο: θαύμαζε την κοπέλλα του πλαινίου τραπέζιου. Τα μαλλιά της κατάνευα, κι' ή επιδεμμία μελένια.

Γύρισα να τον ξανακιντήξω, μα τον βλέπω όρθό. Κι' ύστερα τον άκούω να μου λέει σιγανά.

—Πάω να χορέψω με την κοπέλλα.

—Την ξέρεις;

—Ναι.

Φεύγει, προχωρεί με τ' ανάλαφρο δάδι σμά του και πλησιάζει το τραπέζι της. Υποκλίνεται φοβισμένα. Η κοπέλλα του λέει κάτι κι' αυτός ξαναγυρίζει με το πρόσωπο χωρίς έκφραση.

—Γιατί δεν χορεύατε;

—Μου είπε πως ήταν κουρασμένη.

Φυσικά, φυσικά, το καμένο το κορίτσι. Τί εύγενία όμως. Μα φαίνεται πως ή κόυραση είναι πράγμα πολύ περαστικό. Κλωστή και κόβεται. Γιατί βλέπω την κοπέλλα να σηκώνεται σε λίγο και να άφηνεται στην άγκυα ενός όμορφου νέου. Είναι ψηλός, άθλητικός, με θεώρατες πλάτες, γεμάτος άνδρική σοβαρότητα. Το βλέμμα του βαθύ, τί μ'ατο αισθησιασμό, βυθίζεται στο δικό της, το εύθυμο μέτωπο. Γελώντας, έγχαλίζει το σπαρταριστό σώμα της στον στρόβιλο του χορού. Και στηρίζεται στο μπράτσο αυτού του πραγματικού άντρα. Στ' αλήθεια, τί άσφαλισμένη θεοδότη! Τί προσηνής χαρούμενη για δυνατά άγκυαλισματα και πόθους πλανητατούς. Συγκρίνεται μ'αυτ'όλο μαζί του;

Ο δικός μου, ο δειλός, ξαναέχει το βλέμμα του προσηλωμένο στην καχεκτική μπανάνα και τα δυο πορτοκάλια χωρίς χυμό. Τα μάτια του είναι άφάνταστα ύγρα, άφάνταστα νοσταλγικά, άφάνταστα λυπημένα. Τα έλαφρά ρόδινα χείλη του είναι πτυχωμένα με πίκρα και δυο ρυτίδες σκιάζουνουν τα γλωμά του μάγουλα κάτω από τ' άχνά συννεφάκια της πούδρας. Τρώμε πολλούς μπάτσους καμιά φορά. Μα μετρημένοι είναι οι πιο δυνάμεις απ' αυτούς.

Σε λίγο σηκώνεται και με καληνυχτίζει.

—Φεύγεις από τώρα;

—Ναι... νύσταξα...

Όταν είσαι περιττός στο φώς της άγρύπνιας καταφεύγεις στο σκοτάδι του ύπνου. Πράγματα παστικά. Η ζωή είναι χωρισμένη στα δυο. Άπό τη μια φώς κι' από την άλλη σκοτάδι. Μονάχα ή γραμμή που τα χωρίζει αυτά είναι άνάμικτη: λίγο φώς και λίγο σκοτάδι. Άπό τ' άνακάτεμα αυτό διακρίνεται κάτι θρόνικο. Γι' αυτό ίσως κάποιοι είναι λερωμένοι. Ζούν φαίνεται σ' αυτή τη μεθόριο.

Όσο αυτός, μια και με καληνύχτησε, φεύγει. Ίδια όπως ήρθε. Άθόρυβα, γλυστρώντας σιωπηλά πάνω στο πακέτο. Με τη μικρή διαφορά πως είναι τώρα πιο σκωφτός από πριν, και οι κινήσεις πιο άδέξιες και πιο δειλές. Περπατεί πιο άργα και σέρνει λίγο τα θήματά του ο φτωχός ιλιπότης. Ο χλωμός ιλιπότης της ομίχλης, ο ταπεινός ιλιπότης του περιθωρίου της ζωής.

ΚΙΜΩΝ ΛΩΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η μονομαχία 'Ασλέν - Σαίν Βικτώρ

Η μονομαχία των δύο Ούγγαρίδων που άπρηχόλησε τελευταία των παγκόσμιων τύπο ξαναφέρει στην επικαιρότητα την εποχή που οι μονομαχίες ήταν στην ήμερησία διάταξη και άθεωρούντο το μόνο μέσο για να ξεπλυθεί μια τιμή που έχει σπλωθεί, ή για να έπανορθωθεί μια οποιαδήποτε προσβολή.

Άκριβώς δε τις ήμέρες αυτές, έγιναν 50 χρόνια από την εποχή που έλαβε χώραν μια από τις ιστορικότερες, τις πιο ένδιαφέρουσες μονομαχίες που έχουν γίνει ποτέ.

Ήταν ή μονομαχία 'Ασλέν - Σαίν Βικτώρ, που κατέληξε με τον φόντο του δεύτερου και την σύλληψη και παραπομπή σε δική του πρώτου.

Ποιοί ήταν όμως οι δυο αντίπαλοι;

Ο 'Ασλέν ήταν ένας πλουσιώτατος κτηματίας, που ζούσε στον πύργο του στο Μονζέ, κοντά στο Κρεζό, μια ζωή μεγαλοπρεπή, αλλά και γεμάτη γενναιοδορίες. Χαρακτήρησε όμως πολύ διαίσιος δεν δέχοντανε συζήτηση σε κάτι που έλεγε έστω και αν είχε άπολύτως δίκιο.

Ο ντε Σαίν - Βικτώρ, ήταν, μ'ας κοινωνικής θέσεως έντελώς αντίθετος. Παλινός έξιωματικός των θωρακοφόρων, ήταν άνθρωπος απανίας άξιας, πολύ άξιοπρεπής, συγγενής μεγάλων οικογενειών, όπως π.χ. της οικογενείας Ταλευράνδου - Περιγκόρ, αλλά τελειώς καταστραμμένος.

Παρατηθείς από τον στρατό για λόγους έντελως προσωπικούς, ζήτησε και προσέληφθη στην ύπηρεσία της οικογενείας Ταλευράνδου - Περιγκόρ, ως γενικός διαχειριστής των άπεράντων κτημάτων της, στην Σαόν - έ - Λουάρ. Είχε διατηρήσει από τον στρατό την συνήθεια να τον άκουσουν οι άλλοι, ήταν άσπληρδός στους άλλους όπως άλλωστε και στον εαυτό του— ήταν έν τούτοις δίκαιος και γι' αυτό παρ' όλη την άσπληρδότητά του, δεν άγαπούσαν οι άνθρωποι που ήσαν υπό τ'αυς διατάξεις του καθώς και οι γύρω χωρικοί. Δεν ήταν όλιγώτερο βίαιος από τον 'Ασλέν, αλλά κυριαρχούσε περισσότερο του εαυτού του.

Υπό τους όρους αυτούς, καμιά βέβαια συμπάθεια δεν μπορούσε να ύπάρξει μεταξύ δυο ανθρώπων, τόσο άνομοιων αλλά και τόσο ίδιων ταυτοχρόνως.

Άς έρθουμε τώρα στην υπόθεση της μονομαχίας.

Ο κ. 'Ασλέν είχε προνομιακά ανάλαβει το κυνήγι των λύκων σ' όλη την περιφέρεια, που ήταν και περιφέρεια στην όποια είχε την δικαιοδοσία του ο Σαίν - Βικτώρ. Έπρεπε όμως, προτού κυνηγήσει σ'α κτήματα της οικογενείας Ταλευράν - Περιγκόρ να πάρη την άδειά των. Μια μέρα παρέλαψε αυτή την διατύπωση ο 'Ασλέν και οι άεροφύλακες των κτημάτων Περιγκόρ, του έκαμαν άμέσως μήνυση. Ο 'Ασλέν γράφει τότε τον Σαίν - Βικτώρ για να διαμαρτυρηθεί για την στάση των ανθρώπων του. Η διαμαρτυρία όμως αυτή είναι συντεταγμένη σε πολύ βίαιο ύφος. Ο Σαίν - Βικτώρ άπαντά στο ίδιο ύφος τελειώνοντας το γράμμα του με μια ειρωνική άποστοροφή, με την όποια καλούσε τον 'Ασλέν «να παύσει μια άλληλογραφία της όποιας ή δική του άτελής μόρφωση δεν του επέτρεπε να εκτιμήσει την λεπτότητα...».

Ο 'Ασλέν ξαναγράφει σε ύφος άκόμη

Μικρά Περύεργα

ΤΟ ΠΙΑΝΟ ΕΙΝΑΙ... ΝΕΓΡΙΚΟ;

Το πιάνο λοιπόν είναι μουσικό όργανο των Νέγρων; Το ζήτημα τίθεται σοβαρότατα αυτές τις μέρες από ένα άμερικανικό περιοδικό.

Ο συγγραφέας του σχετικού άρθρου θεοθεσιώνει ότι ύπάρχει μεταξύ των φυλών του γαλλικού Ίσημερινού στην 'Αφρική, ένα είδος πρωτόγονου πιάνου που το μεταχειρίζονται από έτών σ' όλες τις μεγάλες γιορτές, στους πολεμικούς χορούς, στους γάμους, στα γεννητούρια, στις κηδείες κτλ.

Φυσικά, ούτε ο Μπετόβεν ούτε ο Σοπέν θα μπορούσαν να γράψουν μουσική για ένα τέτοιο πιάνο. Το δέβειον, όμως, είναι ότι το μουσικό αυτό όργανο των Μαύρων του Ίσημερινού έχει πολλά τα κοινά με το δικό μας πιάνο.

Το πιάνο των Νέγρων, έχει και διάφορα όνόματα, αναλόγως τις περιοχές. 'Ετσι το λένε: μπίσι, ιμπέκα, λουμπίκις, σόνζα, λυσίκις, μαρίμπα... και μόνο πιάνο δεν το λένε, όπως και δεν είναι, μ' όλους τους ισχυρισμούς του άμερικανού δημοσιογράφου.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ... BENTETTAΣ

Ο Λέο πέθανε...

Ποιός δεν ξέρει τον Λέο, το καλλίτερο λεοντάρι της κινηματογραφικής έταιρείας Μέτρο - Γκόλντγουϊν - Μέγερ, το όποιο το είχε διαλέξει ή έταιρία αυτή ως έμβλημα; Ποιός δεν το έχει άκούσει να θρυλάται στην αρχή κάθε ταινίας της Μέτρο. Όλοι οι κινηματογράφοι του κόσμου, έχουν άντηχήσει από τους θρυλητικούς του. Ήταν μια βεντέτα.

Ο Λέο πέθανε στον ζωολογικό κήπο της Φιλαδέλφειας, όπου τον είχαν στείλει για να τεματίσει έν είδηνη τον μακρό του βίο. Γιατί ο Λέο πέθανε σε βαθύ γήρας.

Ύπηρες «στάρ» της Μέτρο, επί 18 όλόκληρα χρόνια...

ΜΙΑ ΠΕΡΙΒΡΓΗ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ

Ένας Ούγγρος άμπελουργός, που τον έλεγαν Κόβατς, κάτοικος της μικρής πόλεως Φάντ, είχε στις άποθήκες του μεγάλες ποσότητες κρασιού, που έμενε άπλήρη έξ αίτίας της οικονομικής κρίσεως.

Για να το ξεκάνη χωρίς ζημία, ο Κόβατς σκέπτεται το έξης: αναγγέλλει ότι θα άφηνε όσους ήθελαν να πουν όσο κρασί τους γούσταρε, αντί ενός μονάχα αγγού. Τις πρώτες μέρες οι κρασοπατέρες έτρεχαν πατες με πατά σε στις άποθήκες του Ούγγρα, κρατώντας απ' ένα αγγό στο χέρι. Τού σύμφερε όμως αυτή ή δουλειά του Κόβατς; Βαθιάτατα, έφθσαν την εποχή εκείνη στην Ούγγαρία τα κρασι στείχισε πολύ φθηνότερα από ένα αγγό.

ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ

Στην δραματική ήθοποιό Καν Ντενι, ανηψιά του Βολταίρου, κάποιος θαυμαστής της της έκανε κομπλιμέντα για το παιξίμό της στην 'Ζαίρε.

—'Ω! είπε ή Καν Ντενι, για να καλοπαίξω αυτό το έργο πρέπει να είναι κανείς νέος και όμορφος.

—'Ω! κυρία, έκαμε μ' όλη την άφέλειά του ο θαυμαστής της, σεις μπορείτε καλύτερα να διαψεύσετε την αντίληψη αυτή.

ΝΕΟΙ
ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Μ' άρέσει απ' το παράθυρο να βλέπω:
άνθη τ' Άπριλη
τ' άσπρα πανιά να χάνονται εαθεία
στο πέλαος τ' άνοιχτο...
Μα πιότερο πως λαχταρώ, πως νοσταλγώ
το δειλί
κάποιο κλειστό παράθυρο να με κутά
τάη, να το κυττά!...

ΕΠΑΜ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

Ντόρα Βολανάκη

Ρεβ στο «Ατελιέ», πριν από λίγα χρόνια : Συγγραφέας Στέφανος Καστέλλης. Μουσουργός Θεόδωρος Σπάθης. Σκηνοθέτης Μίκης Σουτσιας. Ήθοποιοί : Ελένη Παπαδάκη, κυρία Μπίλλω, Ο Κάφρεϊ, Ντόρα Βολανάκη, Αντωνάκης Φωκάς, Θεοχάρης ο Γόης κ.τ.λ...

Σ' αυτή την ρεβ πρωτόειδα την Ντόρα Βολανάκη. Έκανε δυο ρόλους άλλοι συγχρονομένους μεταξύ των : την «Κοσμική Κυρία» και την «Μοδίστρούλα». Μούκανε μεγάλη εντύπωση το άβαστο και ψυχολογημένο παίξιμο της έρασιτέχνιδος.

«Κρίμα να μη την έχουμε στο θέατρο !» είχα σκεφτή, ενώ της έσφιγγα το χέρι, με μια συγχαρητήρια φράση. Τά μάτια της έρασιτέχνιδος — κατανά με χρυσές γραμμίτες — αντίκυσαν για μια στιγμή τα δικά μου. Άραγε να μάντεψαν την σκέψη μου ; Τό θέβαιον είναι πως ένοιωσα να κρύβουν κάποιο παράπονο, στο μελαγχολικό τους χαμόγελο...

Και σαν να μου δάνεισαν την μαντική τους ιδιότητα, διαισθάνθηκα μια βουδή τραγωδία που παιζόταν μέσα σ' αυτή την ύπαρξη, — έναν άπραγμα-τοποίητο πόθο...

□ □

Ή συνηθισμένη, αιωνία ιστορία... Προλήψεις μιας άσπρης οικογενείας... Ή Ντόρα είναι ελεύθερη να σπουδάσει στο Ώδειον όπου διδάσκεται τραγουδι και πιάνο — να φοιτήσει στην «Δραματική» του Έθνικού Θεάτρου — και νάριστευση μάλιστα στις εξέτασεις... Όλα αυτά όμως ως συμπλήρωμα της μορφώσεώς της. Άδυσσος χωρίζει τις άσπρης οικογενειακές άρχες από το παλκοσένικο. Άπάνω στην μεγάλη ψυχική τραγωδία της Ντόρας, εύτυχως που παρουσιάζεται μια μέση λύση : να παίξη...στον κινηματογράφο ! «Σας ζητούν στο τηλέφωνο !» είναι ο τίτλος της ταινίας. Πρόκειται να «γυριστή» βουδή στην άρχη, κι ύστερα να συγχρονιστή στο στούντιο «Ιπέκ», στην Σταμπούλ. Σενάριον δεν υπάρχει ! Καθώς όμως οι σκηνές γυρίζονται χωριστά ή μία άπ' την άλλη — που να τό άντληφθή ή Ντόρα ; Ή νέα είναι κατενθουσιασμένη γιατί πρόκειται να τραγουδήσει κι' ένα φοξτρότ στο φίλμ :

«Με τ' άγρία ξετρελλάνομαι,
μουλαίνουμαι
τά χάνω...».

Ψυχή τε και σώματι ή Ντόρα άφοσιώνεται στην ταινία. Τά πράγματα στενόχωρα, χρήματα δεν υπάρχουν — τό ήθικόν όμως της καλλιτέχνιδος άριστον... Βάζει όλα τά δυνάτά της, γιατί ή όδόν ή είναι «τέρρα ινκόγνιτα» γι' αυτήν. Τά γυρίσματα στην Άθήνα τελειώνουν κι' οι ήθοποιοί μεταφέρονται στο στούντιο «Ιπέκ», στην Σταμπούλ, για τό ντομπλάρισμα και τό γυρίσμα των έσπεριτικών της ταινίας. Μά ταινία είναι αυτή... ή κόκκηλ μικρούποθέσεων που δεν συναρμολο-

γούνται μεταξύ των ; Άφήστε πιά τό ζήτημα του φωτισμού...

Δυστυχώς, την πρώτη προβολή—λίγο έλειψε να γράψω προ...σ...βολή — την ύφίσταται ή Ντόρα στην Άθήνα, στών «Απόλλωνα». Φρονίμως ποιών, ό συνθέτης του φοξτρότ έσπευσε προκαταβολικώς, δι' έπεμβάσεως της είσαγγελικής άρχής, ν' άφαιρέση τό τραγούδι του άπ' την ταινία. Μάταια τόν ίκέτευσε ή Ντόρα.

— Δεσποίνις, ενεργώ για τό συμφέρον σας ! της είπε άσυγκίνητα.

Ή Ντόρα μούτρωσε στην άρχη, όταν παρακολούθησε όμως την πρεμιέρα του «Σας ζητούν στο τηλέφωνο»—

Ντόρα Βολανάκη

όπου ό διάσημος όπερατέρ την είχε έμφανίσει σαν Ζοζεφίνα Μπαίκερ...άραπια ! Εξ αίτίας του κακού φωτισμού — ώμολόγησε πως...καλλίτερα να μην είχε έμφανισθή καθόλου στην άνόητη αυτή ταινία !

□ □

Ή Ντόρα έχει ταλέντο—ένα ταλέντο σύνθετο : χορεύει, τραγουδά, παίζει στην πρόζα, διαπλάσσει δραματικούς και κωμικούς ρόλους. Σκεφθήτε πως σε ήλικία πέντε χρονών πρωτοχόρεψε τόν «Θάνατο του Κύκνου», του Σαίν-Σάνς, τόν θείο χορό της Παύλοθας — στις μύτες των ποδιών, παρακαλώ ! Κι' όταν ό μπαμπάς της, ένθουσιασμένος άπ' τά συγχαρητήρια των φίλων, την ρώτησε τί δώρο ήθελε, ή μικρή Ντόρα του άπάντησε :

— Να βγω να παίξω στο θέατρο ! Άπό τότε χρονολογείται ή μεγάλη της άδυναμία για την Σκηνή.

Άργότερα, στο Λύκειο Άηδονοπούλου, έμφανίστηκε ως πρώτη διδάσασ-

στην κωμωδία του Ίωαννοπούλου : «Ή Κυρία με τά ασπρά», όπου μάς παρουσίασε ένα πρώτης τάξεως Άχιλλέα. Ζωστό «φαινόμενο» στο χορο, μονταρε κι' ένα μπαλέτο, το «Πλεκτρικό κορίτσι» που σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία στις παραστάσεις του ίοίου Λυκείου...

Έξόν όμως άπ' τό ταλέντο ή Ντόρα έχει την μεγαλύτερη θέληση και την πιο άπράνταχτη αυτοπεποίθηση. Όποια άλλη νταν στην θέση της, θά είχε απογοητευθή με την παινώση άισιοτυχίας της ταινίας ! Ή Ντόρα όμως... τίποτε ! Σέ λίγο, κατορθώνει, παρα τις εξακολουθητικές άντιρρήσεις των δικών της, να προσληφθή στών θίασο Άλίκης...

□ □

Συμπαθής, δροσερά, νεανική έμφάνιση, ή Ντόρα είναι φυσικό να ή πολλούς ναυμαστές — γνωστούς κι' άγνωστους.

Μία μερα, ένας κύριος — γνωστός μόν, άλλα καλλίτερα να παραμειν... άγνωστος για τούς άναγνώστες της «Έβδομάδος», — σταματά στών δρόμο την Ντόρα και της λέει :

— Δεσποίνις, σας προτείνω ένα άεροδυναμικόν αυτοκίνητον κι' ένα σπίτι στο Φάληρον... Μία λέξη πήτε μου μονάχα και τά καταθέτω πρό των ποδών σας...

Με μεγάλη έτοιμότητα, ή Ντόρα του άποκρίνεται :

— Πάρτε ό ίδιος τό αυτοκίνητό σας και πηγαίνετε στο Φάληρο — για τά περατέρω !

Κόκκαλο ό έρωτιδεύς !

□ □

Ύπάρχουν κι' άλλοι θαυμαστές της ρωμαντικής σχολής — άγνωστοι στρατιώται στών βωμό του αισθήματος.

Στό περυσινό τουρνέ του θίασου «Άλίκης» στην Θεσσαλονίκη, ή Ντόρα έμεινε στο ξενοδοχείο «Μαξεστίκ». Έκει, κάθε πρωί, της έρχόταν ένα καλαθάκι με λευκά και ρόζ τριαντάφυλλα, χωρίς να παρουσιαστή ποτέ κανείς !

Αυτά τά τριαντάφυλλα συγκίνησαν την Ντόρα πολύ περισσότερο άπό τό άεροδυναμικά δώρα του Φαληριώτη !

□ □

Ή Ντόρα Βολανάκη είναι τό «παιδί» της Άλίκης και του Κώστα Μουσούρη. Ή στοργή τους την συγκινεί. Ή συμπάθειά τους είναι ό καλλίτερος οδηγός στην καριέρα της.

— Δεν είμαστε θίασος, είμαστε σαν οικογένεια. λέει.

Δυο πράγματα αγαπά ή Ντόρα : την δουλειά της και τούς συναδέλφους της. Αυτά...μέσα στο θέατρο. Έξω όμως ; — Ξετρελλάνομαι για φλέρτ ! μου δηλώνει έπίσημα ή Βολανάκη, καθισμένη στην πλατεία του θεάτρου της όδου Ίουλιανού, κατά την πρωινή δοκιμή...

Και στο άναμεταξύ, τά δάχτυλά της...πετούν άπάνω στην νταντέλλα που πλέκει...

— Μά που άκούστηκε φλέρτ...με πλέξιμο νταντέλλας ; άπορώ.

— Ά... όλα κι' όλα ! Φλέρτ...έκτός του θεάτρου, έννοώ... Με διανοούμενους, πρό παντός...

Κι' ή ίντερβιού συνεχίζεται σε...φλέρτ !

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Ένας ρόλος στη ζωή

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ ΣΤΟΡΤΙ

φριχτό παληάτσο ;

— Όχι δά...

— Άντιθέτως, είμαι ένας άνδρας, μόνος κι' έρημος. Νά ξέρατε πόσο θά ήθελα να ζήσω και ν' άποκτήσω ό,τι δεν είχα ως τώρα !... Νά πάρω δυο μάτια που μ' ενδιαφέρουν και να τά βάλω στο βάθος της σκέψέας μου...

Κάποιος που πλησίασε, τούς χάρισε. Κι' ή Ντέλια με τά μάγουλα κόκκινα άπ' τόν πυρετό, γύρισε πείη στο σπίτι της. Ήταν ένας άνδρας... Σάν τόν σύζυγό της ; Όχι. Ό Ρανιέρο, θυσιμένος σε μια πολυθρόνα, διάβαζε μ' άδιαφορία, την έφημερίδα του. Δεν είχε μεγάλες απαιτήσεις κι' ούτε ήθελε να τόν ένοχλούν. Ύστερα άπ' την δουλειά του, ξεκουραζόταν στην συζυ-

Συστήθηκαν. Κυτάχτηκαν χωρίς να πούν λέξη. Έκείνος ύποκλιθηκε σιωπηλά, εκείνη χαμογέλασε βεδισμένα. Ίσως να ύπήρξε ή μόνη που δεν του είπε : «Είμαι ένθουσιασμένη με την τέχνη σας...»

Κι' άπότομα πήγε να πάρη τό τσάι της μακρυά άπ' αυτόν, χωρίς την παραμικρή συγκίνηση. Ή μοίρα όμως τόν έφερε γρήγορα στην διπλανή της πολυθρόνα— για ν' άποφύγη τις έννοχλητικές κυρίες που τόν τριγύριζαν. Την κύτταζε, χαρούμενος που την ξανάβρισκε. Έκείνη περίμενε ν' άρχισή τόν ρόλο του «διάσημου καλλιτέχνου» :

— Κυρία μου, σας είδα πολλές φορές στην Ταβέρνα, ύστερα άπ' τό θέατρο, της είπε.

— Ναι, πάμε συχνά, άποκρίθηκε, άνατριανίζοντας με την λύπη του.

— Συχνά, σας βλέπω και στο θέατρο, στα πρώτα καθίσματα : φοράτε μαύρη θελοδένια τουαλέττα κλεισμένη στο λαιμό ;

— Μάλιστα.

— Σας άρέσει τό θέατρο ;

«Έδώ είμαστε, σκέφτηκε ή Ντέλια. Τώρα θέλει να τόν επαινέσω».

Κι' είπε :

— Μάλιστα, έξω άπ' τό θέατρο όμως δεν τό θυμώμαι πιά. Άγαπά την ζωή, την παγκοσμιότητα.

— Κι' εγώ τό ίδιο... Και στην σκηνική μου ύπόκριση άκόμα άνακατέωω λίγο άπ' την ζωή μου...

Τά λόγια του την συγκινούσαν.

...όταν φύγω άπ' την σκηνή, αείνω τις ύποκρίσεις μου και γίνομαι άνθρωπος...

— Έμένα, άντιθέτως, μου φαίνεται πως οι ήθοποιοί στην σκηνή είναι άνθρωποι κι' έξω είναι ύποκριτάι.

— Σάν να λέμε, με θεωρείτε έναν

Θύμωσε με τόν έαυτό της για δεύτερη φορά.

γική έστία με την πιστή σύζυγό του στο πλευρό, καλή νοικοκυρά...

Κι' όμως τόν αγαπούσε τόν σύζυγό της. Λίγα λόγια, πόησις μηδέν, ή λογική τους συμβίωση δεν φοβόταν την πάροδο του χρόνου. Και τά άπρόοπτα, άραγε ;

□ □

Ύστερα από δυο μέρες, ή Ντέλια έλαβε έναν φάκελλο μ' ένα εισιτήριο για την άπογευματινή παράσταση της Κυριακής. Πώς ήξερε, όμως ο Μαράτι πως ο Ρανιέρο είχε φύγει έκείνο τό πρωί ;

Ούτε τόν τίτλο του έργου πρόσεξε. Μόλις σκοτεινίασε ή πλατεία για ν' άρχισή ή παράσταση, τόν είδε να πλησιάζει και να κόβεται κοντά της :

— Σήμερα, δεν «παίζω»...

Έκείνη ήταν γεμάτη συγκίνηση. Τραδίκησαν σε μιάν άκρη.

— Με πληγώσατε εδώ... της είπε δείχνοντάς της την καρδιά του με παιδικό-

στικο φόβο. Παράξενο πράγμα. Άλλά, δεν θαρρείτε. Σεις είσθε παντρεμένη κι' εγώ έχω ανάγκη μιας γυναίκας μόνο για μένα... όλο κληρονομικά δικής μου... Θά ήθελα μόνο να με νοιώσετε αυτή την ώρα που είμαστε μόνοι, στο σκοτάδι και μακριά από όλους, να καταλάβετε πόσο άνθρώπινος είμαι...

Πόσο την συγκινούσαν τά λόγια του, διαλύοντας όλες τις προλήψεις της :

— Άν δυο σάν κι' έμάς αγαπιόνταν πραγματικά, θάπρεπε να περάσουν μαζί μια γέφυρα για να φθάσουν στην άλλη όχθη. Κι' έσεις να έγκαταλείψετε τό παν για να με άκολουθήσετε κι' εγώ να έγκαταλείψω τό θέατρο και ν' άφισιωθώ μόνο στών κινηματογράφο για να είμαι ελεύθερος.

Της έσφισε τό μπράτσο. Είδε τά χείλη του να περιμένουν. Λίγα έκατοστά μετρα τά χώριζαν άπ' τά δικά της. Νά καταστραφή όμως δέκα χρονών συμβίωση ;

Έκείνη τη στιγμή ή αίθουσα φωτίστηκε.

— Μοι έπιτρέψετε να λείψω για δυο λεπτά, να πάρω λίγο άρα ; είπε ή Ντέλια.

— Κι' εγώ θά πάω στην σκηνή για να μη με άνακαλύψη ή περιέργεια τού κοινού. Σας περιμένω όμως ύστερα...

— Ναι, τού ύποσχέθηκε ή Ντέλια με μάτια που έλαμπαν.

Σέ λίγο, συναντούσε τόν σύζυγό της :

— Είδα στην τουαλέττα σου άδειαν τό κουτί με τά λουριόν σου και κατάλαβα πως ήσουν εδώ...

— Θέλω να φύγω όμως, τό έργο είναι πηκτικό...

— Μήπως γιατί δεν παίζει ό Μαράτι οώτης πονηρά ό Ρανιέρο.

— Ναι, δεν παίζει, είπε εκείνη με παράξενο ύφος. Πάμε περίπατο.

— Γιατί δεν κάθεται να παρακολουθήσει τό έργο ; Έχω δουλειά στο σπίτι. Είναι τέσσερες πράξεις. Σε δυο ώρες έπιστρέφω και σε παίρνω...

Έκείνη μένει δυο λεπτά άφιβόλη, διστακτική. Σκέπτεται τόν άλλο που την περιμένει σε λίγο, και νοιώθει να την απρώχνη κοντά του κάποιο αίσθημα δυνατό, πρωτόγνωρο. Κατασβάνει όμως ό,τι είναι άνίκανη να θυσιάσει τόν άνδρα της στο αίσθημα αυτό. Δεν έχει τό δικαίωμα... Και λέγει άποφασιστικά :

— Όχι, πάμε να φύγουμε.

— Σκέψου πως κάνω τά σχέδια τού καινούργιου μου έργουστηρίου κι' αύριο φεύγω... Θά μένω σε καλύδα...

— Αύριο φεύγουμε μαζί... Στην καλύδα, θά μένουμε μαζί...

□ □

Φαντασθήτε την έκπληξη, την θλίψη, την άπογοήτευση του Μαράτι όταν δεν την βρήκε έπιστρέφοντας. Τό πλήθος άγνοούσε πως έκείνη την στιγμή τό έρωτικό του ζώο σε όλους τούς ρωμαντικούς ρόλους του για μια γυναίκα που, άποφεύγοντάς τον, είχε γίνει ή «μεγάλη άγάπη» του.

ΡΟΖΑ ΣΤΟΡΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Έχουμε τη συνήθεια να δίνουμε, αθόρυμα, συμβουλές στον πρώτο τυχόντα χωρίς να υποβληθούμε στον κόπο να τις σκεφθούμε πρώτα καλά, να τις ζυγίσουμε με προσοχή.

Έξ' άλλου οι συμβουλές αυτές αποσκοπούν κυρίως όχι να εξυπηρετήσουν αυτόν, στον οποίο απευθύνονται, αλλά να δώσουν σε μας την ευκαιρία να επιδείξουμε τις γνώσεις μας, το πνεύμα μας, και τότε να εξυπηρετήσουν τα δικά μας συμφέροντα μάλλον παρά τα ξένα.

Η συνήθεια αυτή δεν είναι και πολύ αξιόπαινη: μπορεί να θίξη εκείνους που δεν ζήτησαν τα φώτα μας ή να πείση ωρισμένους άφελείς τύπους να κάνουν κάτι που έμεις το είπαμε χωρίς να σκεφθούμε καθόλου. Πρέπει να είμαστε άπειαντίας πολύ προσεκτικοί όταν παρεμβαίνουμε σε ξένες υποθέσεις, και μόνο όταν ξέρομε ότι η παρέμβασίς μας θ' αποβή ω-

Η ΜΟΔΑ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΠΛΑΖ

Πού είναι ο καιρός—όχι και τόσο μακρινός—που οι χαριτωμένες κολυμβήτριες έμπαιναν στη θάλασσα με κάτι κοστούμια που τις έκαναν να μοιάζουν με ζουάβους; Φούστες, βολάν, πανταλόνια

φέλιμη, αλλά και στην περίπτωση αυτή ή ανάμειξίς μας πρέπει να γίνεται με μεγάλο τάκτ και πολλή διάκριση που της αφαιρούν κάθε προσβλητικό ή αδιάκριτο χαρακτήρα.

Τό πράγμα αλλάζει εντελώς όταν μας ζητούν απ' ευθείας τις συμβουλές μας. Όταν ένα πλάσμα αναποφάσιστο, ανήσυχο, άτυχο,, καταφεύγει στη δική μας σύνεση και εγκαταλείπεται στη δική μας απόφαση, τότε πρέπει να το συμβουλευόμαστε με αδελφικό ζήλο με την συναίσθηση της ευθύνης που έχουμε.

Η πρώτη μας φροντίς είναι να προσπαθήσουμε να έλθουμε στη θέση του, να εισδύσουμε στην ψυχή του να αισθανθούμε αυτό που αισθάνεται να σκεφθούμε αυτό που σκέπτεται. Πράγματα αρκετά δύσκολα γιατί η δική μας προσωπικότης δεν υποχωρεί εύκολα.

Υστερα πρέπει να βάλουμε κατά μέρος κάθε μεροληψία, κάθε προδιάθεση που μπορεί να επιδράση στην απόφασή μας. Θάταν μια αποκρουστική κατάχρηση εξουσίας να έπωφεληθούμε της αβελιότητος μιας διατακτικής ψυχής για να την σπρώξουμε στην λύση που αρέσει σ' έμάς, που ίκανοποιεί τις προτιμήσεις μας ή τις μοχθηρίες μας.

Και τελευταία, όταν βρούμε την σωστή συμβουλή, πρέπει να προσέξουμε τον τρόπο με τον οποίο θα την δώσουμε. Και ή

πιο φρόνιμη συμβουλή ακόμη όταν δίνεται μ' ένα τρόπο ψυχρό, δογματικό, ή αδιάφορο, κινδυνεύει να πάη χαμένη. Πρέπει να δοθ ή έπιμονή, με πειθώ, να ζυγισή την έμπιστοσύνη, το θάρρος, την δύναμη στην ανήσυχη ψυχή που κατέφυγε σε μάς.

Έτσι θα μπορούμε να έπωφεληθ ή πλήρως της φροντίδος, την οποίαν καταβάλαμε για να την βοηθήσουμε.

ΛΟΡΑ

□ □

μπουφάν, ζακέττα. Ήταν πιο ντυμενες όταν έκαναν μάνια απ' ό,τι ήμαστε τώρα για να βγούμε περίπατο.

Όλα αυτά άλλαξαν σήμερα! Όλα απλοποιήθηκαν, στον υπέρτατο βαθμό μάλιστα. Το μαγιό έχει περιορισθ ή όσο ήταν δυνατόν σ' ένα ελάχιστο κομμάτι ύφασματος. Τις περισσότερες φορές αφήνει όλη την πλάτη γυμνή, σχηματίζοντας έμπρός ένα είδος σουτιέν.

Η πρωτοτυπία έγκειται κυρίως στο ύφασμά του. Τις περισσότερες ψήφους συγκεντρώνει το μάλλινο ζερεσ ή που δεν είναι άλλοτε και πολύ ακριβό.

Φυσικά, εκείνες που διαθέτουν πολλά χρήματα μπορούν να χρησιμοποιούν το μαγιό που ελάνσασαν μερικές κομψές. Παριζιάνες: από ελαστική δαντέλλα πολύ σφιχτή.

Υπάρχουν επίσης πολλά μαγιό από τρικό κοτλέ, που έχει το πλεονέκτημα να λεπταίνει τη σιλουέττα όταν είναι ραμμένο «άν μπιά».

Βλέπουμε ακόμη και μαγιό από ταφτά κλοκέ ελαστικό. Αν το άκουαν οι γιαγιάδες μας θα νόμιζαν ότι τις κοροΐδευομε. Πού μπορούσαν να φαντασθούν ότι ο ταφτάς θα μάς συνώδευε ως τα κύματα;

Υπάρχουν και τα μαγιό ντε-πιές, άποτελούμενα από μια μικρή κυλόττα κι ένα σουτιέν.

Χρειάζεται μεγάλη τέχνη στην έκλογή του χρώματος του μαγιό, ούτως ώστε να έναρμονίζεται με το χρώμα του δέρματός μας. Τα ζωηρά χρώματα χονδραίνουν το σώμα. Έτσι προτιμότερο είναι να χρησιμοποιήτε σκούρους χρωματισμούς εκτός αν είστε πολύ αδύνατη.

Δυσπιστήτε στα δίχρωμα μαγιό που κόβουν πολλές φορές την άρμονία των γραμμών.

Έπάνω από τα μαγιό φοριούνται μικρά «σώρτς» τόσο χαριτωμένα που μοιάζουν με φουσιτίτσες. Είναι εντελώς πλισσαρισμένα ή γαρνιρισμένα με πλατεϊά πλί και καμμιά φορά είναι «άν-φόρμ». Οι πολύ αδύνατες δεσποινίδες θα προτιμήσουν ασφαλώς το άνδρικό «σώρτς» από φανέλλα.

Μπορείτε επίσης επάνω από το μαγιό να φορέσετε μια φοδσα άν φόρμ που φθάνει ακριβώς ως τα γόνατα.

Τέλος, μπορούμε και να δώσουμε στον εαυτό μας την χαρά των παιδικών μας χρόνων, φορώντας ένα «σώρτ-μπαρμποτέξ» πολύ φουσκωτό.

Μερικοί ράπτα λανσάρισαν έφέτος κοστούμια για την πλάξ έμπνευσμένα φανερά από την αρχαία Αίγυπτο. Ρόμπες με ρίγες ζωηρόχρωμες, λευκά πτυχωτά φορέματα με πολλά πλί, πελώρια καπέλλα από λεπτότατη κρένα τόσο μαλακά που πέφτουν στο πρόσωπο όπως ένα πέπλο. Είναι όμως αμφίβολο αν «θα πιάση» ή μόδα αυτή. Γιατί ή θάλασσα άπατεί από μάς μια σιλουέττα καθαρή, απλή, και

σελίδες

όχι την παράξενη αυτή μεταμφιεση.

Τα κοπέλλα δείχνουν φανερή επίδραση του Άνναμ και του Μεξικού. Μερικά με πολύ μεγάλα μπόρ δεν έχουν καλότα καθόλου. Είναι ένα είδος φωστοτεφάνων.

Οι κάπες είναι από ύφασμα επόνζ, σε ζωηρά χρώματα. Κάνουν όμως έξ άλλου και ωραιότατα μαντώ του μπάνιου που πέφτουν ως τα πόδια και έχουν κοψή πολύ προσεγμένη που τα κάνει να μοιάζουν με βραδυνά μαντώ.

□ □

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Αν έχετε κάποιο φόρεμα είτε φουλάρι που έλερωσε και σκέπτεσθε την δυσκολία του πλυσίματος λόγω του σιδερώματος, ιδού τί θα κάμετε. Αν είναι κάπως ξαρωμένο το σιδερώσετε και ακολουθώστε έχετε σ' ένα άγριο καθαρή δανζίνη μέσα εις την οποίαν ρουτίτε ολόκληρο το φόρεμα.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

Οικονομική Κρέμα.—Βράστε 100 δράμια γάλα, με τρεις κουταλιές ζάχαρι, λίγη βανίλια και μια κουταλιά σοκολάτα τριμμένη και την αφήνετε να θράση με όλα μαζί 5 λεπτά.

Σε μια λεκανίτσα τοποθετείτε 40 γραμμάρια καλό βούτυρο και δυό κουταλάκια γλυκού πατατάλευρο. Αφού γίνη ένας πολτός τον αναλύετε με λίγο κρύο γάλα και τον ρίχνετε στο γάλα με την σοκολάτα ανακατεύοντας να μη σβολιάση.

Έτσι χωρίς το έξοδο των αυγών, έχουμε ωραία κρέμα-σοκολάτα.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Ένα ωραίο στόμα με γερά και φιλντισένια δόντια και ρόδινα ούλα είναι το απαραίτητο στολίδι του προσώπου.

Η δροσερότης του στόματος και της άναπνοής είναι σημείο αλάνθαστο της καλής υγείας και από αυτά φαίνεται ή φροντίδα και ή έπιμέλεια που καταβάλλει κάθε κυρία για τη γενική κατάσταση της υγείας και της ωραιότητος της.

Ένα παραμελημένο στόμα με κατεστραμμένα κι άκαθαριστά δόντια και με πρισμένα και χλωμασμένα ούλα καταστρέφει και την τελειότερα καλλονή, ενώ απεναντίας προσθέτει πολλά και στην μετριώς ωραία.

Όχι όμως μόνο από αισθητικής απόψεως αλλά και από γενικής υγιεινής απόψεως πρέπει να μη παραμελήτε την περιποίηση του στόματος, γιατί αυτό αποτελεί το ανώτερο τμήμα του πεπτικού συστήματος, και μέσα του γίνεται ή πρώτη καταγεγραφή των τροφών. Δυστυχώς οι περισσότεροι μας θέτουμε σε δεύτερα μοίρα την περιποίηση των δοντιών και την άντισηψία του στόματος, επειδή άγνοούμε ότι τα μικρόδια των περισσότερων σοβαρών λοιμωδών νόσων καλλιε-

είναι Ιον). Ο καθαρισμός των δοντιών με βούρτσες και ή άφαίρεση των υπολειμμάτων των τροφών με οδοντογλυφίδες (2ον). Η έντισηψτική πλύση του στόματος και 3ον) ή επιδιόρθωση των χαλασμένων δοντιών. Στην αγορά υπάρχουν πολλές και ποιικές σκόνες, καθώς και ύγρα και οδοντόκρεμες για τον καθαρισμό των δοντιών και την άντισηψία του στόματος. Πάντως έγω ένα έχω να σας συστήσω: Να μη μεταχειρίζεσθε είδη που περιέχουν ούσιες που βλάπτουν τα δόντια και τα ούλα μέσα στα οποία ζούν, γιατί σε πολλές περιπτώσεις ή χρήση βλαβεράς οδοντόκρεμας, ή σκόνες ή ύγρα προκαλεί έρεθισμούς και εκκρίσεις του στόματος που μαζί με τα άλλα προκαλούν και δυσάρεστη μυρωδιά.

Επίσης ή συχνή χρήση άκαταλλήλων και ισχυρών άντισηψτικών μάλλον βιάζει, προκαλεί. Το καταλλήλοτερο άντισηψτικό ύγρο είναι το θαλάσσιο νερό ή και απλώς το αλμυρό νερό σε αναλογία ενός κουταλιού του καφέ άλάτι σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό. Σπανίως μπορείτε να μεταχειρίζεσθε και διάλυση δέντρων ενόσ τρία νερού.

Επίσης όταν καθαρίζεσθε με τη βούρτσα τα δόντια, να μη τη μεταχειρίζεσθε, όπως συνήθως αλλά με κυλικές κινήσεις, γιατί άφ' ενός δεν καταστρέφετε έτσι τα ούλα, ενώ άφ' έτερου καθαρίζετε καλλίτερα κι αυτά και τα δόντια.

Στο έπόμενο θα συνεχίσουμε για τις ασθένειες του στόματος.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

Σώρτ από φανέλλα μαρβ ή τρικό από ζερεσ ριγέ. Μποννέ άσοορτί.—Σώρτ και σμιέττα από τουάλ κόκκινο ντυπάτς γαρνιρισμένο με πλί.—Φόρεμα για πλάξ βαμβακερό με πολύχρωμες ρίγες. Μικροτέλλες από χονδρό τουάλ καρβ.—Τούντα με πλάξ από τουάλ με πολύχρωμα μοτίφ. Χερούλι έβινο.—Ζώνη από πολύχρωμες μαργαρίτες ντυπωτισμένες.—Κρασέ από βελούδο ύφασμα με έμπριμ άεροπλάνα μαρβ ή λευκά.—Μαγιό του μπάνιου από σατέν καρυτουτέ μπλε τυρκουάζ.—Παπούτσια για πλάξ.—Ζώνη από δερμα βερνικωμένο κόκκινο.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφεται καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την υπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μάς γράφετε.

Δ. Να μην στέλνεται ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στείλουν περισσότερα από δσα δρίζουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνεται ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθῇ υπ' όψει. Να σημειώνεται σε κάθε καινούργια αποστολή ποτέ ελάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σ η μ. Ός γνωστόν, η «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα εγκρίνόμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Ό συνεργάτης μας της σελλίδας «Νεοελληνική Λογοτεχνία» κ. Βήτα Θήτα παρακαλείται να μάς στείλη επειγόντως την διεύθυνσή του για κάποια υπόθεση που τον ενδιαφέρει.

Γεώργιον Βλαχερνάτον. Έχουν αίσθημα τα ποιήματά σας, όμως θέλουν αρκετό δούλεμα ακόμα για ν' αποκτήσουν την απαιτούμενη τελειότητα της φόρμας. Σχετικά καλύτερο το μοιρολόγι. Γράφετε, σας παρακαλούμε, μόνο από τη μιὰ πλευρά του χαρτιού. Νίκον Σφυρόεραν. Την φορά αυτή δεν μας ευχαριστήσατε. Μεταχειρίστε ωριμμένες εκφράσεις που χαλούν το σύνολο. Σ. Ζ. Και σε σας θαχαμε να πούμε το ίδιο. Μερικά τετράστιχά σας είναι καλά, ενώ άλλα πάλι όπως λ. χ. το τέταρτο τετράστιχο καταστρέφουν το σύνολο. Κωστήν Χλωρόν. Έγκρίνεται. Λύσανδρον Εὐαγγελινίδην. Αυστυχώς δεν κρατούμε τα χειρόγραφα των δημοσιευμένων ποιημάτων για να δοῦμε την διεύθυνση. Αν εν τῷ μεταξύ μάς ξαναστείλητε θα σας πληροφορήσουμε. Σανθ. Κουσουλήν. Αυστυχώς το ποιημάτάκι σας «Αγάπη» δεν είναι δημοσιεύσιμο. Πολυλά τεχνικά λάθη, στο μέτρο στη ρίμα κλπ. Το «μελωδία» δεν ριμάει με το «μυσταγωγία» ούτε το «ζηλευτό» με «τρελλό» ούτε το «γλυκειά» με «ιδανικά» κλπ. Έξ άλλου και ο ρυθμός του είναι έντελως λανθασμένος. Μίαν Λαρισαίαν φίλην. Η Μαρίενη Ντητριχ ανεχώρησε την περασμένη εβδομάδα από το Χόλλυγουντ για την Εὐρώπη. Συνεπώς δεν μπορούμε να γνωρίζουμε την νέα διεύθυνσή της. Α. Τριανταφυλλιάν. Όμολογούμε ότι παρ' ὅλη την καλή μας θέληση δεν καταλάβαμε τί θέλετε να πῆτε στα ποιήματά σας. Δημοσιεύουμε έδώ το «Απ' το χωριό μου» για να το δῆτε και μόνος σας:

Κι' είναι θαρρείς να μην πεθάνη,
Σύσκι—ή ζωή—πλατάνια, άγιονέρια
κρυσταλλονέρια γάργαρα, βουνοπλαγιές
λατα δάση Ζαχαράκη.

Δένδρα—ή ζωή—φτερά τ' άγέρι, χέρια
νεράϊδοχέρια έκσταση τριστοιτεινείες
Ίσιώματα και Κημεράκι.

Κρίνο—ή ζωή—άρωματα, μεθυσί
Μοσχοβοτάνια, μάζωμα, χορτοναμές

γιοφύρι φάντασμα Μαντράνι.

Γέλιο—ή ζωή—και μέρα κι' άγιοβρύση
κι' οὐρανοφάνεια ή ψυχή σ' άεροπλαγιές
κι' είναι θαρρείς να μην πεθάνη.

Γιατί δεν γράφετε πιό απλά, αφήνοντας κατά μέρος αυτές τις στρυφνές εκφράσεις και τις σύνθετες λέξεις που δεν λένε τίποτα; Θα σας παρακαλέσωμε ακόμη να συμμορφωστε με τους όρους συνεργασίας μας και να μη στέλλετε περισσότερα από δυο ποιήματα ή ένα πεζό. Επίσης να γράφετε μόνο από τη μιὰ πλευρά του χαρτιού. Τάνιαν. Όχι δημοσιεύσιμα δυστυχώς. Η «Στερνή παρηγοριά» πολύ άφελές, πολύ παιδιάστικο. Και ή «Ρωσία» άτεχνο. Μη θιάζετε. Έχετε καιρό. Μελετήστε προς το παρόν. Στέλιον Άντωνάκην. Κοινό το θέμα του πεζού σας και το γράψιμο πολύ στεγνό. Γράφετε μόνο από τη μιὰ πλευρά του χαρτιού. Φιδομάχην. Σας έχουμε απαντήσει ήδη στο πεζό σας, στο φύλλο 458. Δικαίωμα κρίσεως δεν παίρνει ή «Εβδομάς». Νικ. Βασ. Πολλές κοινοτοπίες έχει το πεζό σας. Πάντως μερικά επιτυχημένες φράσεις δείχνουν ότι θα μπορούσατε να γράψετε καλύτερα. Προσέχετε όμως στην πρωτοτυπία των θεμάτων. Χρυσούλαν Ζαμπάνη. Το γράψιμο του «Θέλει να τον ξεχάση» αρκετά καλό, το θέμα όμως φοβερά κοινότοπο. Το «Όταν το φεγγάρι κατεβαίνει στη γή» δεν διαβάστηκε άφ' έδρος γιατί είναι γραμμένο από τις δυο πλευρές του χαρτιού. Μ' αυτή την ευκαιρία συνιστούμε σ' όλους τους αναγνώστες μας να συμμορφώνονται με τους όρους συνεργασίας μας γιατί αλλιώς δεν θα διαβάζονται τ' αποστέλλόμενα και να μην έχουν παράπονα. Γιώργον Μητράληξην. Συμπαθητικό το «Πορτογαίτο». Όι δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Άθωον... το κατηγορούμεν! Να πολιτάνον. Δεν ολοκληρώνετε αυτό που θέλετε να πῆτε. Δεν ξεκαθαρίζετε καλά το θέμα του «Εγώ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρῶ 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μρυσείου)
Τηλέφωνόν: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ: 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύόμενα και μη δεν επιστρέφονται.

φταίω». Μαριάνναν Σ. Γεωργιαντά. Έγκρίνεται ή «Θλίψη» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά της. Πάολαν Σέτσι. Δεν μάς ικανοποίησε το «Έτσι σε τώρησα». Και γιατί μεταχειρίζεστε τα ξενικά αυτά όνόματα που δίνουν την εντύπωση ότι είναι μετάφραση και όχι πρωτότυπο; Νίκον Γεωμπρέν. Το γράψιμο του πεζού σας δεν είναι άσχημο, μη το θέμα του δεν μπορούμε βέβαια να πούμε πως είναι πρωτότυπο. Τι λέτε και σῆς; Αυτόμαστε που ή απάντησή μας δεν είναι ικανοποιητική, αλλά τί να γίνη! Δυό-τρεις φράσεις

του μόνο πολύ επιτυχημένες. Κώσταν Σίμων. Έγκρίνεται το «Περνά ή χαρά». Το άλλο έντελως άποτυχημένο, σε ώριμους στίχους προ πάντων φοβερά άτεχνο. Λ. χ. «Η φύσας όλ' θρηναί» και «Λες και θα γίν' κατακλυσμός» είναι στίχοι κάθε άλλο παρά ποιητικοί. Και πάλι επαναλαμβάνομε να μην προχειρογράφετε. Άδαμάντιον Πάνον. Έγκρίνονται οι «Φόλογες στο σπίτι» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά. Βλέπετε ότι όταν δεν βιασθήτε και δώσετε μεγαλύτερη προσοχή μπορείτε να γράψετε κάτι πιό πρωτότυπο. Βασίλην Δρόσον. Δεν γράφετε άσχημα, μόνο τα θέματα που μεταχειρισθήκατε έχουν γραφή και ξαναγραφή χίλιες φορές. Στείλτε μας τίποτα περισσότερο πρωτότυπο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Μίην Ρόδην. Συμπαθητικό το πεζό σας, όχι όμως δημοσιεύσιμο ακόμη. Δουλέψτε το λίγο περισσότερο, προ πάντων ώριμμένες εκφράσεις που δεν είναι στρωτές, και συντομεύστε το λίγο, γιατί έχει αρκετές κοινοτοπίες και ξαναστείλτε το. Διαβάστε Κόκκινο, Ξενόπουλο, Παπαντωνίου, Ποταμιάνο κλπ.

Μπιάνκαν Δρόσου. Έγκρίνεται. Γεώργιον Ταγγλάουερ. Για πρωτόλειο δεν είναι πολύ άσχημο, όχι όμως και δημοσιεύσιμο βέβαια. Φροντίστε να γράφετε πιό στροτά και ν' απαλλάξετε τη γλώσσα που μεταχειρίζεστε από τις καθαρευο-

σινικές εκφράσεις που σ'ς ξεφεύγουν πολύ συχνά. Μαίρην Πύλα. Έγκρίνεται το «Ποτέ μου δεν σ' αγάπησα...» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Φλωγέραν. Κάτι θέλετε να πῆτε μα δεν το καταφέρατε. Για να επιτύχετε τον ρυθμό μεταχειρίστε ποτέ-ποτέ λέξεις και φράσεις που δεν λένε τίποτα. Λ. χ. το ποιήμα σας «Ρημάδια» είναι άποτυχημένο. Λήτε και μόνος σας μερικά τετράστιχά του:

Βλέπω τη δόλια μάνα μου γνεθοντας να γελάει

πασχίζοντας να κοιμηθῇ στην κούνια το μορό
και σάν αποκοιμήθηκε σκύδει και το φιλάει
φίλημα τρυφερό...

Έβλεπα, τότε, πρόσωπα γεωμάτα εύροσύνη
και νόμιζα—άλοίμονο!—αίώνια χαρά,
δεν είδα πως έσκέπαζε της νεότης ή μυρσίνη

του χάρου τα φτερά.

Και τώρα, βλέπω γύρω μου, τούτ' τα θλιμένα θράδια,

χαλάσματα το σπίτι μου, πεσμένα στην αλή,
'Απ' την παλιά εύτυχία μου μέιναν τούτ' τα ρημάδια

κι' ο φίλος—το σκυλί.

Άπεναντίας το δεύτερο δικάστιχο της «Μονότονιας» είναι αρκετά καλό σχετικώς.

Έκδόσεις

«ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ»

Έκάστην Δευτέραν, Τετάρτην και Παρασκευήν κυκλοφορεί «Το Στάδιον», μεγάλη αθλητική εφημερίς. Διευθυντής Γ. Τσουκαλάς.

□ □

ΟΙ ΕΧΘΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

Επιστράτευση γενικήν έκήρυξεν ή Υγειονομική μας Υπηρεσία εναντίον των κουνουπιδών, σκνιπιδών, στεγομουιδών και λοιπών βλαβερών έντόμων διά να υἱς προφυλάξη από τον Δάγγειον τον τρυμέρον, την έλονοσίαν και τας λοιπάς επιδημιακάς νόσους. Θάνατος εις τὰ βλαβερά έντομα! Ίδου το γενικόν σύνθημα, θέλετε να συνδράμητε ήθικώς τον έξυγαντικόν άγώνα; Θέλετε να όπλισθήτε δι' αυτόν; Θέλετε να προφυλάξετε την υγείαν των παιδιών σας από τας επιδημίας; Ζητήσατε από τὰ βιβλιοπωλεία το μοναδικόν εις το είδος του «Ελληνικόν Βιβλίον ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ (σελ. 114, εικ. 27). Αυτό θα σας δείξη τον δρόμον προς την νίκην.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΒΕΡΝΙΚΙ ΟΝΥΧΩΝ

Έχει εξαιρετικόν éclat και μοναδικήν ελαστικότητα. Έξαπλοῦται ομοιομόρφως επί των όνύχων. Δεν κάνει γραμμές. Ξηραίνεται τάχιστα. Έχει μεγάλην διάρκειαν και άντοχήν.

ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Παρακαταθήκη εις μεγάλην ποικιλίαν χρωματισμών εις βερνίκια απλά και Perlés.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΤΗΛ. 25—544.

Οι γνωστοί άστέρες του Cinéma διά να κάμουν όραιο τὰ μάτια τους μεταχειρίζονται το Ricil's. Το Ricil's με βάση το ρετινέλαιον περιτριφυρίζει τας βλεφαρίδας, τας γυαλίζει και τας κάμνει να φαίνονται μακρύτες. Το Ricil's θά κάμη τὰ μάτια σας όραιο, έκφραστικά και θα δώση στο βλέμμα σας ένα υπέροχο charme.

ΚΡΕΜΑ ΒΛΕΦΑΡΙΔΩΝ RICIL'S

υποβοηθεί την ανάπτυξιν και την πυκνώσιν των βλεφαρίδων πολύ γρήγορα. Ζητήσατέ τα παντού. Άντιπροσωπεία και παρακαταθήκη: Μυροπωλεία Ε. Νικολαΐδης, Μητροπόλεως 42, Αθήναι. Εις τὰ έπαρχίας αποστέλλεται επί αντικαταβολῇ.

«ΔΕΟ»

ΑΓΟΡΑΖΩ γραματοδότημα του έναντι είδους μόνον. Τὰ προτιμώ επί των φακέλλων. Είμαι έρασιτέχνης και δίνω τας καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε: Α. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, Αθήνας.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

με την τελευταίαν άπλουστάτην μέθοδον, την Brillantine CHARMINE CHARMINE Α'. Διά τὰ μαύρα και καστανά μαλλιά.

CHARMINE Β'. Διά τὰ ξανθά.

Αναζωογονεί το χρώμα των μαλλιών σας χωρίς να είναι βαφή και έντός 10 το πολύ ήμερών έχετε το φυσικόν χρώμα της κόμης σας. Μαύρα, Καστανά ή Ξανθά.

Καταργούνται πλέον τὰ άσπρα μαλλιά και δίδει χωρίς να θλάττη καθόλου την ωραιότεραν στιλπνότητα. Έξαλείφει την πιτυρίδα και σταματά την τριχόπτωσην.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικός Άντιπρόσωπος

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Απερίσκηπτη. Αυτά δυστυχώς συμβαίνουν σχεδόν καθημερινώς. Άρχει τώρα να επανορθωθεί εντέχνως το κακό και από ειδικώτατον και όχι προχειρώς, για να μη αποκαλυφθήτε. Είναι μια λεπτή αισθητική επεξεργασία κι' όχι προχειροδουλειά. Γίνεται και μόνιμος επανόρθωσης αδιαφόρου χρόνου και προσωρινή όταν πρόκειται, εντός ολίγων ημερών... Πάντως επισκεφθήτε τον κ. Λαδά ή άλλον γιατρόν ειδικόν όμως δι' αισθητικής επεξεργασίας, και ή επανόρθωσις θα είναι άπολυτος. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8 μ. μ.

Ξανθήν άεροπόρον. Να πλύνεσθε πάντα με δροσερό νερό. Ήμέραν παρ' ήμέραν μετά το προϊόν πλύσιμο να περνάτε όλο το πρόσωπο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στη κάτωθι λοσιόν.

Alcool camphré 30 gr.
Teint. de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »

Προς στιγμή ή λοσιόν αυτή θα σας ανάψη το πρόσωπο, μετά λίγα λεπτά όμως θα περάση. Την λοσιόν θα άρχίσετε να τη μεταχειρίζεσθε άραιωμένην δηλαδή μισό

ρακοπότρω φάρμακο και μισό νερό, σιγά-σιγά δε θα την πυκνώνετε.
Πομάδα την εξής:

Eau de roses 25 gr.
Suc de bulbe de lis 5 »
Cire blanche 7 »
Teint. de benjoin 2,50 »
Alun pulverisé 1,50 »

Όταν, όπως επιθυμείτε, προμηθευθήτε τα γάλακτα του κ. Λαδά περιτεύουν τ' άνωτέρω γιατί το πρό της πούδρας θα γίνει ειδικόν για το λιπαρό σας δέρμα, καθώς και για τη φίλη σας ειδικόν για το ξηρόν της δέρμα. Επίσης και τα ντεμακιγιάζ. Θα γράψετε στον ιδιον νη σας τα παρασκευάση και να σας τα αποστείλη προς 75 δρχ. το καθένα. Μ' αυτά θα σας άποστείλη και τη γενική κούρα.

Σάντρα. Το βάρος είναι φυσιολογικώτατον, ανάλογο με το ύψος σας. Να προσέξετε μήπως οι πανάδες αυτές που παρεμύνουν χειμώνα και καλοκαίρι προέρχονται από καμιά πάθηση του ήπατος. Να εξετάσετε τα ούρα για ούροχολίνη, και εάν υπάρχει τίποτε μόνο με σχετική φαρμακευτική διαίτα, θα περάση. Δυστυχώς έντονότερη από την αποφολιδωτική θεραπεία δεν μπορεί να σας δώση ο κ. Λαδάς χωρίς προσωπική του παρακολούθηση, μπορείτε να πάθετε κακό. Συνεπώς άποφύγω. Η μέθοδος αυτή είναι μεν καλή αλλά κι' επικίνδυνη χωρίς παρακολούθηση, γιατί άλλα δέρματα άντέχουν περισσότερο και άλλα ολιγότερον, όποτε και γίνεται ή δέουσα θεραπεία.

Παρθενόπη. Σας έχω ήδη άπαντήσει στο 458ο φύλλο. Χρειάζεται και λίγη ύπομονή γιατί οι άπαντήσεις γίνονται με την σειράν λήψεως των επιστολών.

Ανυπομονούσα Μαριέδονισσα. Να πλύνεσθε με χλιαρό νερό. Μετά μ' ένα βαμβάκι κάθε πρωί να αλείφετε όλο σας το πρόσωπο με την εξής λοσιόν, που θα φτιάχνετε μόνη σας τη στιγμή της χρήσεως. Μισό κουτάλι του καφέ λεμόνι, μισό ό ξυζενέ και έναμση κουτάλι της σούπας γάλα άβραστο. Κατόπιν την εξής πομάδα, τη όποιαν να φυλάσσετε σε δροσερό μέρος.

Eau oxygenée 15 gr.
όπό λεμονιού 10 »
Lanoline anhydre 35 »
Teint. de benjoin 7,50 »
Huile d'amandes douces 30 »
Cire blanche 10 »
Acide salicylique 0,4 »
Essence Neroli 9,5 »

Τσίλν-Τσίλν. Χωρίς προσωπική και μικροβιολογική εξέταση δεν είναι δυνατόν να δοθή καμιά θεραπεία. Ατελής όμως διάπλαση δεν είναι διότι τότε θα είχαμε άμηνόρροϊαν και όχι τόσο συχνή ρύση. Πάντως έφόσον υπάρχει και ή γνωστή ύπόνοια, πρέπει εξάπαντος να εξετασθήτε και να υποβληθήτε σε θεραπείαν γιατί υπάρχει φόβος σοβαρών επιπλοκών. Συνέστησα στον κ. Λαδά να σας δεχθή δωρεάν. Πηγαίνετε λοιπόν λέγοντάς του το ψευδώνυμό σας.

Ζίλντα Κ. Α. Αυτό που επιθυμείτε θα το επιτύχετε άν κάθε Δευτέρα παίρνετε μόνο μια όκιά γάλα, δυο ποτήρια νερό και 1=2

όκάδες φρούτα. Επίσης κατά τας άλλας ημέρας ν' άποφεύγετε τα λιπαρά, τα γλυκά τα πτιφώδη και τα πολλά νερά. Θεραπεία άπολύτως δοκιμασμένη και άκίνδυνη.

Μενεξέν. Να εφαρμόσετε άκριβώς την κούρα που γράφω στην Ξανθήν Άεροπόρον. Παρομοία περίπτωση.

Σίρλεϋ Π. Π. Π. Δεν έχει καμιά σημασίαν για τη θεραπεία της παθήσεώς σας το ρηχό ή όχι παπούτσι. Το τεκούνι έχει σημασίαν. Πρέπει για ένα μακρό διάστημα να φοράτε σπόρ παπούτσι φαρδύ και χωρίς τακούνι. Επίσης κάθε μέρα ποδόλουτρο σε νερόκολλα έναλλάξ με πτυρούχο. Κατόπιν επάλειψη με τσιγκαλοιφή. Έτσι μόνο θ' απαλλαγθήτε.

Τιτίκα Κ. Μου γράφετε ένα σωρό πράγματα και δεν μου λέτε τίποτε για την ποιότητα του δέρματός σας. Έν πάση περιπτώσει για να σας εξυπηρετήσω καλλίτερα συνέστησα στον κ. Λαδά να σας δεχθή δωρεάν. Όποτε όταν έλθετε, πηγαίνετε λέγοντας το ψευδώνυμό σας.

Μαριέλλα Σ. Να θυμάσθε τί γράφετε στις επιστολές σας. Και όχι κάθε φορά άλλα. Εάν κάμετε πραγματική χρήση της πομάδας τα αποτελέσματα θα ήσαν άπολύτως καλά. Τί θα πη ν' άποχρωματίσετε

κάθε στίγμα. Άστεινέσθε. Η λοσιόν που σας γράφει ο κ. Λαδάς είναι για να καθαρίξη το δέρμα. Εάν αλείφεσθε πρό των λουτρών με την κρέμα που σας είχε γράψει δεν έχετε κανένα φόβο. Το τρίχωμα θα λείψη μόνον με την αποψιλωτική πεμάδα του κ. Λαδά. Δεν θα χάνεται με καλλυντικά. Πρός το παρόν να καλοτυπάτε άσπραδι του αυγού και ν' αλείφεσθε τας της εβδομάδος και κατόπιν να καθαρίζετε το πρόσωπο—μετά ένα τέταρτο—με βαμβάκι και ζεστό νερό. Πρό της πούδρας καθώς και μετά το προϊόν πλύσιμο την εξής λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranger 12,5 gr.
Glycerine 2,50 »
Teint. de benjoin 5 »

Να μου γράψετε άμέσως άν ή επιδερμίς σας είναι ξηρά ή λιπαρά και θα σας προτιμήσω στην άπάντησή.

Μάριον Μ. Αυτά, έφόσον έχουν γενικευθή στο πρόσωπο και στο στήθος θα ύποχωρούσαν άμέσως με άντισταφυλοκομικές ενέσεις. Άλλά έφόσον πάσχετε από την νόσο που μου γράφετε, άντενδείκνυνται οι ενέσεις, συνεπώς θα περιορισθούμε στην τοπική θεραπεία. Μ' ένα βαμβάκι και

χλιαρό νερό να σκουπίζετε τα μέρη και κατόπιν με βαμβάκι βουτηγμένο στο κάτωθι ύγρο να περνάτε όλα επίσης τα μέρη. Αυτό θα γίνεται κάθε βράδυ.

Sublimé 0,10 cent.
Resorcine 1 gr.
Alcool 100 »
Chloral 2 »

Μετά ¼ δε της ώρας επάνω σε κάθε σπυράκι θα βάξετε λίγο από την κάτωθι άλοιφή:

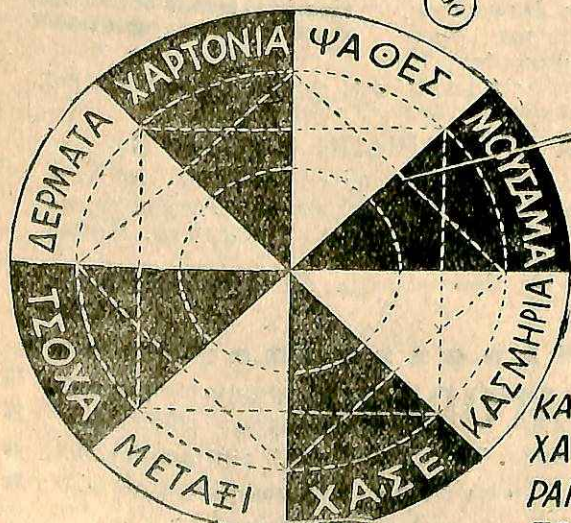
Camphre 0,10 cent.
Acide salicylique 0,10 cent.
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline 4 »
Lanoline 4 »

Έσωτερικώς Liquide Calcium Spes το όποιο θα σας κάνη καλό και στην ασθένειά σας.

Δανάη. Η συνταγή που μου γράφετε είναι για να φέρη γάλα και όχι για την αϊτία που θέλετε. Αυτά παθαίνετε όταν άκούτε διάφορες άνεύθυνες γνώμες. Λυπούμαι πάρα πολύ που θα σας στοιχίση έστω

Η ΚΛΟΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΟΙΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ
ΧΑΡΙΖΕΙ ΤΟ
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΣ
ΤΟ ΜΗΝΑ.....

Μην παίζετε μέ τον Ήλιο.

Ο ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και θέλει προσοχή. Χαρείτε τον ήλιο, τώρα το καλοκαίρι, που θα σας χαρίσει υγεία, προφυλαχθείτε όμως από την ήλιαση, τα ήλιοκάματα και τις υπερχρωμίες. Γι' ν' άποκτήσετε το ωραίο μελαψό χρώμα της άκρογιαλιάς και γενικώς της έξοχης χωρίς έγκαύματα, ήλιοκάματα και πυρετούς, συμβουλευθείτε την ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY. Αθήναι, Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και Λοσιόν ειδικές: Για την έξοχή (τό βουνό, τ' άκρογιάλι), τα σπόρ, τις ήλιοθεραπείες και για θεραπεία των ήλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

Εντός 2 λεπτών

Ύψαλίζονται

Ύγεια • καθαριότης
• καλλωπισμός κυριών
Διά της άφαιρέσεως
του περιττού τριχώμα-
τος με το Άγγλικόν

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΣΤΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝΥΤΩΡ

Αυλό προξενεί χαράν

Κυτταίτε πόσην εύχαριστιαν προξενεί αυτό έδω. Άλλά προτού ή μητέρα έκτεθ ής τον ήλιον και το παιδί άφεθή έλεύθερον ής την άκρογιαλιάν. πρέπει και οι δύο να στεγνώσουν καλά και να τριφτούν κατόπιν με κρέμα NIVEA. Θα ελαττώσουν έτσι τον κίνδυνον των έγκυμάτων του ήλιου και θα δύνανται να άπολαύσουν τον άέρα και τον ήλιον με χαράν.

NIVEA CREME

Θαυμάζουμε τα Ύψαία Μαλλιά!

άλλά μόνον όταν είναι περιποιημένα. Η σωστή περιποίησις είναι άπλή. μία φορά την εβδομάδα λούσιμο με το Σαμπουάν TET-NOYAR (Tête-Noire) Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που δίνει στα μαλλιά φυσική γυαλάδα, υγεία και τα διατηρεί πάντοτε φρέσκα. Δύο είδων σαμπουάν TET-NOYAR υπάρχουν: το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για ξανθά μαλλιά, το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για τα σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

2 είδη: Shamposan και Shampoosan

ΔΡΧΜ 12,50

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

και αυτή η συνταγή, η οποία θα σας κάνει όμως καλό.

Extrait pluriglandulaire Choay 20 gr.
Extrait du galege 20 »
Calcium phosphate 40 »

Είς 200 χάπια. Θα παίρνετε 4 την ημέραν. Κοιμήσιτα. Στα σπυράκια με το πύον, να βάψετε δίχως να το σπάσετε την κάτωθι αλοιφή:

Campfire 0,20 cent.
Acide salicylique 0,20 cent.
Vaseline 8 gr.
Oxyde de zinc 2 »
Lanoline 8 »

Όσον αφορά την άλλη θεραπεία να εξακολουθήσετε την ίδια, διότι ειδικό φάρμακο για τη συστολή των πόρων, πριν μαλακώση καλά το δέρμα δεν είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί.

Σ. Φίλην «Εβδομάδα». Έν πρώτοις πρέπει να μαλακώση το δέρμα σας και κατόπιν να κλείσουν οι πόροι. Λοιπόν να πλύνεσθε με χλιαρό νερό και κατόπιν με ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν να περνάτε όλο το πρόσωπο.

Eau de fleurs d'oranger 125 gr.
Glycerine 2,50 »
Teint. de benjoin 5 »

Κρέμα θα μεταχειρίζεσθε την λιπαρή μορφή της Χαρέμ για το λαιμό σας. Μετά 45 ημέρες μου ξαναγράψετε. Για το στήθος χρειάζονται τα καταπότια του κ. Λαδά ποδών όποιο και γράψετε.

Ρ. Μ. Έν τ' αὖθι. Ἄν κάνατε ὅσα γράφει, ὁ κ. Λαδάς στὰ ἄρθρα του δὲν θὰ παθαίνατε αὐτὴ τὴ κατάσταση. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν κανεὶς ἀπωφεύγει τὴν κόντωση τὴν φύση. Οἱ διαίτες μὲν καταστρέφουν τὰ τοπικὰ λίπη τοῦ σώματος, ἀλλὰ καταστρέφουν καὶ τὴ δροσιὰ τοῦ προσώπου καὶ τὸ μαρμαζώνουν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου πλαδαρώνουν τὶς σάρκες. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ σας. Λοιπὸν μὴν ἀρχίσετε τώρα ὑπερτροφία, ἀλλὰ κανονικὴ τροφή. Γιὰ τὸ στήθος σας χρειάζεται μιὰ λοσιόν, ἡλιοθεραπεία τοπικὴ καὶ σιερά ἀπὸ 300 καταπότια τοῦ κ. Λαδά στὸν ὅποιο καὶ γράψετε, γιὰ νὰ σας στείλῃ καὶ τὴ σχετικὴ κούρα. Θὰ μικραίνει καὶ θὰ τονωθῇ ἀσφαλῶς, ἐνῶ συγχρόνως θὰ σασφιγγθοῦν καὶ οἱ σάρκες ὅλου τοῦ σώματος. Μὲ τὸ «Μπρὺν Σολέιν» γάλα τοῦ κ. Λαδά ἀποκτᾶτε τὸ χαλκόχρουν χρῶμα μὲ

ὀλίγας ἐπαλείψετε.

Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα Κρη-
την. Νὰ πλύνεσθε πάντα μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ οὐδέποτε μὲ σαποῦνι. Κατόπιν μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ πολὺ πολὺ ἀραιὸ χαμουλόνερο νὰ περνάτε τὸ πρόσωπο. Κρέμα τὴν ἐξῆς:

Huile d'amandes 25 gr.
Cire blanche 5 »
Blanc de baleine 5 »
Eau de roses 1 »
Teint. de benjoin 3 »
Teint. d'ambre 1 »

Όσον αφορά τὴν διαίτα ν' ἀποφεύγετε τὰ ἀμυλώδη (μακαρόνια κλπ.). Τὸ πολὺ ψωμί καὶ τὰ γλυκὰ.

Ἐφη Κ. Μὰ πῶς ν' ἀνθέξῃ τὸ δέρμα σας στὰ μαρτύρια στὰ ὅποια τὸ υποβάλλετε μὲ τοὺς τόσους ὑδραργύρους τῶν διαφόρων ἀλοιφῶν. Δὲν μπορεῖτε ὅμως νὰ μὲ θελτιώσετε στὴν ποιότητα τοῦ δερματός σας, καὶ γιὰ νὰ σας ἐξυπηρετήσω συνέστησα στὸν κ. Λαδά νὰ σας δεχθῇ ἀπολύτως δωρεάν. Πηγαίνετε Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8 καὶ θὰ σας συμβουλευθῇ ὅτι πρέπει.

ΛΟΡΑ

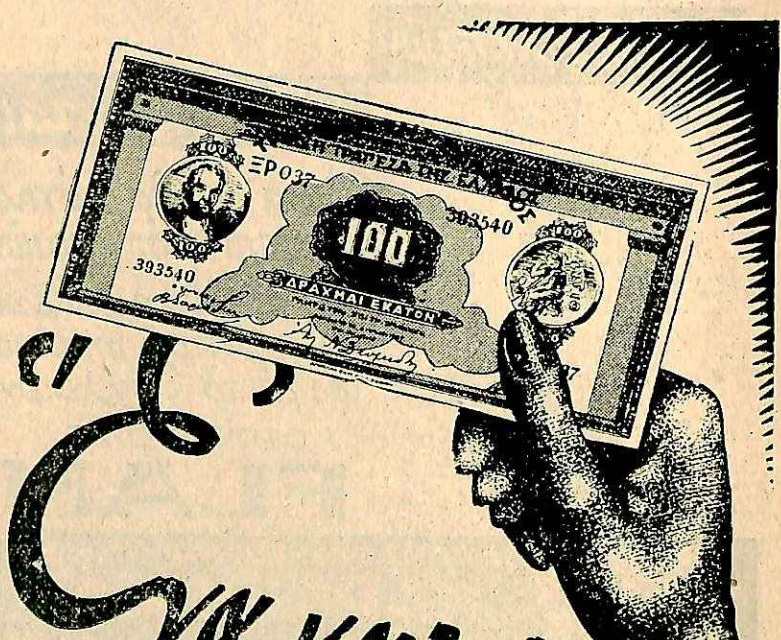

**Εγγυώμεθα ὅτι
τὰ ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
θεραπεύονται...**

...Μιὰ γιὰ πάντα
μόνον δι' ὀλίγων
ἐνεδωγ τοῦ γαιροῦ
Ἀλέξ. Κόμη
Ἀκτινολογίας 70δ
τηλ. 28122
Vaccin de Staphylococcus
fermenté du
Dr. ALEX. KOMIS

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
ὁδὸς ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18
τηλ. 23'434

ATELIER
RIS
ΤΗΛΕΦ. 21.000

ΓΙΑ ΚΑΥΤΟΔΕΡΙΚΟ...

**Ἡ ὑπαισιότερα Περιμανία πού
οὐδέ ἔχετε κάμει μέχρι σήμερα**

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛ. ΤΗΛ. 23-208
ΥΠΟΣΤΗΜΑ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩ ΓΕΝ. ΠΑΛΛΑΔ

Δοκιμάσατε Αὐτὴν τὴν νέαν Πούδραν Ὁραιότητος ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

**ΚΑΜΕΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΗΝ**

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει ὀ-
ριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς γυαλάδας
τῆς ἐπιδερμίδος, διότι περιέχει ἓν
θαυμασίον συστατικόν, ὀνομαζόμενον
DOUBLE MOUSSE. Κάμετε μόνη
σας τὴν δοκιμὴν δι' αὐτοῦ τοῦ ἀ-
πλοῦ τρόπου. Καλύψατε τὸ ἓνα
δάκτυλόν σας ἀπὸ τὴν Νέαν Πού-
δραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ
το ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ὄταν
τὸ ἀποσύρετε, θὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι
τὸ δάκτυλό σας δὲν εἶναι οὔτε
ὕγρον, οὔτε γυαλιστερόν, ἀλλὰ ἀ-
πολύτως ξηρόν καὶ «μάτ». Ἡ πού-
δρα ἀνίσταται εἰς τὴν ὑγρασίαν,
διότι περιέχει DOUBLE MOUSSE.
Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Πούδρα ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ κρατᾷ 8 συνεχεῖς ὥρας.
Μπορεῖτε νὰ χορεύετε ὁλόκληρον τὸ
βράδυ ἐντὸς ὑπερθερμασμένης αἰ-
θούσης καὶ νὰ ἔχετε ἓνα χρῶμα τό-
σον δροσερὸ καὶ θαυμαστό, ὅπως
καὶ ὅταν ἀρχίσατε τὸν χορὸ. Ἡ
νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ δὲν ἀλλοι-
οῦται ἀπὸ τὸν ἀνέμο, τὴν βροχὴν
ἢ τὴν ἐφίδρωσιν. Ἐγγυᾶται ἀπαλ-
λαγὴν ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΦΑΡΜΑ- ΚΑ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Εβδομάδος» δι-
καιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευ-
θυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν ση-
μείωσιν: «Διὰ τὸν Ἱατρόν», διανδύησθε
ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστα-
τος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκ-
δηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώ-
σται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρων δι' ἐπι-
στολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἐσωκλει-
όντες καὶ δρ. 50 εἰς τὸ Ἱατρεῖόν του,
Ἱατρ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρῆς. Ἐ-
κεῖ δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς
5-7 μ. μ.

Νεαρὸν Ἀναγνώστην «Εβδομά-
δος».—Τὸ ζήτημα γιὰ τὸ ὅποιο μὲν γράφετε
εἶναι ὑπόθεσις λίγης προσοχῆς ἐκ μέρους
σας γιὰ νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἡ μόνη
συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σας δώσω εἶναι ἡ ἐ-
ξῆς. Νὰ καταψέγετε καὶ πάλιν στὸ γιαντὸ
νὰ σας θγάλῃ τὸ νύχι αὐτὸ ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ
ὥρα ποὺ θὰ ξαναβγῇ τότε παίρνετε ἓνα κομ-
μάτι βαμβάκι βουτηγμένο σὲ οἰνόπνευμα
καὶ θὰ τὸ βάψετε κάτω ἀπὸ τὸ νύχι ὥστε
νὰ τοῦ δώσετε τὸ δρόμο ποὺ πρέπει. Τὸ
βαμβάκι θὰ τὸ ἀλλάξετε κάθε 24 ὥρες. Ἐ-
πίσης νὰ φροντίσετε νὰ μὴν εἶναι στενὰ τὰ
παπούτσια γιὰτὶ ὁ κυριώτερος λόγος ποὺ
γίνονται ὅλα αὐτὰ εἶναι τὰ στενὰ καὶ κομ-
ψὰ παπούτσια.

Μὴν ἀμελήσετε νὰ πάτε σύντομα στὸ γιαν-
τὸ ἐφόσον μάλιστα ὅπως γράφετε ὑπάρχει
πύον.

Κορτέλι Χ. Ρ. Ἐφόσον ὅπως μὲν
γράφετε δὲν ἔχετε ἔλθει εἰς σχέσεις μὲ ὅ-
ποια πρόσωπα δὲν βρίσκω γιὰ νὰ ἀνη-

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅλα τὰ καλοκαιρινὰ ὑφάσματα εἰς Με-
ταξωτὰ, Ἐμπριμέ καὶ Βαμβακερὰ εἰς πλου-
σίαν συλλογὴν παρέλαβε τὸ Κατάστημα
«ΑΚΡΟΠΟΛ» καὶ πωλεῖ μὲ τὰς πλέον χα-
μηλὰς τιμὰς.

Μερικὰ εἶδη μὲ τὰς τιμὰς των:

ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ	Δρχ.
Λινὰ ἐμπριμέ διὰ πλᾶξ	25—30
Λινὰ ἱμιτασιὸν μονόχρωμα	15
ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ	Δρχ.
Φλέρ-Κοτόν, ἀμετάβλητα	12
Μουσουλινέτ	14
Βουαλάξ μοντέρνα, διπλόφωρδα	20
Κρέπ Κλοκέ	25
Φλέρ Ἰταμίν	14
Κρέπ-ντέ-σιν ἀσπρορρούχον καὶ φορε- μάτων	48
Κρέπ Μαροκαίν Ἐξτρα Ἐξτρα	100
Κρέπ σατέν, Ἐξτρα Ἐξτρα	100
Κουκουλάρικα, ἀπὸ δραχμὰς	50
Σεμιζιέ, ἀπὸ δραχμὰς	70
Εἰς τὰ Ἐμπριμέ ἔχουμε τὴν πλουσιωτέ- ραν συλλογὴν ἀπὸ δραχ. 75—85—100 κ.λ.π.	

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσες βαμβακερὲς ἀπὸ δραχ. 20, 30,
40, 50 κ.λ.π.

Κάλτσες μεταξωτὲς ἀπὸ δραχ. 55, 65, 75,
85, 100. Καὶ τὴν ὑπερίσχυον λεπτὴν μεταξω-
τὴν «ΑΛΜΑ» μὲ δρχ. 135.

Σημ.—Οἰκογενειακοί, πρὸς τὸ συμφέ-
ρον σας συνιστᾶται εἰς τὰς Κυρίας καὶ Δεσ-
ποινίδας εἰς κάθε ἀγορὰν νὰ προτιμοῦν τὸ
Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ», Ἐρμού 18Α.
Προσοχὴ εἰς τὴν ἀκριβὴ διεύθυνσιν μας.

συχῆτε. Ἐκτὸς δέδαια ἂν νομίζετε ὅτι τὰ
μικρόδια θρίσκονται στὸν ἀέρα... Εὐτυχῶς
ὅμως γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα αὐτὸ δὲν συμ-
βαίνει ὥστε καλὸν εἶναι νὰ ἡσυχάζετε καὶ
μὲ μιὰ ἀπλὴ καθαριότητα τὸ καὶ θὰ ὑπο-
χωρήσῃ, γιὰτὶ καθόσον καταλαβαῖν εἶναι
ἀποτέλεσμα κακῆς διατηρήσεως.

Βάσω Φ. Φ. Μιὰ ρία. Γιὰ νὰ ἐξαλει-
φθοῦν τελείως ὅλα αὐτὰ πρέπει νάχετε ὑπ'
ὄψιν σας ὅτι χρειάζεται λίγη ὑπομονὴ καὶ
ἐπιμονὴ ταυτοχρόνως. Ἐπίσης χρειάζεται
καὶ μιὰ σχετικὴ διαίτα καὶ μερικὰ φάρμακα.
Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς διαίτης θὰ ἀπο-
φύγετε τὰ πολλὰ κρέατα, τὰ ἀλμυρὰ τὰ
οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ καρυκεύματα. Θὰ
φροντίσετε δὲ νὰ εἰσθε τακτικὴ. Ὅσον ἀ-
φορᾷ τὸ στομάχι σας, θὰ πάρετε ἓνα κομμάτι
ἀντισταφυλοκοκκικῶν ἐμβολίων ζυμωθέντων
ὑπὸ τοῦ γιαντροῦ Κου Κόμη τὰ ὅποια θὰ
ἔλθῃ ἓν ἓν γιαντὸ νὰ σας τὰ κᾶμῃ ἢ στὸν
φαρμακοποιὸν σας ἂν προτιμάτε. Ἄν
κατὰ τύχην δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ τότε γράψετε
στὸν ἀντιπρόσωπο κ. Κερασόπουλον Πει-
ραιῶς 1 Ἀθῆναι ἐμβάζοντάς του τὴν ἀξίαν
των γιὰ νὰ σας τὰ στείλῃ. Ὅταν κάμετε αὐτὰ
νὰ εἰσθε βέβαια ὅτι ὡς διὰ μαγείας θὰ ὑ-
ποχωρήσουν ὅλα. Κάτι ἄλλο τώρα: κάθε
πρωὶ νηστικὴ θὰ παίρνετε ἓνα κουταλάκι
τοῦ γλυκοῦ μαγιά τῆς μπύρας. Τέλος δυὸ
φορὲς τὴν ἑβδομάδα περνάτε ἐλαφρὰ τὸ
πρόσωπό σας μὲ λίγο καθαρὸ οἰνόπνευμα.
Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι ἐκεῖνο ποὺ θὰ
σας ἀπαλλάξῃ ὀριστικῶς ἀπὸ τὴν ἱστορία
αὐτὴ εἶναι τὰ ἐμβόλια τὰ ὅποια εἶναι ἀσυγ-
κρίτως ἀνώτερα ἀπὸ τὰ αὐτεμβόλια.

Χ. Χ. Α. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦ νὰ κα-
ταλάβω εἶναι ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ ἀνοη-
σίᾳ αὐτὴ. Παθολογικῶς ὅπως σας ἐβεβαίωσαν
τόσοι ἄλλοι συναδελφοί δὲν ὑπάρχει τίποτε.
Κατὰ τὴν γνώμην μου πρόκειται μᾶλλον γιὰ
μιὰ νευρική κατάσταση γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι
νὰ τονώσετε λίγο τὸ νευρικό σας σύστημα

Κολώνια
Ἐξαιρετικῆς ποιότητος
ΠΑΝΟ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟ
Ὁμόνοια - Ἀθῆναι

ΣΧΟΛΗ ΣΑΛΒΑΝΟΥ
περιλαμβάνουσα τελειότατον
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Ὁδ. Βικτωρίας Οὐγκώ 40, τηλ. 20-051
Οἱ νέοι κανονισμοὶ τοῦ ἐκπαιδευτη-
ρίου καὶ τοῦ οἰκοτροφείου ἀποστέλ-
λονται τῷ αἰτούντι.
«ΦΟΙΝΙΞ»

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ-
ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ**

Ριζικὴ, ἀνώνυμος καὶ ἀνευ οὐδε-
μίας θλάβης τοῦ δέρματος ἀκαί-
ρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται
μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοσμητικῆς
συστήμας μὲ τὸ τελευταῖον μηχανήμα
διαθερμίας ὑπὸ ἐιδικῷ ἱατροῦ:
ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος
Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ.
τηλ. 27.420

με μερικές ενέσεις Στρυχνίνης των 0,002.
Θα κάμπετε 20 εν όλω μέραν παρ' ημέραν
μία. Επίσης να κάνετε και 20 ενέσεις Κάλ-
τσιουμ Γκλουκονάτ ενδοφλεβίως τις μέρες
του δέν θα κάμπετε τις ενέσεις Στρυχνίνης.
Γέλος για τὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου θὰ παίρνει-
τε ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακον δύο κουταλιές
τῆς σούπας τὴν ἡμέρα στὸ μέσον τοῦ φα-
γητοῦ. Δυὸ δὲ ἑως τρεῖς φορές τὴν ἑβδο-
μάδα. Τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου νὰ κάμπετε
μύνη ἐντριβή στὰ πόδια με οἰνόπνευμα.

Bromure de sodium	) à à
Bromure de potassium	) 7 gr.
Valeriane teint.	5 »
Sirap de Menthe	50 »
Eau	200 »

Π. Β. Δ. Δυστυχῶς τὸ κακὸ ἐγινε, ἀσχε-
τως τοῦ μέσου ποὺ ἐχρησιμοποιήθη. Τώρα
ἐφόσον εἶνε ἀκόμη καιρὸς πρέπει νὰ τὸ ἐπα-
νορθώσετε γιατί ἐπανορθώνεται. Ζητάτε νὰ
σᾶς υποδείξω ἕναν κατὰλληλο γιατρὸ σᾶς
λέγω λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ ἀναλαμβάνω γιατί
πρόκειται περὶ ὑποθέσεως τῆς ἐιδικότητός
μου καὶ με κάθε δυνατὴ εὐκολία, ἐφόσον
εἰσθε ἀναγνώστης μας, ἀρκεῖ νὰ με ἐπισκε-
φθῆτε στὸ ἱατρεῖο μου Ἀγίου Δημητρίου 14
πλησίον Ψυρρή. Ζητήσατε ἱατρὸν τῆς «Ε-
βδομάδος». Εἰμαι ἐκεῖ ἀπὸ τις 6—7 μ. μ.
νὰ μοῦ ὑπενημίσετε τὸ ψευδώνυμό σας.

Κωνσταντῖνον Σούγη ν. Νὰ πά-
ρετε Λουμινὰλ εἰς δισκία καθημερινῶς
δύο, χωρὶς νὰ σταματήσετε καθόλου, μὰ ἀ-
πολύτως καθόλου.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

χειρουργὸς ὁδοντίατρος
Ἐπιμελητὴς Πολυκλινικῆς
Ἀθηνῶν

Δέχεται
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65-3-8.
ΤΗΛ. 31463

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐξέτα-
σις καὶ 51' ἀκτίνων RONTGEN
Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

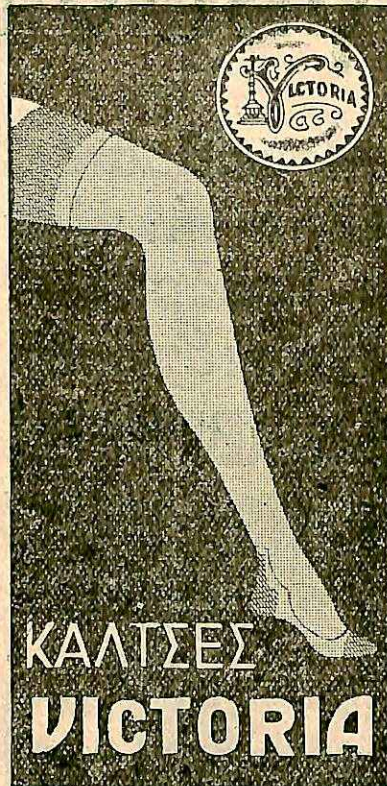
ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργὸς Ὁδοντίατρος
Λιπλ. Ἑθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Δέχεται 9—1 π. μ. 3—7 μ. μ.

ΚΑΛΤΣΕΣ
VICTORIA

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ. - ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ
ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ. - ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝ-
ΤΕΛΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

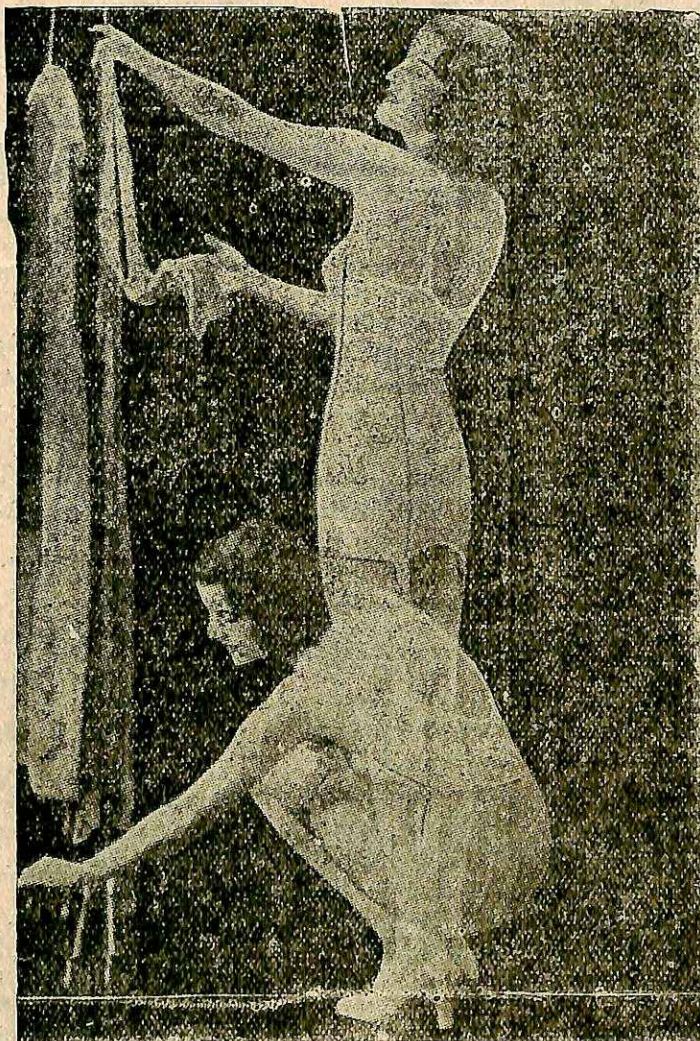
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ
BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, ΚΛΠ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΤΙΟΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙ ΑΘΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

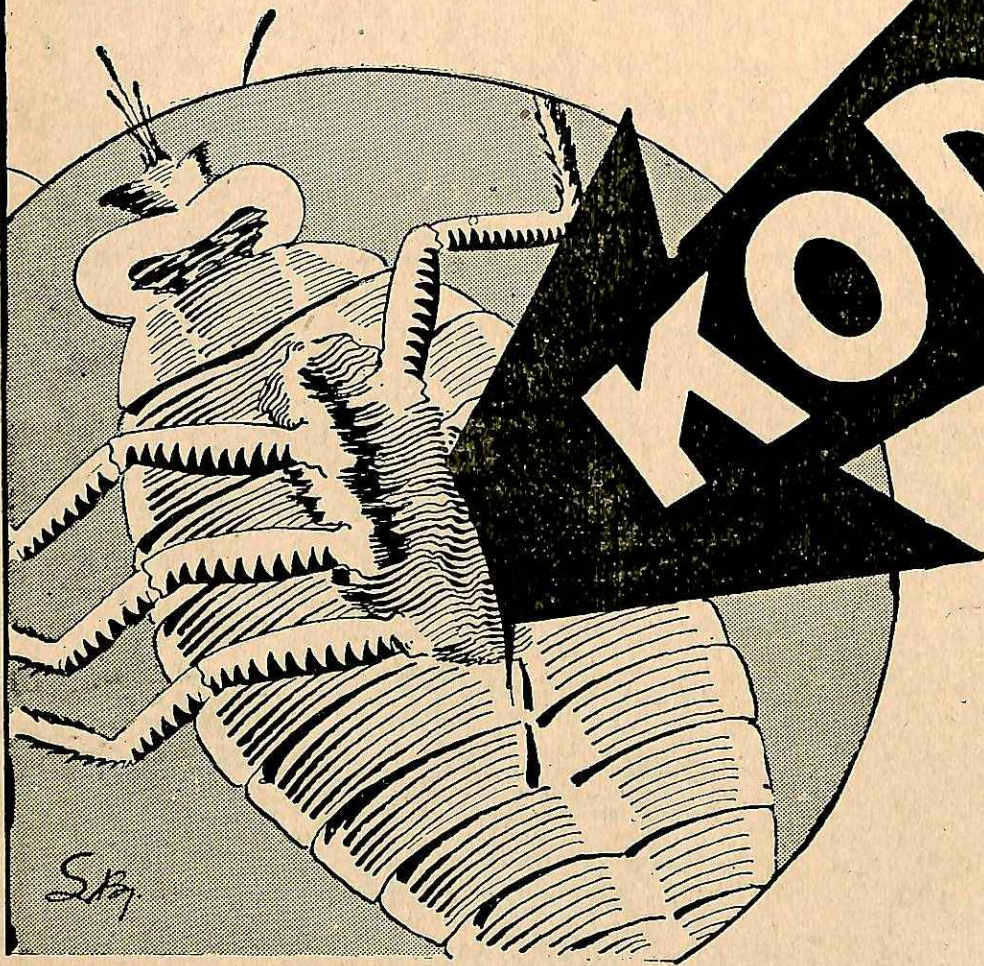
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

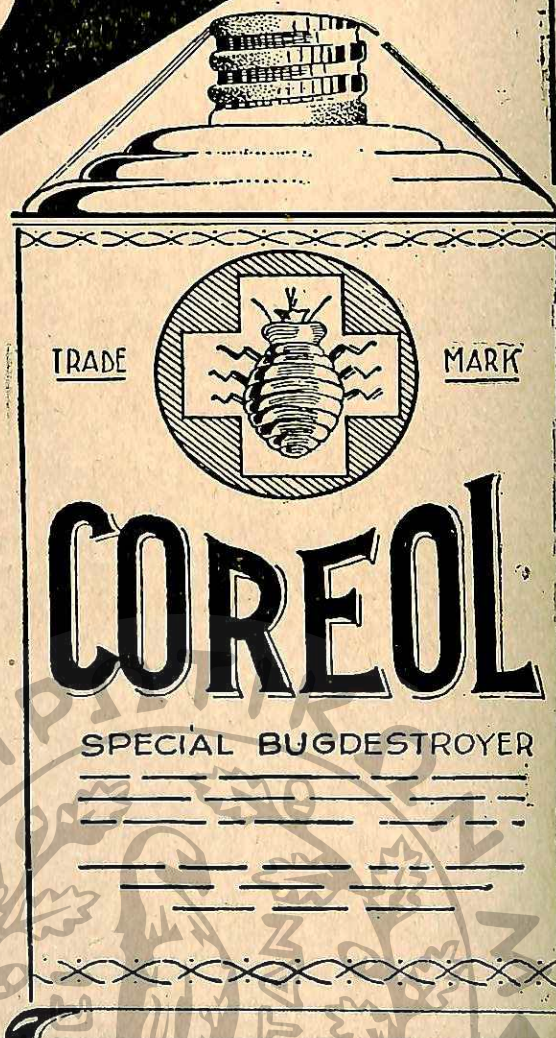
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

COREOL

**ΘΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΩΡΙΑ ΤΩΝ**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

"ΘΟΙΝΙΕ"

Γεν. αντιπρ. εταιρία **"ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ"**
ΑΘΗΝΑΙ **ΤΗΛ. 24-739**